

LANGUAGE IN INDIA

Strength for Today and Bright Hope for Tomorrow

Volume 11 : 12 December 2011

ISSN 1930-2940

Managing Editor: M. S. Thirumalai, Ph.D.

Editors: B. Mallikarjun, Ph.D.

Sam Mohanlal, Ph.D.

B. A. Sharada, Ph.D.

A. R. Fatihi, Ph.D.

Lakhan Gusain, Ph.D.

Jennifer Marie Bayer, Ph.D.

S. M. Ravichandran, Ph.D.

G. Baskaran, Ph.D.

L. Ramamoorthy, Ph.D.

Linguistics and Literature

Essays in Tamil and English

A Silver Jubilee Publication

Chief Editors

C. Sivashanmugam, Ph.D.

Professor and Head

Department of Linguistics

Bharathiar University

V. Thayalan, Ph.D.

Professor of Linguistics

Bharathiar University

Editors

S. Sivakumar, Ph.D.

S. Sundarabalu, Ph.D.

Language in India www.languageinindia.com

11 : 12 December 2011

C. Sivashanmugam, Ph.D. et al. Editors

Linguistics and Literature, A Silver Jubilee Publication: Essays in Tamil and Linguistics

மொழியியலும் இலக்கியமும்

முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்
பேரா. சி.சிவசண்முகம்
பேரா. வெ.தயாளன்

பதிப்பாசிரியர்
முனைவர் சி.சிவகுமார்
முனைவர் சா.சுந்தரபாலு

பாடலியார் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறை வெள்ளிவிழா வெளியீடு

அண்ணாவின் குறும்புதினங்களின் மொழிநடை

வ. ஜெயா

தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை

ஆங்கிலேயரின் வருகையின் காரணமாக உரைநடை எனும் புதுவகை இலக்கியம் தமிழகத்தில் முகிழ்த்தது. அதனுடன் சிறுகதை, புதினம் எனும் புதிய இலக்கிய வகையும் உருவாயின. தமிழும் வடமொழிச் சொற்களும் கலந்த உரைநடையிலிருந்து தூய தமிழ்ச் சொற்கள் மட்டுமே கையாண்டு உரைநடை எழுதப்பட்டது. தனித்தமிழ்நடை படிக்காத பாமர மக்களிடம் சென்று சேரவில்லை என்று கூறலாம். அதனைப் பண்டித நடை என்று கூறினர். அத்தருணத்தில் பேச்சு வழக்குச் சொற்களும் நம் வாழ்க்கையில் அன்றாடம் வழங்கி வரும் வடமொழிச் சொற்களையும் இணைத்து புதிய மொழிநடையை உருவாக்கினார் பெரியார். அவரின் சீடரான அண்ணா அனைத்து மக்களும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில் நிலைபேறு பெற்ற மொழி வழக்கைத் தம் படைப்பிலும் சொற்பொழிவிலும் கையாளத் தொடங்கினார். மக்களுக்குத் தாம் கூறும் கருத்துக்கள் எளிதில் சென்று சேருவதற்காகப் பேச்சு வழக்குச் சொற்களையும் முரண் சொற்களையும் எதிர்மறைச் சொற்களையும் முன்னிலை சொற்களையும் முரண் சொற்களையும் கையாண்டார் அண்ணா. பேச்சில் மட்டுமின்றி எழுத்திலும் கூட பல உத்திகளைக் கையாண்டு தமது படைப்பினை உருவாக்கலானார்.

நம் அன்றாட வழக்கில் பயன்படுத்தும் உவமைகளையும் பழமொழிகளையும் கவிதைகளையும் கவிஞர்களின் சிறந்த பாடல்களையும் மேற்கோள் காட்டி எழுதலானார். தேவைக்கேற்ப சிறுசிறு நிகழ்வுகளைக் கதைகளாகக்கூறி கருத்தினைச் செழுமைப்படுத்தினார். பெயர் பெயர்த் தொடர்களையும், சிறுசிறு தொடர்களையும், நீண்டத் தொடர்களையும், வினாத் தொடர்களையும், முன்னிலைத் தொடர்களையும், எதிர்மறைத் தொடர்களையும் புகுத்தி கருத்தினை எளிதாக விளக்கியுள்ளார். அவருடைய படைப்புகளில் வருணனை, ஒரு சொல் பல பொருளுடையன, பல சொற்கள் ஒரே பொருளுடையன, முரண் சுவையுடையன, அங்கதச் சுவையுடையன, ஆகிய சொற்களைக் கையாண்டு படிக்கும் வாசகர்களை ஈர்க்கும் வண்ணமாக அமைத்துள்ளார். அண்ணாவின் குறும்புதினங்களில் காணலாகும் மொழிநடையினை விளக்குவதே இச்சிறு கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

குறும்புதினம்

குறும்புதினம் எனப்படுவது புதினம் போன்று நீண்டதாக இல்லாமல் சிறுகதையின் தன்மையை விட நீட்சி பெற்று அமைந்துள்ளது எனலாம். பெரும்பாலான குறும்புதினங்களில் ஆசிரியரே கதையினைக் கூறுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குறும்புதினங்கள் நெகிழ்வுத் தன்மையுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலச் சமூகத்தில் மலிந்திருந்த மூடநம்பிக்கைகளை வளர்க்கும் புரோகிதர்களின் பொய் புனைவும் புனை சுருட்டும், பொருந்தா மணம், வறுமை, சாதி பாகுபாடு, வர்க்க முரண்பாடு, வேலை வாய்ப்பின்மை, ஆட்சியாளர்களின் மெத்தனப்போக்கு, ஜமீன்களின் சுரண்டல், பணக்காரர்களின் ஆதிக்கப் போக்கு, பெண்களைப் பாலியல் வன்கொடுமைக்கு உள்ளாக்குதல் போன்றவற்றை வன்மையாகச் சாடியும் மக்களுக்கு விழிப்புணர்வுட்டும் வகையிலும் தமது படைப்புகளை உருவாக்கினார் அண்ணா. இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் குறும்புதினங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

மொழிநடை

மொழிநடை என்பது மொழியில் கையாளப்படும் சொற்கள், தொடர்கள், வாக்கியங்களுடன் வருணனை, அங்கதம், பழமொழி, உவமை, உரையாடல், கதை போன்ற உத்திகள் கையாளப்பட்டு கருத்தினை எளிதில் அனைத்து மக்களுக்கும் சென்று சேர உதவுகின்றன. இதில் மொழியமைப்பும் மொழிப்பயன்பாடும் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. கருத்தினை எளிதில் புலப்படுத்த இவை தேவையான ஒன்றாகிறது. அண்ணாவின் படைப்புகளில் காணப்படும் மொழிநடையினைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

முரண் சொற்கள்

முரண் சொற்கள் என்பது கருத்தினை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்ற வகையில் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. மக்களிடம் காணப்பெறும் மூடநம்பிக்கைகளைச் சாடுவதற்காகவும் இச்சொற்கள் பயன்பட்டுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

தேவலோகம் - நரகம்
குலமகள் - விலைமகள்
தரித்திரம் - சீமாட்டி
வைசியகுலம் - உப்பிர குலம்
ஆத்திகள் - நாத்திகள்
பூமி உருண்டை - தட்டை
கொடுங்கோல் - செங்கோல்

ஏழை - பணக்காரன்
எஜமான் - அடிமை
புண்ணியகாரியம் - கெட்ட காரியம்
பஞ்சைபராரிகள் - ஜமின்தாரர்கள்
துரோகி - தியாகி
ஆதிக்கக்காரன் - கொத்தடிமை
வேதியன் - தமிழன்

மேற்குலத்தோன் - இழிகுலத்தோன் புதுமார்க்கம் - பழையமார்க்கம்
புராதன மார்க்கம் - புத்த மார்க்கம்
மாடமாளிகைகள் - குப்பைத் தொட்டிகள்
போன்ற சொற்கள் அவரது படைப்புகளில் அதிகம் கையாளப்பட்டுள்ளன.
இதனை எதிர்ச்சொற்கள் என்றும் கூறலாம். இத்தகைய சொற்கள்
அண்ணாவின் மொழிநடையில் அதிகமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

வடமொழிச் சொற்கள்

அண்ணாவில் படைப்புகளில் வடமொழிச் சொற்களும்
பிராமணர்களின் பேச்சு வழக்குச் சொற்களும் காணப்படுகின்றன.
அக்காலத்தில் வழக்கிலுள்ள சொற்களே இவை எனலாம்.

பிரேமை	மிராசுதாரர்
ருத்திராட்சம்	உல்லாச புருஷன்
சித்தசுவாதீனம்	விதண்டாவாதம்
லோகம்	எஜமானர்
அறித்தியம்	டாம்பீகம்
எதேச்சதிகாரம்	கிராமத்து கனவான்
தீர்த்த யாத்திரை	உதாசீனம்
ஜாதி ஆச்சாரம்	அஷ்டதரித்திரன்
பாபக்கிருத்யம்	சாங்கோபாங்கம்
சனாதன மார்க்கம்	மனஸ்தாபம்
சங்கல்பம்	யுக்தி
நீசன்	பகவத்கைங்கரியம்
சுயார்ஜிதம்	தேசாந்திரம்
தமாஷ்	லேகியம்
பிரம்மோத்சவம்	பிரயோஜனம்
திவ்யக்ஷேத்திரம்	வந்தனோபசாரம்
தாட்சன்யம்	சூட்சுமம்
நிவாரணம்	விக்ரஹம்

போன்ற வடமொழிச் சொற்களையும் அன்றாடம் நாம் பயன்படுத்தும்
வடமொழிச் சொற்களையும் தம்முடைய படைப்பில் அதிகம்
கையண்டுள்ளார் அண்ணா.

பேச்சு வழக்குச் சொற்கள்

அன்றாடம் நாம் பேசும் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் அண்ணாவின் மொழி
யில் எடுத்தாளப்பெற்று புதிய பொலிவு பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.
கொட்டாயி கும்மி

கண்ணாலம் பெரியமேதாவி
குச்சிக்கிழங்கு பட்டிக்காடு
பயங்காளிப்புள்ளே நாட்டுக்கட்டை
சுத்த பயந்தாங்கொள்ளி பொட்டல் காடு
பைத்தியக்காரப் பய மருமவப்பிள்ளே
பட்டணத்துக்காரன் கெட்டச் சிறுக்கி
விபசாரி மவராசி

மடைப்பயமவன்

போன்ற பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் ஆங்காங்கே அண்ணா எடுத்தாண்டுள்ளார். பெரும்பாலும் படிக்காத பாமர மக்கள் பேசும் வழக்காக இருப்பதை உணர முடிகிறது.

புதுச்சொற்கள்

அண்ணா தமது படைப்பில் புதிய சொல்லாக்கங்களை உருவாக்கியுள்ளார். வடமொழிச் சொற்களுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்களைப் புதிதாகத் தந்திருக்கிறார் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

மாமன்றம் மனிதமேம்பாடு
பல்கலைக்கழகம் தாயகம்
அரசுக்கருவூலக் காப்பாளர் சுயாட்சி
பகுத்தறிவு ஆராய்ச்சிக்கூடம்
கற்றறிவாளன் உழைப்பாளி
கூலிப்படை இரும்பு முதலாளிகள்
தன்னலக்காரன் கொடுமையாளன்
நேர்மையாளர் அறப்போர்
காப்பாளர் பதவி தேர்தல்
வாக்கு பேரவை
வாக்காளர் சுயவர்
வாக்கெடுப்பு சுயமை
உறுப்பினர் அடக்குமுறை
ஆட்சியாளர் தூக்குமேடை
வெடிமருந்துச் சாலை மக்களாட்சி
பணமுடை காட்டுச்சட்டம்
அரிமா நோக்கு

போன்ற சொற்கள் கையாளப்பட்டு கருத்து எளிமைப்படுத்தப்படுகிறது. இது போன்ற பலச் சொற்களை அவரது படைப்பில் காண முடிகிறது.

புதுத்தொடர்கள்

புதுச்சொற்கள் போன்றே புதுத்தொடர்களும் அண்ணாவின் படைப்பில் காணமுடிகிறது. இத்தொடரை வாசித்தாலே அண்ணவின் தனித்தொடர்கள் என உணரமுடிகிறது.

நீதி வெல்கிறது; மக்கள் வெல்கிறார்கள்
மமதை அழிந்துபடுகிறது; மாண்பு வெற்றிபெறுகிறது
கடமை, கண்ணிம், கட்டுப்பாடு
மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைக்கும் மணமுண்டு
பண்ணைகள்; பட்டிதொட்டிகள்
மறப்போம்; மன்னிப்போம்
போராடுவோம்; வெல்வோம்

போன்ற தொடர்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

பல சொல் ஒரு பெருள்

அண்ணா தமது படைப்பில் பல சொற்களைக் கையாண்டு ஒரே பெருளை உணர்த்துகிறார். சொற்களைப் படிக்கும்போது வெவ்வேறு பொருளைத் தருகின்றதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஒரே பொருளைத்தான் தருகின்றது எனப் படிக்கும்போது உணர முடிகிறது.

சுகமிழந்தான் சொத்திழந்தான் ஓய்விழந்தான் ஓட்டாண்டியுமானான்
கரம் - ஏர் பிடிக்கும்; துலாக்கோல் பிடிக்கும்; கூப்பும்; தழுவும்;
வரிசெலுத்தும்; வணக்கம் கூறும்; கொடுங்கோலன் கிளம்பினால்
அந்தக்கரம் அவன் சிரம் அறுக்கும்.

ஆள், அம்பு, ஆடம்பரம், அலங்காரம். அட்டகாசமும் ஜம்பமும்
குரூரமும் மடைமையும் கொலை தொழிலும் சதிச்செயலும் ஏழையரை
இம்சித்தன

போன்ற சொற்றொடர்கள் கையாப்பட்டுள்ளன. சொற்களைப் போன்றே தொடர்களும் தனிச்சிறப்பாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரே பொருளைக் குறிக்க பல்வேறு சொற்கள் அடுக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன.

வசைச்சொற்கள்

அண்ணாவின் படைப்புகளில் வசைச்சொற்கள் அதிகம் காணப் படுகின்றன. தன் இயலாமையைப் பற்றிக் கூறும்போதும் கொடுமையைக் கண்டு கூறும் போதும், பாலியல் வள்முறைக்கு உட்படுத்தும் போதும், தீயவற்றிற்குத் துணை போகும்போதும், ஏமாற்றமடைந்தபோதும் வசைச்சொற்கள் அதிகம் கையாளப்பட்டுள்ளன.

பொதுஜனவிரோதி

காலிப்பண்டங்கள்

துரோகி விவேகமற்ற கூட்டம்
தலையாட்டிப் பொம்மைகள் வெட்கங்கெட்ட சிறுக்கி
டே கிழ ராஸ்கல் பழிகாரர்களே
போக்கிரிச் சிறுக்கி பாவி
பச்சைப்புளுகு பேசும் அயோக்கியர்களே மூடா
கொலைகாரா பாதகி
குலத்தைக் கெடுத்த கழுதை அட பாதகா சீ நாயே
போன்ற வசைச்சொற்கள் அண்ணாவின் படைப்புகளில் அதிகம் காண
முடிகிறது.

முரண் தொடர்கள்

முரண் சொற்களைப் போலவே முரண் தொடர்களும் அண்ணாவின் படைப்புகளில் அதிகம் காணப்படுகின்றன. சொர்க்கம் நரகம் பற்றிய விளக்கத்தின் போது கூறுவது, “பசி கிடையாது தூக்கம் கிடையாதுத் தூக்கம் வராது, நாரதரின் தம்பூரு; நந்தியின் மத்தளம், அரம்பை ஊர்வசியின் நடனம், காமதேனு, கற்பக விருட்சம், தங்க கோபுரம், பவளமாளிகை, பச்சை புற்றரை, சிங்கார நந்தவனம், பாரிசாத மணம் இன்னும் தேவலோகத்தை எப்படி எப்படியோ வருணிக்கிறார்கள். இவற்றைப் பெற நாம் புண்ணியக் காரியம் செய்தால், அக்கினிக் குண்டம், அகன்ற வாய்ப் பாம்பின் புற்று, நெருப்புச் சிலை, முள் பீப்பாய், செக்கு, செந்தேள், ஈட்டி முனை, அரிவாள் நுனி, சம்மட்டி அடி, சக்கரம் என்று ஏதேதோ பயங்கரமான பொருள்கள் நிறைந்த நரலோகத்தில் புக வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள்” (2008:167) என்று விளக்கப்படுகிறது.

“நான் மாடியில் நிற்கிறேன். நீ படிக்கட்டில் நிற்கிறாய். நான் முன்பு அபலை, இன்று பணக்காரி” என்றும்,

“பொருளும் பகையும் அற்ற இடம்; பேதமும் குரோதம் அற்ற இடம்; மனிதர்களாக வாழக்கூடிய இடம்; வெறுப்புணர்ச்சி நுழைய முடியாத இடம் ஒன்று இருக்கிறது” என்று முரண் சொற்களால் தொடரை அமைத்து கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

வசைத்தொடர்கள்

வசைச் சொற்களைப் போலவே வசைத் தொடர்களையும் கையாண்டுள்ளார். கொடுமையையும் ஏமாற்றத்தையும் முறையற்ற செயலையும் கூறும்போது வசைச்சொற்கள் அமைந்த தொடர்களை அதிகம் கையாண்டுள்ளார் அண்ணா.

“அட பாதகா பதைக்காமல் துடிக்காமல் பேசுகிறாயே”

“பொதுஜன விரோதி ஒழிக, துரோகி ஒழிக”

“பாவி கோமளம் என்னைக் கெடுத்து குட்டிச்சவராக்கி குடிகாரனுக்கு

விற்று விட்டாள்”

“மோசக்கார வேடதாரியே கேள்! இனி உன் முடிவு காலம் கிட்டி விட்டது”

“பாவி பாதகி பழிகாரி குடி கெடுக்கும் கோமளம் திறடி கதவை, ஐய்யா வக்கீலய்யா எழுந்திருங்கள்; வாருங்கள்; இங்கே வந்து பாருங்கள்; இந்த நாசக்காரி செய்யும் வேலையை, டேய் பரந்தாமா, வாடா வெளியே, மோட்டார் ஓட்டறயா கோமளம், நான் தடியனா; கிறுக்கனா; வெறியனா; திற கதவை. ராவ் பகதூரைக் கொல்லச் சொன்னாயே, உன் கழுத்தை ஓடித்துவிட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன் என லிங்கம் ஆவேசம் வந்தவன் போல் அலறினான்” (2008, தொ. 1, ப.77)

போன்ற வசைச் சொற்கள் பாத்திரங்களின் உணர்வினையும் அண்ணாவின் உணர்வினையும் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

எதிர்மறைத் தொடர்

ஒரு கருத்தைக் கூறும்போது உடன்பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் வெளிப்படுத்தலாம். சமூகத்திற்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் செயலைச் செய்யும் போது அண்ணா எதிர்மறைச் சொற்களைக் கொண்டு தொடர்களை அமைத்துள்ளார்.

“நான் பட்டபாடு. உனக்கு வர இருக்கும் ஆபத்து கேள் தோழா, அவனை நம்பாதே, அவள் சிரிப்பில் சொக்கி வீழ்ந்து சிதையாதே, அளைத் தீண்டாதே. அவள் விபச்சாரி, விபச்சாரியின் தன்மையோடு கொலைகாரியின் மனம் படைத்தவன் அவள்” (2008, தொ.1, ப.9) என்பதில் ஒரு பெண்ணின் மிகுதியான ஆசையினையும் ஆடம்பரமாக வாழ எண்ணும் போக்கினையும் அதற்காக அவள் கையாடும் போக்கினைச் சுட்டிக்காட்ட இத்தொடரமைப்பினைக் கையாண்டுள்ளார்.

முன்னிலைத் தொடர்

பெரும்பாலான குறும்புதினங்களில் முன்னிலைத் தொடர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். சீற்றம், வெறுப்பு, கோபம், ஏமாற்றம் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்த இத்தொடர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“ஆடாமல் அசையாமல், பதறாமல் சீறாமல் அவ்வளவையும் கேட்டுக் கொள்கிறாயே. ஏன் கோபிக்க மறுக்கிறாய். ஏன் என்னைக் கண்டிக்காமலிருக்கிறாய் - வா போருக்கு” என்றும்,

“அட பாதகா, பதைக்காமல் துடிக்காமல் பேசுகிறாயே, ஓர் ஏழையின் வாழ்வை அழித்துவிட்டு. இதற்கா நீ பக்திமான் வேஷம் போட்டாய்? கோவில் கட்டினாய், கதியற்ற பெண்களைக் கற்பழிக்கத்தானா கோவில் கட்ட ஆரம்பித்தாய்” (200', தொ. 1, ப. 216) என்ற தொடர்களில் முன்னிலைச் சொற்கள் அதிகம் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

பிராமணர் பேச்சு வழக்கு

பிராமணர்களைப் பற்றிய கருத்தினைக் கூறும்போது பிராமணர்களின் பேச்சு வழக்கினையும் வடமொழிச் சொற்களையும் கலந்து உருவான தொடர்களை உருவாக்கியுள்ளார் அண்ணா.

“ஏன் ஓய், சும்மா சுத்தி வளைச்சி பேசின்டிருக்கேள். வேதமாம் - வேதாந்தமாம் - இரகசியமாம் ஓய் நீர் ஏன் இவ்வளவு கோபிக்கிறீர்? கோபிக்கமாட்டார் ஓய், பட்டாச்சாரியர், ஆத்துக்குப் போகிற போது வழியிலே பேசின்டிருந்தாலே தாமதமாச்சின்னு தெரிஞ்சா உமக்கு ராஜா சன்மானம் செய்வார் ஓய். பிரதி தினமும் இந்தக் கைங்கர்யத்தைச் செய்திண்டிருக்கணும்னு கூட சொல்வார்” (200, தொ. 1, ப 311) என்ற தொடர்களில் பிராமணர்களின் பேச்சு வழக்கினைக் கையாண்டு உரையாடலை அமைத்துள்ளார் அண்ணா.

பேச்சு வழக்குத் தொடர்

படிக்காத பாமர மக்கள் பேசும்போது அன்றாடம் நாம் பயன்படுத்தும் பேச்சு வழக்குச் சொற்களை அமைத்து தொடர்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

“ஏனாம், நீயும் இந்தத் தொரை மாதிரி எழுதிக்கிட்டே காலத்தை ஓட்டிடப் போறயா... இவருக்குப் பெண்ணாதி இல்லே, புள்ளகுட்டி இல்லை, ஒண்டிக்கட்டை, நீ அப்படி இருக்க முடியுமா... இன்னும் எவ்வளவு காலம் காத்துக்கிட்டு இருப்பா உனக்காக” (2008, தொ. 4, ப. 47). இதுபோன்ற தொடர்கள் பலவிடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

சொல் விளக்கம்

ஒரு பொருளுக்குப் பல சொற்கள் மூலம் எடுத்துக்கூறி சொற்பொருளை வாசகனுக்குப் புரிய வைக்கிறார் அண்ணா.

தேச துரோகி, நாட்டைக் காட்டிக் கொடுப்பவன், எதிரிக்கு உளவாளி, எதிரியைவிடக் கொடியவன், இழிமகன் என்று விளக்குகிறார்.

மனிதத்தன்மை - இன்முகம் காட்டுதல், நன்மொழி பெசுதல், அன்பு வழங்குதல் அறநெறி கூறுதல், இரக்கம் கொள்ளுதல் என்று விளக்கம் தருகிறார்.

வருணனை

பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தும் போதும் படைகளைப் பற்றிக் கூறும்போதும் வருணனை இடம் பெறுகிறது.

“குமரி ஒருத்தி மாநிறம். ஆனால் உழைப்பால் மெருகேறின உடல். குறுகுறுப்பான பார்வை. இயற்கையான ஒரு புன்னகை தவழ்ந்தபடி இருக்கும்” (2008, தொ.1 , ப. 199) என்றும்,

“கண் சொல்லிற்று நான் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறேன் பார். கடல் அலை போல நான் பாய்வதை நோக்கு. அந்த மோகன மிரட்சியைக் காணு என்று. புருவங்கள் சும்மாகிட கண்ணே, நான் மதனன் வில்போல வளைந்து கொடுக்கும் காட்சியன்றோ உள் அழகை எடுத்துக் காட்டுகிறது. நானில்லாவிட்டால் நீ எங்க தங்கப் பெட்டிக்குத் தகதகப்பு, வைரத்திலே உள்ள ஒளி - இவை போலக் கண்ணின் வனப்புக்கு நானன்றோ காரணம் என்று சொல்லிற்று... மன்னனுக்கு முடி போல மாலைக்கு மணம் போல நான் இருக்கும் வனப்பு என்னைப் பாருங்கள் என்று கூந்தல் கூவிற்று. இப்படி ஒவ்வோர் அங்கமும் ஒன்றை ஒன்று வம்புக்கிழுக்கும் அளவு வனப்புள்ள மங்கை மலர்க்கொடி” (2008, தொ. 1, ப. 104) இவ்வாறு வருணிக்கும் போதுகூட புதிய உத்தியைக் கையாளுகிறார் அண்ணா.

ஏவல் வாக்கியம்

தேவையான இடங்களில் ஏவல் சொற்களைக் கையாண்டு தொடரை அமைத்துள்ளார் அண்ணா.

“சிறைக்கதவு திறந்து விட்டது. கூண்டைவிட்டுக் கிளம்பு. போ வெளியே, பார் உலகை, நீ பலநாளும் பார்க்காது மனம் வெந்து மண்ணைத் தின்று கொண்டிருந்தாயே, இனி உலகத்துக்குப் போ, உன் மக்களைப் பார்” (2008, தொ 1, ப.71) போன்ற ஏவல் தொடர்களைப் படிக்கும் வாசகனின் மனதில் சோர்வு எழாமல் காக்கின்றது எனில் மிகையன்று.

மேற்கோள் காட்டல்

ஒரு கருத்தை விளக்கமாக எடுத்துக்கூறிய பின்பு அதற்குரிய மேற்கோளைச் சரியான இடத்தில் எடுத்துக்காட்டி விளக்குவது அண்ணாவின் மொழிநடை உத்திகளுள் ஒன்று. நரசிம்மனின் படைத்தளபதியான பரஞ்சோதி சிறுதொண்டரான வரலாற்றை அண்ணா குறும்புதினமாக வெளியிடும் போது சேக்கிழாரின் பாடலை ஆங்காங்கே மேற்கோள் காட்டி விளக்குகிறார்.

“உம்முடைய நிலைமையினை அறியாமை கொண்டுய்த்தீர்
எம்முடைய மனக்கருத்துக்கினிதாக இசைந்துமது
மெய்ம்மைபுரி செயல் விளங்க வேண்டியவாறே சரித்து
செம்மை நெறித்திருத் தொண்டு செய்யும் எனவிடையளித்தான்” (2008, தொ 1, ப 266) என்ற பாடல் மூலம் பரஞ்சோதியின் புகழினைக் கண்ட மன்னன் பொறாமை கொண்டே அவரை வெளியேற்றினான் என்பதற்கு இப்பாடலே அகச்சான்றாக விளங்குகிறது என்று தம் கதையின் மூலம் விளக்கிக்கூறி நம் சிந்தனையைத் தூண்டுகிறார் அண்ணா.

உரையாடல்

நாடகத்தில்தான் உரையாடல் காணப்படுவதுண்டு. ஆனால் அண்ணாவின் குறும்புதினங்கள் சிலவற்றில் இத்தகைய உரையாடல் உத்திகையாளப்பட்டுள்ளது.

- சோமு : இராகவா, உன்னைக் காண்பதே அரிதாகிவிட்டது?
இராகவன் : கழுதை கெட்டால் குட்டிச்சுவரில்தானே? சாக்கடைக்குப் போக்கிடம் ஏது? வேலை ஏதாவது கிடைத்ததா என்று தேடி அலைந்தேன்
சோமு : கிடைத்ததோ?
இராகவன் : நன்றாகக் கிடைத்தது, டாமிட். இடியட் என்ற அராச்சனை. '2008. தொ. 1, ப. 138) வேலையின்மையைக் குறிக்க இத்தகைய உரையாடலைக் கொண்டு விளக்குகிறார்.

கவிதை

உரைநடை மட்டுமல்ல அண்ணா கவிதை எழுதுவதிலும் வல்லவர் என்பதை இவரது படைப்புகளில் கவிதை காணப்படுவதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

“எண்ணாத எண்ணமெல்லாம்
எண்ணி எண்ணி
எட்டாத கோட்டைக்கு
என்றும் ஏணியிட்டு” (2008. தொ. 1, ப.939) என்றும்,

“காணக் கண்காட்சியே
காஞ்சி கருட சேர்வை
காணக் கண்காட்சியே” (2008. தொ. 1, ப.107)
என்ற கவிதையினை எழுதி கருத்தினை விளக்குகிறார்.

சிறுசிறுவாக்கியங்கள்

படிக்கின்ற வாசகர்களைப் படிக்கத் தூண்டவும் சோர்வு ஏற்படாமல் தடுக்கவும் சிறுசிறு வாக்கியங்கள் உதவுகின்றன. மேலும் கருத்தினை எளிதில் புரிந்து கொள்ளவும் வழி செய்கின்றன.

“... என்ன இருக்குது கிராமத்திலே, ஒரே பொட்டல்காடு;
பொந்துகளில் நரிகள் இருக்கும்; புதர்களிலும் புற்றரைகளிலும் பாம்பு இருக்கும்; வயலிலே நண்டு இருக்கும். குளத்திலே முதலை இருக்கும். காளி கோயில் இருக்கும்; கூளி கோயில் இருக்கும். இதன் நடுவே தலை ஒரு வேஷமும் துணி ஒரு வேஷமுமாக ஜனங்கள் இருப்பார்கள்” (2008, தொ.3, ப.49). கிராமத்தின் சிறப்பினை நகரத்தில் வாழும் பெண்

அருவருப்பாகக் கூறுவது போல் படைத்துள்ளார். நகரத்தின் செயற்கைத் தோற்றத்தைவிட கிராமத்தின் இயற்கை மணம் வீசும் நிலையை இத்தொடர்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டி நம் கண் முன் சொல்லோவியமாக்குகிறார் அண்ணா.

முடிவுரை

அண்ணாவின் குறும்புதினங்களில் நிலைபேறு பெற்ற எழுத்துவழக்குச் சொற்களும் வடமொழிச் சொற்களும் ஆங்கிலச் சொற்களும் புதிய சொற்களும் பேச்சு வழக்குச் சொற்களும் வசைச் சொற்களும் முரண் சொற்களும் காணப்படுகின்றன. படிக்கின்ற வாசகர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளவும் படைப்பாளனின் உணர்வினை உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் தொடர்களை உருவாக்கி சோர்வு ஏற்படாமல் இருக்க அமைத்துள்ளார். வருணனை, கவிதை, உரையாடல் பாங்கு, மேற்கோள் காட்டல், பழமொழி, உவமை போன்ற உத்திகளைக் கையாண்டு கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. சிறுசிறு தொடர்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. வருணனையில் கூட புது முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதை அவரது படைப்புகளைப் படிக்கும்போது உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

பார்வை நூல்கள் :

அண்ணா பரிமளம்	2008	புதினம் (தொகுதி 1)
		கங்காராணி பதிப்பகம், சென்னை
	2008	புதினம் (தொகுதி 2,3,4)
		கங்காராணி பதிப்பகம், சென்னை
ஜெயா, வ.	1989	ஜெயா பதிப்பகம், மதுரை

தொல்காப்பியம் - சங்க இலக்கியம் புணரியல் நோக்கு

ரா. செயராமன்

தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்

மொழி புணரியல்பு என்பது செய்யுளில் சொல், தொடர், வாக்கியம் முதலான கூறுகள் பொருண்மை தருவதற்கு ஏற்பத் தொடர்ந்து நிற்கும் நிலைமை என்ற பொருண்மை உடையது. ஒரு செய்யுளில் உள்ள எல்லா மொழிக் கூறுகளும் நிறுத்த சொல்லாகவோ, குறித்துவரு கிளவியாகவோ அவற்றின் துணை உறுப்புகளாகவோ வருகின்றவைகளாகும். செய்யுளின் முதல்சொல், ஈற்றுச்சொல் இரண்டிற்கும் முறையே நிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியும் இல்லாதிருக்கும். விகாரவகை மொழிபுணரியல்பாலும், இயல்பான சொற்கூறு மாற்றங்களாலும் அவ்விரு சொற்களும் கூட தொடர்மொழியின் இடையில் வரும் சொற்களாக மாறி நின்று புணர்கிறவைகளாக முடியும்.

ஒரு செய்யுளில் அடுத்தடுத்து இடம் பெறும் இரு சொற்கள் இருவேறு மனிதர்களின் கூற்றுகளாகவும் ஆசிரியர் கூற்றாகவும் பாத்திரக் கூற்றாகவும் கூட அமைந்துவிட வாய்ப்புகள் உள்ளன. ஒரு மனிதரின் கூற்று என்றாலும் இருவேறு வாக்கியங்களின் இறுதி, முதல் சொல்லாகக்கூட அவை அமைந்துவிடுகின்றன. மொழிக் கூறுகளின் புணர்ச்சி என்பதை பேரலகுகளின் தொடர்ச்சி என்பதிலிருந்து சிற்றலகுகளின் தொடர்ச்சி வரை வரிசைப்படுத்திக் காணமுடியும்.

தொல்காப்பியத்தில் பகுபத உறுப்புகளின் புணர்ச்சி இலக்கணம் பேசப்படவில்லை. நன்னூலில் அது பேசப்பட்டுள்ளது. அது வடமொழி இலக்கணத் தாக்கத்தால் பேசப்பட்டுள்ளது என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் முதன்மையான உறுப்பின் துணை உறுப்புகளாகப் பிற பகுபத உறுப்புகளைக் கருதிக்கொண்டுள்ளது. பெயர், வினை என்ற இரு இலக்கணக் கூறுகளின் புணர்ச்சிகளாகப் புணரியல்களைத் தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது. புணரியலில் சாரியைப் புணர்ச்சியும் உருபியலில் வேற்றுமை உருபுப் புணர்ச்சியும் மையமாக அமைந்துள்ளன. இவை இரண்டும் பெயர் நிலை மொழியாக வரவந்த துணைக் கூறுகளாகும்.

ஒரு முதன்மையான இலக்கணக்கூறு நிலைமொழியாக இருக்கும்போது, அதனுடன் துணை உறுப்புகள் சேர்ந்து வந்தால் புணர்ச்சி விதிகள் ஒரு

மரம் வெட்டு

மரத்தை வெட்டு

என்ற நான்கு வேறு வகையான தொடர்களாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. வேற்றுமைத் தொடர் என்று ஒரு சொல்லால் மேற்கண்ட நான்கு தொடர்மொழிகளையும் உரைகளின் கருத்துப்படி கூறவேண்டியுள்ளது.

வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, அல்வழிப் புணர்ச்சி என்ற வகைப்பாடு தமிழ்மொழி அமைப்பின் எல்லாப் புணர்ச்சித் திரிபுகளையும் விளக்கப் போதுமானதாக இல்லை என்று ஆ. வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கும் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கும் பொதுவான புணர்ச்சி, இரண்டும் அல்லாத புணர்ச்சி என்று மேலும் இருவகைகளை இலக்கணக் கொத்து தருகிறது. வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நான்கு தொடர்மொழி அமைப்புகள் பேசப்படுகின்றன. எழுவாய், விளி வேற்றுமைத் தொடர்களால் உருவாகும் தொடர்மொழிகளை அல்வழித் தொடர் என்ற பிரிவில் வைக்கின்றனர்.

அல்வழித்தொடர் என்பதற்கு அளிக்கப்பட்டு வரும் விளக்கங்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு ஏற்றவைகளாக எந்த அளவு உள்ளன என்பது ஆராயப்பட வேண்டியுள்ளது. கீழ்க்காணும்

1. எழுவாய் - பயனிலை
2. பயனிலை - எழுவாய்
3. விளி - ஏவல்
4. ஏவல் - விளி
5. முற்று - முற்று
6. பெயரெச்சம் - பெயர்
7. வினையெச்சம் - வினை
8. தொகைமொழி - பெயர்/வினை
9. இடைச்சொல் - பெயர்/வினை
10. உரிச்சொல் - பெயர்/வினை

என்ற தொடர்மொழிப் புணர்ச்சிகள் அல்வழிப் புணர்மொழிகளாகப் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் விளக்கியுள்ள புணர்ச்சிகளில் பெரும்பாலும் புணரும் இரு சொற்களுக்குமான இலக்கணக் கூறுகள் முழுதாக விளக்கிக் கூறப்படவில்லை. பெயர் என்றோ, வினையென்றோ நிலைமொழியோ, வருமொழியோ சிறப்பித்துக் கூறப்படவில்லையென்றால் அது பெயர், வினை என்ற இரண்டிற்கும் பொதுவான புணர்ச்சியாகும். உயிர் ஈறு என்றோ மெய் ஈறு என்றோ பிரித்துக் கூறப்படவில்லை என்றால் அவ்விரு ஈறுகளுக்கும் பொதுவான புணர்ச்சி என்பது தொல்காப்பியத்தின் கருத்தாகும்.

நிலைமொழி ஈறு வருமொழியில் வினையுடன் புணருதல், நிலைமொழியின் பெயர்ச்சொல் வருமொழி முதல் எழுத்துடன் புணர்தல் என்று வேறுபடலாம். ஒலியன், உருபன், அசை, சொல், தொடர்,

பொருண்மை உறவு, பேச்சு - செய்யுள் வேறுபாடு என்று நிலைமொழி, வருமொழிகள் வேறுபட்ட மொழிக் கூறுகளுடன் புணரலாம். அதாவது நிலைமொழி, வருமொழிகளுள் ஒன்று ஒலியனாகவும் மற்றொன்று சொல்லாகவோ, தொடராகவோ கூட இருக்கலாம்.

உரையாசிரியர்களால் பட்டியலிடப்பட்ட அல்வழிப் புணர்ச்சிகளின்படிதான் தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க நூல்களின் புணர்ச்சி விதிகளை விளக்க வேண்டுமானால் பெரும்பாலான புணர்ச்சி விதிகளை விளக்க முடியாது போகும். வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, அல்வழிப்புணர்ச்சி என்ற இரண்டிலும் நிலைமொழியாகவும் வருமொழியாகவும் வரும் சொற்கள் முடிக்கப்படும் சொல்லாகவும் முடிக்கும் சொல்லாகவும் உள்ளன. சங்க இலக்கியத் தொடர்மொழி அமைப்பு எல்லாம் இவ்விரு சொற்கட்டுகளின் தொகுதியாகப் பெரும்பாலும் இல்லை. எழுவாய் இருக்குமானால் அதை அடுத்து முற்று வந்துவிட வேண்டும். இடையில் வேற்றுமை ஏற்ற பெயர்கள் வந்துவிடக் கூடாது. பெயரெச்சம் இருக்குமானால் அடுத்து வேறு பெயரடைகள் வந்துவிடக் கூடாது. கீழ்க்காணும் சான்றுகளில்

ராமன் காட்டுக்குச் சீதையோடு போனான்

சென்ற பெரிய பசங்காடு

ராமன் - காட்டுக்கு, காட்டுக்கு - சீதையோடு, சென்ற - பெரிய, பெரிய - பசும் என்ற இரு சொற்களுக்கு இடையில் புணர்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவ்வாறான புணர்ச்சிகளை உரையாசிரிகள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியிலும் அல்வழிப்புணர்ச்சியிலும் வைக்கவில்லை. இவற்றைத் தொல்காப்பியம் அல்வழிப் புணர்ச்சி என்றே கருதியுள்ளது.

செய என்ற வினையெச்ச வாய்பாட்டை அடுத்து ஒற்று மிகும் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. செய என்ற வினையெச்சத்தை அடுத்து வினைமுற்று வந்தாக வேண்டும் என்று தொல்காப்பியம் கூறவில்லை.

முனை முருங்கத் தலைச் சென்றவர் (புறம்.16)

பசுந்தடி தடுப்பப் பகைப்புலம் மரீஇய (புறம்.64)

பிணன் அழுங்கக் களன் உழக்கி (புறம்.98)

செய என்ற வாய்பாட்டை அடுத்துப் பெயரடை, வேற்றுமைப் பொருண்மையில் வரும் வேறு பெயர், மற்றொரு துணை வாக்கியத்தின் எழுவாய் என்ற வேறு இலக்கியச் சொற்களின் வருகைக்கு ஏற்பவும் செய என்ற வாய்பாடு ஒற்று புணர்கிறது. காடு சென்றான், காட்டுக்குச் சென்றான் என்ற புணர்ச்சிச் சொற்களையே தொல்காப்பியம் பேசியதாக உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக் கொள்கின்றனர். எழுவாய்ச்சொல்

வாக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள வேற்றுமை உருபு ஏற்ற பெயர்களுடன் புணர்வதையும் ஒரு வினையெச்சம் அடுத்து வரும் வேறு துணைவாக்கியத்தின் பெயர்களுடன், ஒரு பெயரடை தன்னை அடுத்து வரும் பெயரடைகளுடன் புணரும் புணர்ச்சியை அவ்வழிப்புணர்ச்சி என்றே கொள்ளவேண்டும். தொல்காப்பியம் அவ்வாறு கருதியதாகவே கொள்ள வேண்டும்.

செய்யுள், வழக்கு இரண்டுக்கும் பொது என்றும் புணர்ச்சித் தொல்காப்பியத்தில் வகைப்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. வழக்கு என்பது உயர் தகுதி வழக்காகும். ஆதன் தந்தை என்ற இரு சொற்களும் புணர்ந்தால் ஆந்தை என்ற சொல் கிடைக்கும். இது போன்ற மருஉப் புணர்ச்சிகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. யாப்புக்காகவும் இசைக்காகவும் வரும் சொல் வேறுபாடுகள் செய்யுளுக்குரிய புணர்ச்சியாகக் கொள்ளத்தக்கனவாகின்றன. பொன், தென் என்ற சொற்கள் ஓரசைச் சொற்களாகும். பொலம் என்ற சொல் பொன் என்ற சொல்லின் மாற்று வடிவமாகச் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பொன், ஒளி பொருந்திய என்ற பொருண்மைகளில் அச்சொல் இடம்பெறுகிறது. பொன்தேர், பொன்பூந்தும்பை முதலான சான்றுகளில் அது தங்கம் என்ற பொருண்மையில் வரவில்லை. பொன்னாடை என்ற சொல்லில் தங்கம் இல்லை. பொலம் என்ற சொல்லில் உள்ள அம் சாரியை ஆகும். பொன் - பொ - பொல - பொலம் என்று சொல் திரிவதாகத் தொல்காப்பியம் பிறழ்வாக விளக்கியுள்ளது. தென்னம் என்ற சொல் ஈரசைச் சொல்லாகும். தெற்கு என்ற பெயரடைப் பொருண்மையில் அச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தென்னம் பொருப்ப (புறம்.33-7)

தென்னங் குமரி (பதி. 11-24)

யாப்புக்காக அம் என்ற விசுதி தென் உடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தெற்கு என்ற சொல்லிற்குத் தென்னம் என்ற சொல் மாற்று வடிவமாகக் கொள்ளப்படவில்லை. அம் திரிவொட்டு என்று கொண்டால் தென்னம் என்பது மாற்றுவடிவம் என்றே கொள்ளலாம். னம், ணம், என்ற மகரக் குறுக்கங்கள் செய்யுளில் வரும் என்று தொல்காப்பியம் கூறியுள்ள போதிலும் அது பேச்சு வழக்கிற்குரியது என்றும் விளக்கலாம். சிலம்புள கொண்ம் - என்ற தொடர் பேச்சுதான். போண்ம், மருண்ம் என்ற சொற்கள் மாற்று வடிவங்கள் ஆகும். சொல்லின் மாற்று வடிவங்களைத் தொல்காப்பியம் புணர்ச்சித் திரிபுகளாக விளக்கியுள்ளது என்கிறார் செ. வை. சண்முகம்.

தெனாஅது என்ற சொல் தெற்கு என்ற சொல்லின் மாற்று வடிவமா, அது என்ற உருபேற்ற வடிவமா என்ற இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ளது. அது விசுதி ஏற்ற பெயரடி வடிவங்கள் முற்றுச்சொல், வினையாலணையும் பெயர், பெயரடை என்ற வேறுபட்ட இலக்கண வடிவில் வருகின்றன. கீழ்க்காணும்

பாணனது யாமே (ஐங். 410-5)

பாணரது கரும்பு (புறம். 264-7)

என்ற தொடர்களில் உள்ள பாணனது, பாணரது என்ற சொல்வடிவங்களை அது உருபேற்ற பெயர்கள் என்று கொள்வது ஒருமுறை. பெயரடை வடிவம் என்று கொண்டால் அது என்ற வேற்றுமை உருபு தமிழில் இல்லை என்றாகும். தெனாஅது என்ற சொல் வடிவம் தெற்கு என்ற சொல்லின் மாற்று வடிவமாகத் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. வடக்கு, கிழக்கு, குடக்கு ஆகிய திசைப்பெயர்களும்

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்

குணாஅது கரைபொரு தொடுகடல் குணக்கும்

குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும் (புறம்.6)

என்று அடிச்சொற்களாக நின்று அது உருபேற்று வந்துள்ளன. வடாஅது, தெனாஅது, குணாஅது, குடாஅது என்ற சொற்கள் பெயரடை வடிவங்களாக வந்துள்ளன. சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவுகளில் (பெ. மாதையன் 2007 Thomasmaltan, Thomas lehman 1993) பெயர்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. வினையாலணையும் பெயர்களும் பெயரடைகளாக வரலாம். வட - அது என்று பிரித்துப் பெயரடி பெயராகவும் அது உருபேற்று வந்துள்ளதாகவும் கொள்ள வேண்டும். பெயரடி - விசுதி என்று கொண்டால் அது என்ற வேற்றுமையை வேற்றுமை இலக்கணத்திலிருந்து நீக்க வேண்டும்.

பிறழ்பிரிப்பு முறைகளால் புணர்ச்சி இலக்கணம் விரிவடைந்துள்ளது. ஒன் சாரியை என்பதை அளபெடையுடன் தொடர்புபடுத்தும்போது நீக்கப்பட வேண்டியதாகிறது. கோ-ஐ, கோ-ஒன்-ஐ என்று ஒன் சாரியை வரும் என்று தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது. கோ, கோன் என்ற இரண்டையும் மாற்று வடிவங்களாகக் கொண்டு கோஒன் என்பதை அளபெடையாக விளக்கிவிடலாம். ஆ, ஆன் என்றும் ஊ, ஊன் என்றும் மாற்று வடிவங்கள் தொல்காப்பியத்தில் பேசப்பட்டுள்ளன. அக்குச் சாரியையை அ என்ற எழுத்துப்பேறுடன் இணைத்து விளக்க முடியும்.

தமிழ் + கூத்து, தமிழ் - அ - கூத்து

மேல் + தெரு, மேல் - அ - தெரு

புணர்ச்சியில் எழுத்துப்பேறு, உடம்படுமெய், சாரியை, அளபெடை முதலானவை தோன்றுகின்றன. பொருண்மை அற்றவை அவை. அத்து, இக்கு, அன், அம் என்று அவை சொல்வடிவங்களாகத் தமிழ் இலக்கண மரபில் ஆக்கப்பட்டுவிட்டன.

ஒரு சொல் தனது பொருண்மை மாறுபாடுகளுக்கு ஏற்ப வேறு வேறு புணர்ச்சி விதிகளைப் பெறும் என்பது சிறுபான்மையாகும். சிறப்புக் கருதி அவ்வாறான புணர்ச்சிகள் தொல்காப்பியத்தில் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. எல்லாம் என்ற சொல், தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை உயர்திணை, படர்க்கை அஃறிணை என்று வேறுபட்ட இலக்கணப் பொருண்மைகளில் வரும்போது

எல்லா - நம் - ஐ - உம் (தன்மை)

எல் - ஈர் - நும் - ஐ - உம் (முன்னிலை)

எல் - ஆர் - தம் - ஐ - உம் (உயர்திணை)

எல்லாம் - வற்று - ஐ - உம் (அஃறிணை)

என்று வேறுபட்ட தொடர்மொழிக் கூறுகளைப் பெற்று வருவதாக விளக்கப்படுகிறது.

ஒரு சொல்லின் வேறு வேறு பொருண்மைகளைத் தொடர்மொழியில் உருவாக்கப்படும் பிற சொற்களாவது இரண்டாவது நிலையில் வேறுபடுத்துவதாக இருக்க வேண்டும் என்பது இலக்கணம் எழுதுகிறவரின் நோக்கமாகிறது. மொழியைப் பேசுகிறவர்களின் நோக்கம் ஒவ்வொரு சொல்லும் வேறுவேறு பொருண்மைகளை உணர்த்துவனவாக உருவாக்கப்படவேண்டும் என்பதாகும். அதை இலக்கண நூலும் கருத்தில் எடுத்துக்கொண்டு விதிக்கிறது.

ஒரு சொல் வடிவத்தில் பெயர், வினை என்ற வேறுபட்ட செயல்பாடுகளின் புணர்ச்சிகள் தொல்காப்பியத்தில் பேசப்பட்டுள்ளன. ஒரு சொல்லை எடுத்துக் கொண்டு முழுமையாக அதன் செயல்பாடுகளைப் புணர்ச்சி இலக்கண அடிப்படையில் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. ஐ என்ற ஒரு சொல் வடிவம் பல பொருண்மை தரும் பெயர், வியப்பு இடைச்சொல், வேற்றுமை உருபு, எழுத்துப்பேறு, ஈறு, பெயரடி, முன்னிலை விசுதி என்று பல இலக்கணக் கூறுகளாக வரத்தக்கது. நிலைமொழி, வருமொழி, அவற்றின் துணை உறுப்புகள் என்ற புணர்ச்சி அலகுகளின் நிலையிலும் வேறுபட வைத்து அது விளக்கப்பட வேண்டியதாகிறது. சங்க

இலக்கியத்திற்கான புணர்ச்சி இலக்கணத்தைத் தனியே எழுதவேண்டும். அது தொல்காப்பியத்திலிருந்து ஒன்றுபடவும் வேறுபடவும் செய்யும்.

நாடுரி என்ற புணர்மொழியாக்கத்தைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வாறான தொடர் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. நாழி என்ற சொல்லில் உள்ள ழகரம் டகரமாகத் திரிந்துள்ளது. தமிழில் இந்தத் திரிபு இயல்பில்லை. தெலுங்கு மொழியில் இயல்பானது. உந்து என்ற சொல் புறநானூற்றில் வந்துள்ளது. தொல்காப்பியம் உம்மின் திரிபு உந்து என்கிறது. தெலுங்கில் இருத்தல் என்ற பொருண்மையில் அது வருகிறது. திசைப்பெயர்கள் புணரும்போது இடையில் ஏ வரும் என்கிறது தொல்காப்பியம். மேற்கே கிழக்கு, கிழக்கே மேற்கு என்று உரைகள் தரும் எடுத்துக்காட்டுகள் இலக்கியம், வழக்கு என்ற இரண்டிலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவற்றின் சூழலும் புரியவில்லை. கிழக்கே கோட்டை, மேற்கே கோட்டை என்ற தொடர்கள் திருவனந்தபுரத்தில் இடப்பெயர்களாக இன்றும் வழங்கி வருகின்றன. திசைப்பெயரை அடுத்து ஏ வருகிற மரபு மலையாளத்தில் இன்றும் பாதுகாக்கப்படுகிறது. பன்னிரண்டு என்ற தொடர்மொழி ஆக்கப் புணர்ச்சித் தொல்காப்பியத்தில் பிறழ்வாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. பத்து - இரண்டு, ப - ன் - இரண்டு, பன்னிரண்டு என்று அந்தப் புணர்ச்சிகளைத் தொல்காப்பியம் விளக்கியுள்ளது. மலையாளத்தில் பந்துரண்டு என்று 12 என்ற எண்ணுப் பெயர் சொல்லப்படுகிறது. பத்து - இரண்டு, பத் - இரண்டு, பந் - இரண்டு, பன் - இரண்டு, பன்னிரண்டு என்று மலையாள முறைப்படி விளக்குவது பொருத்தமானது. தொல்காப்பியர் புணர்ச்சி இலக்கணத்தைப் பிற திராவிட மொழிகளைக் கொண்டும் விளக்கவேண்டிய தேவை இருந்து வருகிறது.

எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சியில் 9, 90, 900 என்ற எண்களின் பெயராக்கப் புணர்ச்சிகள் தொல்காப்பியத்தில் பிறழ்வாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. பெருக்கல், கூட்டல் கணக்கின் விடைகளுக்கும் எண்ணுப் பெயர்களின் புணர்ச்சிக்கும் தொடர்பு இல்லை. நான்கு - ஐந்து என்ற இருசொற்கள் புணர்ந்தால் நாலைந்து, நான்கைந்து என்றுதான் தொடர்மொழி உருவாக வேண்டும். ஒன்பது, இருபது என்ற தொடர்மொழிகள் உருவாகாது. ஒன்பது பத்து என்ற இரு சொற்களும் புணர்ந்தால் பெருக்கல் கணக்கின் விடையான தொன்னூறு உருவாகும் என்றும் ஒன்பது - நூறு என்ற இரு சொற்களும் புணர்ந்தால் பெருக்கல் கணக்கின் விடையான தொள்ளாயிரம் உருவாவது புணர்ச்சி இலக்கணத்தில் விளக்கப்படுகிறது. பத்து என்ற சொல்லின் மாற்று வடிவம் நூறு, நூறு என்ற சொல்லின் மாற்றுவடிவம் ஆயிரம் என்று இருக்க முடியாது. 9, 10,

0 என்ற எண்கள் சுண்டுபிடிக்கப்பட்டதற்கும் எண்ணுப்பெயர்களுக்கும் இடையில் உள்ள வரலாற்று உறவு இந்தப் புணர்ச்சி விளக்கங்களில் மேலும் மயக்கத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளன.

தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்று விகாரப் புணர்ச்சி மூன்றாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. தோன்றல் என்பது ஒற்றுக்கள் இடையில் மிகுதலாகும். இது இரட்டித்தல் என்பதிலிருந்து வேறானது. மருஉப் புணர்ச்சிகளும் தருக்க நெறிக்கு உட்பட்டோ, உட்படாதோ வரும் விகாரங்களாகும். நாடுரி என்பது தமிழில் மருஉப்புணர்ச்சியாக இருக்கலாம். தெலுங்கில் அது திரிப்பு புணர்ச்சியே ஆகும். செய்யுள் விகாரங்கள் சிறப்புக் கருதி எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. பேச்சுமொழியில் மிகுதியான விகாரங்கள் உள்ளன. செய்யுள் விகாரங்களும் புணர்ச்சி விகாரங்களும் பொதுவாகவும் அமையலாம். அளபெடை, வலித்தல், மெலித்தல், மறைத்தல் முதலானவை செய்யுள் விகாரங்களில் மட்டுமின்றிப் புணர்ச்சியிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தலைக்குறை, இடைக்குறை, கடைக்குறை என்று வரும் சொல் வடிவங்கள் அந்தச் சொல்லின் மாற்று வடிவங்களாகவே வரத்தக்கனவாகும்.

குறுக்கங்களும் சார்பெழுத்துகளும் சொற்களுக்கு இடையிலான புணர்ச்சிகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு சொல்லுக்குள் ஒலியன்களுக்கு இடையிலான தொடர்ச்சியாலும் இவை தோன்றுவதாகத் தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது. புணர்ச்சி என்பதைத் தொல்காப்பியம் எழுத்துகளின் தொடர்ச்சி என்பதிலிருந்துதான் தொடங்குகிறது. மெய்மயக்கம், முதல் எழுத்து, ஈற்றெழுத்து, முதலானவற்றையும் ஒலியன்களின் தனித்த பண்புகளும் பிற ஒலியன்களோடு அவை தொடரும்போது அவற்றின் பண்புகளும் எவ்வாறு ஒன்றுபடுகின்றன, வேறுபடுகின்றன என்பனவற்றையும் நூன்மரபு, மொழிமரபுகளில் தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது. புணர்மொழிகளில் உயிர்கள் மயங்கி வருவதைத் தொல்காப்பியம் பேசுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் தனிச் சொல்லுக்குள் உயிர்கள் மயங்கி வந்துள்ளன. நாஇ, ஆடீஉ முதலான தனிச்சொல் உயிர் மயக்கங்கள் தொல்காப்பியத்திலும் உள்ளன. உடம்படுமெய்களால் இவை பிறகு மறைந்துவிட்டன. எழுத்துக்கள் தொடர்வதன் நோக்கம் சொல்லாக்கம் செய்ய வேண்டும் என்பதால் ஆகும். எழுத்துகளின் தொடர்ச்சி புணர்ச்சி இலக்கணத்தில் முதன்மையாக இருப்பதால் புணர்ச்சி இலக்கணம் மாற்றிலக்கணத்துடன் பெரிதும் ஒத்துள்ளது என்கிறார் க. பாலசுப்ரமணியன். எழுத்துகளே சொல்லாகிவிடும்போது எழுத்துகளின் தொடர்ச்சிக்கும் புணர்ச்சிக்கும் முன்பே அவை பேசப்பட வேண்டியவைகளாகின்றன. பகுபத உறுப்புகளின் புணர்ச்சி என்பது

ஓலியன்களின் தொடர்ச்சிக்கு அடுத்து வரவேண்டியது. ஓலியன்களின் இயைபு, ஓலியன்களின் புணர்ச்சி, உருபன்களின் புணர்ச்சி, சொற்களின் புணர்ச்சி, தொடர்களின் புணர்ச்சி என்று அளவுகள் வேறுபடும்போது நிலைத்து நிற்பவைகளாகின்றன.

துணைநூல்கள்

1. சண்முகம், செ.வை, 2001 **எழுத்திலக்கணக்கோட்பாடு**, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்: சென்னை.
2. சுந்தரமூர்த்தி, இ. 1979, **தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், இளம்பூரணர் உரை**, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்: சிதம்பரம்.
3. மாதையன், பெ. 2007, **சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு**, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்: தஞ்சாவூர்.
4. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. 2007, **தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்**, குமரன் புத்தக இல்லம்: சென்னை.
5. Balasubramanian, K. 2001, *Studies in Tholkappiyam*, Annamalai University: Chidhambaram.
6. Thomas Lehman and Thomas Malton, 1993, *A Word Index For Sankam Literature*, Institute of Asian Studies: Chennai.

மொழி மாற்றத்திற்கான காரணிகள்

தா. ரெங்கநாதன்

மொழி மற்றும் மொழியியல் புலம், உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை

பரிணாம வளர்ச்சியில் மனித இனம் உயர்நிலையில் இருப்பினும், அவன் உயிரினங்களிலேயே மிகவும் வளர்ச்சிபெற்ற நிலையை அடைந்துள்ளான். மனித இனம் மட்டுமே பேச்சு மூலம் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள முடிகிறது. பிற மக்களுடன் தமக்குரிய தொடர்பைப் பாதுகாத்து அதனை வளர்க்க மொழி உதவுகிறது. மனதில் எழும் கருத்துக்களைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கப் பயன்படுத்தும் செய்தி பரிமாற்றக்கருவியாக மொழி பயன்படுகிறது. இவ்வாறு செய்திப் பரிமாற்றத்துக்குரிய கருவியாக விளங்கும் மொழி காலப்போக்கில் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிறது. இந்த மாற்றம் மொழியின் அடிப்படை கூறுகளுள் ஒன்றாக அமைகிறது. இம்மாற்றம் பல்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு இடங்களில் ஏற்பட்டு மொழி முழுமைக்கும் பரவுகிறது.

கல்வியறிவு பெற்ற சமுதாயம், இந்த மாற்றங்களிலிருந்து எழுத்து மொழியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறது. இம்முயற்சி காரணமாக எழுத்து வடிவங்களும், இலக்கணங்களும், அகராதிகளும் தயாரிக்கப்பட்டன. சில நாடுகளில் இதற்கென மொழி அக்காதெமிகளும், பல்கலைக்கழகங்களும் தோற்றுவிக்கப்பட்டு செயல்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுள் பிரெஞ்சு அக்காதெமி நீண்டகாலமாகச் செயல்பட்டு வருகிறது (வில்லியம் பிரைட், 1998: 81).

பள்ளிகள், கல்லூரிகள், செய்தித்தாள்கள், வார மாத இதழ்கள், அரசு ஆவணங்கள் எழுத்து மொழியைப் பயன்படுத்தி வருகின்ற காரணத்தால், இவை இலக்கிய மொழிக்கான மாதிரியாக அமைந்துள்ளன. ஆனால் பேச்சு வழக்கைப் பயன்படுத்தும் முறை நாவல், சிறுகதை, உரையாடல்களில் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு இரு வேறு சூழல்களில் இலக்கிய வழக்கும் பேச்சு வழக்கும் பயன்படுத்தும்போது, மொழி மாற்றத்தை தடுத்து நிறுத்த இயலுவதில்லை. இலக்கியத் தமிழிலும் எழுத்து, சொல், இலக்கணம் என அனைத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. கதைகளிலும், சிறு கதைகளிலும் இந்த மாற்றங்களை அதிகமாகக் காணமுடிகிறது. மனிதன், தனது வாழ்நாளில் பல்வேறு மாற்றங்களை மொழியில் காணமுடிகிறது.

மக்கள் பயன்படுத்தும் அனைத்து மொழிகளும் மாறுதலுக்குட்படுகின்றன. இந்த மாற்றம் பல்வேறு காலத்தில், பல்வேறு நிலையில், பல்வேறு இடங்களில் ஏற்படுகிறது. இதனை வரலாற்று மொழியியலின் அடிப்படை எனக் கூறலாம். இன்றைய நிலைமையில் வளர்ச்சியடைந்த மொழிகளான தமிழ், இந்தி, ஆங்கிலம் போன்றவை வெவ்வேறு விதமாகப் பேசப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியை, சென்னைத்தமிழ், கோவைத்தமிழ், மதுரைத்தமிழ், நெல்லைத்தமிழ், இலங்கைத் தமிழ் என வேறுபடுத்திக் காட்டமுடிகிறது. ஆங்கில மொழியும், பிரிட்டிஷ் ஆங்கிலம், அமெரிக்க ஆங்கிலம் என வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இங்கிலாந்து நாட்டில் பேசப்படும் ஆங்கிலமொழியிலும் வேறுபாடுகள் இருப்பதால் பி.பி.சி யில் தனி மனித நேர்காணலின் போது துணைத்தலைப்புகள் தருவதைக் காணமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்ற இலக்கணங்களும், சங்க இலக்கியங்களும் ஆசிரியர் துணை இல்லாமல் படித்து புரிந்து கொள்ளவியலாது. ஆனால், தற்கால இலக்கியங்களான கதை, சிறுகதை, கவிதை, உரைநடை போன்றவற்றைப் படிக்க எவ்வித உதவியும் தேவைப்படுவதில்லை. இது மொழியில் காலந்தோறும் நடைபெற்ற மாற்றங்களால் ஏற்பட்ட விளைவு. எனவேதான், இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தும்போது, சங்க இலக்கியம், இடைக்கால இலக்கியம், தற்கால இலக்கியம் என மொழி நடைக்கேற்ப வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இது, மொழியும் பிறவற்றைப் போல காலப்போக்கில் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்குச் சான்றாக அமைகிறது (ஜீன் அய்ட்சிசன் 1991:4). பழைய ஆங்கிலத்திற்கும் புதிய ஆங்கிலத்திற்கும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் பழைய ஆங்கிலத்தைப் புதுந்து கொள்ளவியலாது. இதற்கு பல்வேறு ஆங்கில மொழி விவிலியங்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். தற்காலத்தில் எளிமைப்படுத்தப்பட்ட பதிப்புகள் வெளியிடுவது வழக்கமாக உள்ளது. இது போன்று தான் இலத்தீன் மொழியும், பிரெஞ்சு மொழியும் இருந்தன. ஆனால் தற்கால இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள் இலத்தீன் மொழியுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளன. பழைய ஆங்கிலத்திற்கும், இலத்தீன் மொழிக்கும் அதிகமான தொடர்புகள் உள்ளன. இதனால் தான் சில மொழிகள் சகோதர உறவுடைய மொழிகள் என அழைக்கப்படுகின்றன. (வில்லியம் பிரைட்.1997:82). தென்னிந்திய திராவிட மொழிகளிலும் இந்த உறவுமுறை உள்ளது. இதனடிப்படையில் தான் மொழிகள் பல்வேறு குடும்பங்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உலகிலுள்ள அனைத்து மொழிகளும் மாறுதலுக்குள்ளாகின்றன. இம்மாறுதலுக்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. இதனைப் பல வகைகளாகப்

பகுத்துக் காணமுடியும்.

- 1) திட்டமிட்ட மாற்றம்
- 2) போலச் செய்யும் முறை
- 3) இடப்பெயர்ச்சி
- 4) சமுதாய மொழியியல் கூறுகள்.

1. திட்டமிட்ட மாற்றம்

திட்டமிட்ட மாற்றம் என்பது ஒரே சமயத்தில் பெரும்பான்மை மக்களிடையே தோன்றுகிறது. இந்த மாற்றத்தைப் பரந்த நிலை மொழியியல் மாற்றம் எனக் குறிப்பிடலாம். இந்த மாற்றம் திட்டமிடப்பட்டு அரசு சட்டத்தின் மூலம் மொழி முழுமைக்கும் அமைகிறது. இது மொழித் திட்டமிடல் என்ற நோக்கில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. நிலைபேறாக்கம் என்ற முறையும் இதில் அடங்குகிறது. இது நடைமுறைக்கு வரும்போது, பல வழக்குகளில் ஒன்று அலுவல் நோக்கில் முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்நிலை அரசு ஆணை மூலம் செயல்படுத்தப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக சீர்திருத்த எழுத்து பயன் பாட்டுக்கு வந்தமை, பயிற்றுமொழிநிலையில் தமிழ், ஆட்சி மொழியாகத் தமிழ் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை அரசு ஆணைகள் மூலம் செயல்படும் பெற்றன.

ஒரு நாட்டில் பயன்பாட்டிலிருந்து வரும் இரு மொழிகளுக்குள் தொடர்பு அதிகமாக இருந்தால், அவ்விரண்டையும், அன்றாடப் பயன்பாட்டில் கொண்டு வருவதும் நடைமுறையில் உள்ளது. சான்றாக, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் ஆங்கில மொழியும் ஸ்பானிஷ் மொழியும் அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சில இடங்களில் இதனை அரசாங்கமும், பள்ளிகளும் ஊக்கமளித்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. இதன் காரணமாக ஒரு மொழி மற்றொரு மொழியிலிருந்து கடன்பெறுவது, இலக்கணக்கூறுகளில் மாற்றம் போன்றவை நிகழ்கிறது. எந்த மொழிக்குச் சமூக மதிப்பு அதிகமாக உள்ளதோ அதன் அடிப்படையில் அமைகிறது.

இது போன்ற தாக்கம் நம் நாட்டிலும், நகர்ப்புறங்களில் காணப்படுகிறது. தமிழுடன் ஆங்கிலத்தைக் கலந்து பேசுவதையும், அல்லது ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே பேசுவதையும் காண முடிகிறது. இது தாய்மொழி தவிர்த்து, அதிக சமூக மதிப்புடைய அந்நிய மொழி தனக்குத் தெரியும் என்பதைக் காட்டவும், தாய்மொழியைக் காட்டிலும் அந்நிய மொழிக்கு மதிப்பு அதிகம் என்ற அடிப்படை நோக்கிலும் அமைகிறது. இன்றைய நிலையில் சென்னை மாநகர் இந்த நிலையைத் தக்க வைத்துக்

கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு எடுத்துகாட்டாக மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிகளும், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளும் அமைந்துள்ளன.

2. போலச் செய்தல்

உலகில் புதுமைகள் தோன்றுவது இயல்பு. இப்புதுமைகள் உடைகளில் ஏற்படும் போது விரைந்து பரவுகிறது. இது போன்று எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள் அவர்களுக்கென்று சில புதிய சொல்லாட்சிகளைக் கையாளுகிறார்கள். கதை எழுத்தாளர்களாகிய சுஜாதா, ராஜேஷ்குமார் போன்றோர் புதிய நடையைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். சான்றாக,

- அ) டெலிபோன் மணி சிணுங்கியது.
- ஆ) வாயில் சிகரெட் கரைந்தது.
- இ) மாடியில் உயர்ந்தான்
- ஈ) பூட்டுக்கு விடுதலை கொடுத்தான்
- உ) காரை மௌனமாக்கிவிட்டு உள்ளே போனான்
- ஊ) தலைக்குத் தொப்பியைக் கொடுத்துக் கொண்டே நடந்தார்.
- எ) அவர்கள் கெட்ட காரியர்கள்
- ஏ) முகத்தில் விரோதம் பொங்க
- ஐ) பூட்டு கிட்டக் என்று வாயைப் பிளந்து கொண்டது.

இது போன்றத் தொடர்களைப் படிக்கும் வாசகர்களும், புதுமை எனக்கருதி இதனைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறு தொடர்ந்து பயன்பாட்டில் உள்ளபோது மொழி உள்வாங்கிக் கொள்கிறது. இதை எழுதுவோரும், புதுமை விரும்பும் படிப்போரும் இம்மாற்றங்களுக்கான காரணிகள் ஆகின்றனர். இது போல, குறிப்பிட்ட அரசியல் தலைவர்களைப் பின்பற்றுவோர், நடிகர்களைப் பின்பற்றுவோர் மூலமும் புதுமையான சொல்லாட்சிகள் மொழியில் புகுத்தப்படுகின்றன. கல்லூரி மாணவர்கள் தங்களுக்குள் மட்டுமே புரியக் கூடிய சொற்களைப் பயன்படுத்துவதைக் காண முடிகிறது. இவ்வாறு பயன்பாட்டிலுள்ளவற்றை திரைப்படங்களும் சில இதழ்களும் பரவலாக்குகின்றன.

3. இடப்பெயர்ச்சி

பெரும்பாலான மக்கள் வாழ்வில் இடம் பெயர்த்தல் அமைதியாக நடைபெறுகிறது. இயற்கை சீற்றம், கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, குடியேற்றம், படையெடுப்பு காரணமாக மக்கள் இடம் பெயர்கின்றனர். தமிழ்நாட்டைப் பல்வேறு காலகட்டத்தில் வெவ்வேறு அரசர்கள் ஆண்டனர். அக்காலத்தில் மக்களும் குடியேற்றப்பட்டனர். அப்போது அரசவை மொழியாக இருந்த மொழிகள் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன.

சான்றாக, விஜயநகர ஆட்சி காலத்திலும், நாயக்கர் ஆட்சி காலத்திலும் தெலுங்கு மொழியின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்தது. இன்றும் பல்வேறு தெலுங்கு, உருதுச் சொற்கள் சென்னைத் தமிழில் பயன்படுகிறதைக் காணமுடிகிறது.

கிரேக்கம், சீனம், பாரசீகம், அரபி, உருது, போர்த்துக்கீசியம், டச்சு, பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய பிறநாட்டு மொழிச்சொற்களும் பாலி, பிராகிருதம், சமஸ்கிருதம், இசீதி, மராட்டி போன்ற இந்தோ ஆரிய மொழிச்சொற்களும், தமிழ்மொழியில் கலந்துள்ளன. இவ்வாறு கலந்துள்ளவற்றில், பல சொற்கள் பிறமொழிச் சொற்கள் எனத் தெரியாமலேயே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

சான்றாக,

சொத்து, மராமத்து, விண்ணப்பம், கிராமம், தத்து, ரொட்டி, பட்டா, சப்பாத்தி, அவியல், வில்லங்கம், பீங்கான், வசூல், லாந்தர், ரிக்ஷா, நாஸ்டா, நயினா போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

ஆங்கிலேயர் சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகள் இந்தியாவை ஆண்டனர். எனவே ஆங்கில மொழியின் தாக்கம் மட்டுமின்றி அம்மொழிச்சொற்கள் பல இன்றளவும் பாமர மக்களிடையே வழக்கிலுள்ளது. அதன் தாக்கம் உலகமொழி என்ற நிலையிலும் விரிவுபட்டிருப்பதால், ஆங்கிலவழி கல்வி பயிலுவோர் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. புதிய கண்டு பிடிப்புகள் தொடர்பான சொற்கள் ஒரு மொழியில் புகும்போது, துவக்கக் காலத்திலேயே அதற்கான தமிழ்ச் சொல்லைப் பயன்படுத்தத் தவறினாலும் அந்நிய சொற்கள் தான் ஆதிக்கம் செலுத்தும்.

இதற்கான சான்றுகளாக பல சொற்கள் உள்ளன. Bus, Cycle, Car, Bike, Book, Note, Telephone, T.V, Xerox, Computer, Internet, E-mail.

இந்தச் சொற்களின் தாக்கம் இயல்பாக ஏற்படுகின்றன. இவை பயன்பாட்டுக்கு வந்து நிலைபெற்ற பின்னர்தான், இதற்கான தமிழ்ச் சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. எனவே தான் இவ்வாறு உருவாக்கம் பெற்ற சொற்கள் பயன்பாட்டுக்கு வர காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. கம்ப்யூட்டர் என்ற சொல் பரவலாக்கம் அடைந்த பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட கணினி என்ற சொல் அரசு ஆணைகளிலும், செய்திக் குறிப்புகளிலும் காணப்படுகிறது. ஆனால் மக்கள் பயன்பாட்டில் பரவலாக்கப்படாமலுள்ளது. எனவே, முதல் முறை புதுச் சொல் பயன்பாட்டுக்கு வரும்போதே அதை மொழி பெயர்த்துவிடும் நிலை ஏற்பட வேண்டும். மாநில, மைய அரசுக்கிடையே தொடர்பு மொழியாக

ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருந்து வருகிற காரணத்தால். ஆங்கிலத்தின் தாக்கம் தொடர்ந்து காணப்படுகிறது. பெரும்பாலானவர்கள் கல்வி மொழியாகவும் ஆங்கிலம் உள்ளது.

4. சமுதாய மொழியியல் காரணங்கள்

மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்குச் சில சமுதாய மொழியியல் கூறுகளும் காரணமாக அமைகிறது. இது பல்வேறு ஆய்வுகள் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன. பல நூற்றாண்டுகளாக தொடர்பில் இருக்கும் மொழி பயன்பாட்டில் இவ்வாறு அமைகிறது. சான்றாக, குபுவார் என்னும் பகுதியில் சுமார் 3000 மக்கள் வாழ்கிறார்கள். இங்கு இரு குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகளான உருது, மராத்தி, கன்னடம் ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த மொழிகள் பேசும் மக்களிடையே சுமார் ஆறு தலைகளைகளாக தொடர்பு உள்ளது. எனவே பெரும்பாலான மக்கள் இருமொழியாளராக அல்லது மும்மொழியாளராக உள்ளனர். இதனால், இந்த மொழிகளைப் பேசும் மக்களின் தொடர் அமைப்பில் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. எனவே இவை பிற மக்கள் பேசும் உருது, மராத்தி, கன்னடத்திலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டுள்ளது. இதன் மூலம் நீண்டகால தொடர்பில் இருக்கும் மொழியின் தொடர் அமைப்பு மாறும் என அறிய முடிகிறது (ஜீன் அய்ட்சிசன் 1993 :110).

தான்சானியா (கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா) நாட்டில் பேசப்படும் மா (Ma'a) என்ற மொழியையும் இது போன்ற மாற்றத்திற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். இது பழைய எகிப்திய மொழிக்கும், அரபி மொழிக்கும் உறவுடையது. சுமார் இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இம்மக்கள் தெற்கு நோக்கி இடம் பெயர்ந்தார்கள். அவர்கள் அங்கு வழக்கிலிருந்த பந்து (Bantu) மொழியின் தொடர்பால், அம்மொழிச் சொற்களையும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். இதனால் இவர்கள் மொழியில் பந்து மொழிதாக்கம் அதிகமாயிற்று. இம்மக்கள் மா மொழிச்சொற்களை பயன்படுத்திய போதும், அதிகமாக பந்து மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி வந்ததால் சொற்றொடர்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சான்று, தொடரை தமிழில் கூறினால், 'சிங்கங்கள் இறைச்சி சாப்பிட்டன' என்ற தொடர் 'சிங்கங்கள் சாப்பிட்டன இறைச்சி' என்று மாற்றம் பெற்றது.

ஒருமை, பன்மை பயன்பாட்டிலும் மாற்றம் உள்ளது. இன்று இதனை மா மொழியா? அல்லது பந்து மொழியா என அடையாளம் காணமுடியாத நிலை உள்ளது.

ஒருவரின் 'ர'கர ஒலிப்புத் தன்மையிலிருந்து அவரது சமூக நிலையைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்ற கருத்து மார்த்தா தீவில் நிகழ்த்திய ஆய்வு மூலம் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது (வில்லியம் லபோவ், 1972). போர்த்துக்கீசிய வழி வந்தவர்கள், இங்கிலாந்திலிருந்து குடியேறியவர்கள், அமெரிக்க இந்தியப் பழங்குடி மக்கள் என 6000 பேர் மார்த்தா தீவில் வாழ்கிறார்கள். இம்மூவகை மக்கள் வசிக்கும் இடத்திற்கு ஆண்டு தோறும் 42,000 பேர் சுற்றுலா பயணிகளாக வந்து செல்கிறார்கள். இத்தீவு அமெரிக்க ஆங்கில மொழி வழக்கின் மூலப்பகுதியாக விளங்குகிறது. இங்கு மட்டும் 'ர'கரம் தெளிவாக உச்சரிக்கப்படுகிறது. இதைச் சுற்றிய பகுதிகளில் 'ர'கரம் ஒலிப்புக் குறைந்து காணப்படுகிறது. 17 ஆம் நூற்றாண்டுச் சொற்களும் இத்தீவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் இதனைச் சுற்றியுள்ள தீவுகளில் இவ்வழக்கம் இல்லை.

அமெரிக்க இளைஞர்களிடையே காணப்படும் 'ர'கர ஒலியைப்பற்றி குறிப்பிடும் போது, ஒருவரது ஒலிப்புத் தன்மையிலிருந்து, அவரது சமூக நிலையைத் தெரிந்து கொள்ளுமளவுக்கு ஒலி வேறுபாடு சமூகத்துடன் இணைந்து வருவதை லபோவ் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மொழி மாற்றத்திற்கு முக்கியக் காரணமாக திட்டமிட்ட மாற்றம் அரசு ஆணைகள் மூலம் அமைகிறது. திட்டம் சாராது போலச் செய்யும் முறையும் உள்ளது. இது இயற்கையாக நிகழும். இடப்பெயர்ச்சி மற்றும் சமுதாய மொழியியல் காரணங்கள் இயல்பாக நீண்ட காலகட்டத்தில் நிகழ்வதாக ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. உச்சரிப்பு வேறுபாடுகள் சமூக மதிப்பைக் காட்டுவதாக இருப்பினும் இது பற்றிய அதிகமான தரவுகளின் அடிப்படை மேலும் உண்மைகளைக் கண்டறிய உதவும்.

துணை நூல்

1. சுஜாதா, 2002, விக்ரம், விசா பப்ளிகேசன்ஸ், சென்னை.
2. ராஜேஷ்குமார், 2001, கொஞ்சம் மேகம், கொஞ்சம் நிலவு, அருணோதயம், சென்னை.
3. David Crystal, 1997. *The Cambridge Encyclopaedia of Languages*, Cambridge University Press.
4. Jean Aitchison, 1991. *Language Change : Progress or Decay* Cambridge University Press.
5. Florian Coulmas (Ed). *Hand Book of Sociolinguistics*, Blackwell.
6. William Bright, 1998. *Social Factors of Language Change in Hand Book of Sociolinguistics*, Blackwell.
7. William Labov, 1972. *Sociolinguistic Pattern*, Philedelphia.

குறிப்புப் பொருள் - மொழிகள்

பா. நீலாவதி

தமிழ்த்துறை, அவினாசிலிங்கம் மகளிர் நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம், கோவை

தொன்றுதொட்டு இன்று வரையில் தமிழில் குறிப்புப் பொருள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தொல்காப்பியத்தில் குறிப்புப் பொருள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. 'முன்னம்' என்ற சொல்லுக்குக் குறிப்பு என்ற பொருள் உண்டு. 'இவ்விடத்திம்மொழி இவரிவர்க்குரிய என்று அவ்விடத்து அவரவர்க்கு உரைப்பது முன்னம்' என்று தமிழர் வரையறுத்துள்ளனர். இலக்கியத்துள் வரும் பாத்திரங்களுள் இன்னார்க்கு இவ்விடத்து இக்காலத்திற்கு ஏற்பது இஃதென உணர்ந்தும் உணர்த்தியும் சொல்லமைப்பது முன்னமாகும். 'முன்னம்' என்பது உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோரும் தத்தம் வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல்' என்று பேராசிரியர் இதனை விளக்கியுள்ளார்.

மாந்தரின் சூழலும் சொல் ஆளுமைத் திறனும் அமையும் தன்மைக்கு ஏற்பவே இலக்கியத்தில் சொற்பொருள்களின் அமைப்பு இருத்தல் வேண்டும். சொற்பொருள் அமைப்பில் குறிப்புப் பொருள் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. எவ்விதத்தும் எவ்விடத்தும் பயன்படுத்தப்படுகின்ற குறிப்புப் பொருள், மொழி ஆளுமையையும் புரிந்து கொள்வோரின் புரிதல் தன்மையையும் பொறுத்து சிறப்படைகிறது. குறிப்புப் பொருளை ஏட்டு இலக்கியமும் வாய்மொழி இலக்கியமும் இயல்பாகவே பயன்படுத்தியுள்ளன.

தமிழ்ப் புலவோர் குறிப்புப் பொருள் உணர்ச்சி மிக்கவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். உணர்ச்சி வெளிப்பாடும் ஆளுமைத் திறனும் அவர்களது நோக்கமாக விளங்கியது. பண்பட்ட மொழி எதுவாக இருந்தாலும், அம்மொழியின் பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் குறிப்புப் பொருள் இருந்தே ஆக வேண்டும். மொழியின் தரத்தை அறிவதற்கு குறிப்புப் பொருள் ஓர் உரைகல்லாக அமைகிறது.

“பழந்தமிழ்க் கவிதைகளின் தனிச்சிறப்புகளிலே குறிப்புப் பொருள் நயம் மிகச்சீர்து என்பது உறுதி” ‘ஹார்ட்’. தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு படிமும் பற்பல குறியீட்டுப் பொருள் இழைகளைப் பின்னவிட்டிருக்கின்றது. ஒரு படிமத்திற்கு ஒரு குறியீட்டுப் பொருள் என்று அமையாமல், ஒரே படிமம் பற்பல குறியீட்டு விளக்கம் கொண்டதாய்,

குறியீடுகள் பின்னிப் பிணைந்து, பயில்வோர் மனத்தில் தொனிப்பொருள்கள் ஒலிக்குமாறு செய்கின்றது.

மெய்ப்பாடுகள் மனிதர்களின் இயற்கையான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவன. நகை, அழகை, இளிவரல் (தாழ்த்திச் சொல்லுதல்), வியப்பு, பயம், வீரம், கோபம், மகிழ்ச்சி என்ற எண்வகை மெய்ப்பாடுகளிலும் குறிப்புப் பொருள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆபர்கிராம்பி, “பாட்டில் உள்ள சொற்கள் ஒரு பொருளை விளக்கவில்லை. அந்தப் பொருளையே நம் மனத்தில் படைத்து விடுகின்றன” என்பார். இவ்விடத்து, சொற்கள் பொருளை நம் மனக் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துவதற்கு குறிப்புப் பொருள் துணை செய்கின்றது.

தமிழில் காணப்படும் உவமை, உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி, மெய்ப்பாடுகள், ஆகுபெயர், அன்மொழித் தொகை, உருவகம், சிலைடைமொழிகள், சேரி மொழிகள், இடக்கரடக்கல், மங்கலம், குழுஉக்குறி, ஒன்றொழி பொதுச்சொல், பழமொழிகள், விடுகதைகள், தொகை நிலைத்தொடர் மொழிகள், ஹைகூ கவிதைகள், நகைச்சுவைத் துணுக்குகள், கேலிச் சித்திரங்கள், சாடைப் பேச்சு, நையாண்டிப் பேச்சு போன்றவை குறிப்புப் பொருளைத் தரவல்லன.

“விட்ட குதிரை விசைப்பினன்ன விசம்பு தோய்

பசங்கழைக் குன்ற நாடன்” என்ற பாடலில் இறைச்சி நிலையில், குறிப்புப் பொருள் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் இதுபோன்று குறிப்புப் பொருள் தரும் பாடல்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. நேரிடையாகச் சொல்வதைக் காட்டிலும் குறிப்புப் பொருளாக அமைவது மொழிக்குச் சிறப்புத் தருவதாக அமைகிறது.

“தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்

ஊர்ந்தின் புறா அராயினும் கையின்

ஈர்ந்தின்புறா உம் இளையோர் போல

உற்றின்புறே எமாயினும் நற்றேர்ப்

பொய்கையூரன் கேண்மை

செய்தின்புற்றனம்” என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் இறைச்சிப் பொருளில் அமைந்த குறிப்புப் பொருளை உணர முடியும்.

தொல்காப்பியர் மெய்யின்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் எட்டென வரையறுத்துள்ளார். சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட அடியார்க்கு நல்லார்

மெய்ப்பாடுகள் ஒன்பது வகைப்பட்டதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளுடன் நடுவுநிலை என்கிற ஒன்றையும் சேர்த்து உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மெய்ப்பாடுகள் குறிப்புப் பொருளைத் தருவதில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. அவற்றுள் நகை என்னும் மெய்ப்பாடு குறித்து இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

நகை என்பது மக்களுக்கு மனமகிழ்ச்சி தரும் சொல்நயம் மிக்கது. அழகைக்கு நேர் எதிரானது. நகைச்சுவை உணர்வு உள்ளத்திற்கும் உடல்நலத்திற்கும் உகந்த மருந்தாக அமைந்துள்ளது. அதனால் தான் திருவள்ளுவர், 'இடுக்கண் வருங்கால் நகை' என்றார். இன்பியல் இலக்கியங்களில் நகை என்னும் மெய்ப்பாடு குறிப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“எள்ளல் இளமை பேதமை மடனென்று
உள்ளப்பட்ட நகை நான்கென்ப” என்று நகை என்னும்
மெய்ப்பாட்டினை நான்காகப் பிரித்துக்கூறுவர்.

பாணனின் வரவுகண்ட தலைவி, தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்த நகைச்சுவைப் பாடலில் எள்ளல் இடம்பெற்றுள்ளது.

“நாண்போலுந் தன்மனைக்குத் தான் சேறலிந்நின்ற
பாண்போலும் வேல் வழலிற் பாய்வதூஉம் - காண்தோழி
கைத்தலங் கண்ணாக்களவு காண்பா னொருவன்
பொய்த்தலை முன் நீட்டியற்றுப் போந்து”

என்ற செய்யுளில் எள்ளல் பொருள் குறிப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது.

“இம்மைப் பிறவியில் பிரியலம் என்றேனா”
“யாருள்ளித் தும்மினீர்”
“எம்மை மறந்தீரோ”
“கண்ணிடை நீர்கொண்டனள்”

“கண்ணும் எழுதேம்” என்பன குறிப்புப் பொருளில் தலைவன் தலைவியின் அன்பை வெளிப்படுத்துவனவாகும்.

வள்ளுவர், “தேவரே போல்வர் சுயவர்”, “மரப்பாவை சென்றுவந்தற்று” என்பன போன்ற சொற்களில் நகை என்னும் குறிப்புப் பொருளைத் தந்துள்ளார். “கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும் ஆடிப்பாவை போல” என்ற சங்கப்பாடலும் நகைச்சுவையைக் குறிப்புப் பொருளாகத் தருகிறது.

குறிப்புப் பொருளைத் தரவல்ல சொற்களை அமைத்துப் பாடும் புலவோர் பகையைக் கொள்ளவேண்டாம் என்று வள்ளுவரும்

“வில்லேர் உழவர் பகைகொளினும் கொள்ளற்கச்
சொல்லேர் உழவர் பகை” எனக் கூறினார் போலும்.

“ஈட்டு புகழ்நந்தி பாணநீ என்கையர்தம்
வீட்டிருந்து பாட விடிவளவுங் காட்டில் அழும்
பேய் என்றாள் அன்னை, பிறர்நரி என்றார், தோழி
நாய் என்றாள், நீ என்றேன் நான்” என்று நந்திக் கலம்பகம் எள்ளலை குறிப்புப் பொருளாய் விளக்குகிறது.

நகைச்சுவை உணர்வு இன்று, அறிவூட்டி மகிழ்வூட்டுவது என்பதை மாற்றி, மகிழ்வூட்டி அறிவூட்டுவது என்று வளர்ந்துள்ளது. நகைச்சுவை செய்வது கடுமையான செயல். அதிலும் எவர் மனத்தையும் புண்படுத்தாமல் நகைச்சுவை உணர்வை வெளிப்படுத்துவது மிகமிகக் கடுமையானது.

சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் தேசிய உணர்வை உண்டாக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தத் தோன்றிய நாட்டுப் பாடல்களிலும் கலைகளிலும் கூட எள்ளல் குறிப்புடைய பாடல்கள் தோன்றின.

பாரதியினுடைய பாடல்களில் சில குறிப்புப் பொருளைச் சொல்வதாய், அதிலும் தேசியத்தைக் கூறுவதாய் அமைந்தன.

பாஞ்சாலி சபதம் அதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். பாரதியார் ‘இளமையில் கல்’ என்ற தொடரைப் பலமுறை சொல்லி மனப்பாடம் செய்துகொண்டிருந்த மாணவனைப் பார்த்து, “முதுமையில் மண்” என்று சொல்லிட்டு சிரித்துச் சென்றதாகக் கூறுவார்.

“ஊரான் ஊரான் தோட்டத்திலே
ஒருத்தன் போட்டானாம் வெள்ளரிக்காய்
காசுக்கு ரெண்டு விற்கச் சொல்லிக்
காகிதம் போட்டானாம் வெள்ளைக்காரன்
வெள்ளைக்காரன் பணம் வெள்ளிப்பணம்
வேடிக்கைக் காட்டுது வெள்ளிப்பணம்
வெள்ளிப்பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு
வேசங்கு லைந்தாயே வீராயி”

என்ற பாடலில் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்க வெறியையும், அதில் சிக்குண்ட ஒரு பெண்ணின் நிலையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இப்பாடலை

The Birth of E-Literacy – A Linguistic Consequence of Globalization in Teaching English

T. Muthukrishnan

Dept. of Linguistics, Bharathiar University, Coimbatore

I. Introduction

The phenomenon of Globalization has been stretching up its versatile arms, as far as it could, to all ranges of human activities and fields which consequently ensure a lot of sea changes in their working styles and characteristics. In modern age, no field or domain is free from the impact of globalization. There has always been a bone of contention between the efficacies of globalization and of localization. However, the phenomenon of globalization is being globalized. In many a context, the globalization yields fruitful results, but at the sometime, one should not ignore the ill effects it offers. However, let us optimistically believe that globalization brings in infinite number of comforts in all the domains we embark on.

Through the globalization, different cultures and economic systems around the world are becoming connected and similar to each other because of the influence of improved communication. This improved communication network yields a remarkable linguistic diversity existing across the cultural and national boundaries. This will in one way solve many a linguistic problem raised because of the multilingual settings lingering either within a country or across the countries. But there are enough reasons, as envisaged by the great linguist David Crystal that one language is going to be a language of globe. There is no doubt at all that English has every possibility to become a global language incorporating the features from various languages. So, in order to play the role of global citizen, besides playing the role of local citizen, everyone in this world has to acquire both spoken English and written English as he has to interact globally either through oracy or literacy skills in English.

In the course of time, the problems pertaining to spoken English will gradually be washed out as the native pronunciation of English will be accessible to everyone through e. communication network. But the written English, or otherwise the literacy of English being used in the traditional mode of communication has been losing its colours and gaining a lot of modernity. So, at present, a literate in English, with his literacy skills alone, cannot effectively participate in all types of the written communication. Because the modern means of communication especially the computer mediated communication requires totally a new literacy skill.

II. Literacy

The characteristics of literacy and the ways we perceive it differ fundamentally in dependence not only on socio-economic settings but also on the communication mode. The concept of literacy has been viewed differently by different people in different contexts.

In the traditional society, the use of writing or literacy was for ritual purposes and for basic practical tasks and in advance societies it is the vehicle of philosophy, literature, history and science. So literacy, in the society forms an important asset and accomplishment of an individual, but not a necessary condition of his survival and dignity. In such a condition either non-literacy or illiteracy is not treated as a major communication problem.

But in the industrial age, the literacy skill was considered as one of the prerequisites for every individual as literate man power in industry and commerce has a lot to do and as literacy skill is used for communicative function, performative function, Instructional function, self regular function, contact function etc,

In the modern society, the characteristics of literacy undoubtedly changed in to functional literacy. In this stage illiterate, becomes synonymous not only with 'uneducated' but also with 'ignorant' or 'back-ward'. During this stage, the literacy is designated as functional literacy, reading competence, or competence in written language.

Generally the consequences of literacy will be viewed in two different perspectives one is linguistic consequence and another is

social consequence. The latter includes social change that is movement from non-literate culture to literate culture important things like accuracy, permanency, authenticity, treasure while the former includes certain things like of knowledge etc. diglossic nature of language, standard variety of language, evidences for understanding the language, language changes etc. So, the introduction of new skills that is literacy skills makes effect in language and society. But now-a-days, the skills of literacy themselves have got influenced by the phenomenon of globalization.

The use of language in totally a new domain that is electronic domain has changed the colours of language especially the colour of literacy. It is the tradition of language that the mode at which language is used will in turn affect the same language. For example, the variety of language used in the spoken mode, has got changed while it is used in written mode. Similarly the language used in the written mode is now used in electronic mode, which consequently changes the colour of the language. It is inevitable. These changes happen because of the constraints of electronic devices as well as the language users. The electronic devices avail the written text predominantly the written language rather the literacy has got dramatic changes. So, the concept of literacy has under-gone various metamorphoses.

Literacy is not just the matter of learning how to decode and put to paper letters and words, but rather a matter of mastering a process. This includes mechanics, ethnographic and pragmatic aspects of literacy. These are deemed valuable in particular society, culture and context.

Of course the development of printing press redefined the concept of literacy but again, the concept of literacy has been reshaped by the advent of electronic device in general and on-line or www communication in particular. In modern days, we willingly or unwillingly have to use computer, most of our reading and writing activities take place on computer screen. This has given birth to e-literacy although reading and writing on-line are closely related to reading and writing in print. These two literacy contexts are significantly different and they demand theoretical and practical attention.

III.E-Literacy

E-literacy is how people use computer to interpret and express meaning. It can otherwise be called as information literacy. That is the ability to find, organize and make use of information and also how to read and write in a new medium.

To acquire and use the e-literacy one should have the knowledge of computer literacy that is the working knowledge in computer. both e-literacy and computer literacy are interdependent and interrelated. Now-a-days, it is imperative to every literate to acquire e-literacy and computer, literacy for using language in electronic devices.

In modern days computer mediated communication is a must for everyone. Because, computer or internet allows us to communicate to people all over the world, simultaneously at little cost and in an achieved format. This allows us to record, reflect on, and refine our previous words as well as those of our interlocutors. It brings about a revolution in human interaction. It is very difficult to master, and if used poorly, it can do as much harm as good. This computer mediated communication requires certain features of typical traditional spoken and written communication strategies like forms of salutation and greetings and also requires characteristics unique to computer medium like condensed forms, special spelling rule etc. It also allows individuals to contribute at their own time and pace.

If computer literacy is handled well, free-flow of communication will take place, if it is poorly handled, then the communication will heavily be affected. So, the users have to develop both the skills simultaneously.

Learning how to communicate effectively through computer involves more than just translating from one communication medium to another. So, the competency in traditional literacy may not be useful or usable for e-literacy domain. E-literacy includes skills like knowing how to use search engine effectively for information, and critically evaluate and interpret what is found, making of the spot judgement of the content etc. These are all receptive side of e-literacy and there are a lot, on the productive side of the e-literacy, like spelling rule, functors

deletion, mechanism of key-in, ethnographic and pragmatic aspects of e-literacy.

It is a known fact that literacy includes reading and writing. The reading activities both in traditional print mode and in computer screen mode are approximately one and the same. There is no significant difference in the fine motor of activities of the reader. If the variety of language used in e-text is known to the reader, there will not be any problem in making meaning from it. So, the skill of reading in e-literacy has not got any radical change.

But the skill of writing in e-literacy has drastically changed rather the skill of writing has lost its character. In a sense, an e-literate does not involve in the task of writing rather him key-ins or keys-in the words or sentences and in most of the contexts he breaks the traditional grammatical rules of spelling, word formation, and even sentence construction. So, the fine-motor activities and cognition involved usually in traditional writing activities have no role to play in the act of key-in. A Chat in a chat group is like a face to face chat or conversation but typing is slower than speaking. An e-mail looks like a letter when one writes it, but there seems to be more informality in e-mail contact just like a message left on an answering machine. In the new mode of communication, a perfect mix of spoken and written language is used. That can be labeled as 'textual conversation' 'talking in writing' written speech or spoken writing or net speak or net writing. The fine –motor activities required for the user of e-literacy are completely different from them. Even if an e-literate wants to maintain the traditional spelling system or tradition grammatical rules, he need not rely upon his own memory rather the computer memory will come and rescue him. But at the sometime, the neo e-literate cannot completely discard the use of traditional literacy as he will encounter ample opportunities to use it in other traditional domains which are part and parcel of his social life. So, in modern days, a literate has to acquire e-literacy and computer literacy and traditional literacy as well. So, e-literacy is an extra burden to the literates.

In those days while teaching literacy effort had been spared for good penmanship. For this ample exercises would be given and, tha

will inculcate both handsome writing and correct spelling of words and correct formation of words. These exercises reinforce the linguistic competency of the language user: Notwithstanding such exercises are given, most of the people are not able to achieve perfection in language use. In e-literary such exercises are not used in learning session, and then their linguistic performance will be in desperate condition.

At present some of the computer users write something on paper and try to copy them through key-in and there are some people who directly key-in from their own speech. The written text mediated key-in culture will gradually fly away and they directly feed the oral text to the digital text. Thanks to speech synthesizer. Similarly people, now-a-days- do not write any materials, rather they go for getting them Xeroxed.

Therefore, of our writing activities are found missing as we mainly depend upon computer oriented literacy activity, which lessen the burden of language user. So, the traditional writing activities are getting minimized and literates can develop, reinforce and retain written language nuances and intricacies only through reading skill.

IV. Conclusion

The foregoing discussion reinforces the point that the traditional literacy was consisting of two skills viz. Reading and writing but the modern e-literacy comprises of skills viz. Reading, skill of key-in and computer literacy at the cost of scarifying the traditional writing skill. Moreover, identification of written mode has separated written language from spoken language and electronic mode has given birth to still more variety of written language. E-language which deviates greatly from the original and even the errors the neo-e-literates commit are totally different in e-language.

Generally every language at its beginning will be used mostly in spoken mode thereby the skills of listening and speaking come into existence. Then at the developed stage, that language would be used in written mode, thereby the skills of reading and writing will come into use, which we call as literacy. But, in modern age, while using a

language in electronic device it gains some more skills, apart from those four skills LSRW.

The role of using writing skill is gradually getting minimized and the skill of key-in gains momentum along with computer literacy. The skill of writing will be handled by the language users or literates in marginal level. If speech synthesizer or recognizer comes into active use, the writing skill and the skill of key-in would vanish away totally. Generally any development taken place in the society will affect the aspects of language. Car and train changed our mode of transportation. Similarly Telephone changed our conversation. So the mode of communication or communication network will certainly influence over the very core aspects of language. Example use of emoticons (Smile : -), laughing <gg>. Repetition of letter helllooo, more like speech than writing eg. U2, KQ. BA, F2F, FY1, ILU, KIT, WAN2, X, XLNT. Because of the electronic communication network or because of using the language in electronic communication mode, the language, if it is to be used in it, has to change its colours. That leads to the inclusion of certain new components of language or modified components of language in the teaching and learning process of the language. Thus, in modern days the English cannot be taught as it was taught in the past as it gains new colours and loses its old colours day by day.

Efficacy of Linguistic Researches on Teaching Tamil Linguistically

R. Velmurugan

Asian Languages and Cultures, National Institute of Education
Nanyang Technological University , Singapore

Introduction

Tamil is taught and learnt differently for different purposes. It is taught as first language or second language. The method, approach and strategy of Teaching Tamil vary from person to person and place to place. To teach or learn the Tamil, various teaching aids are employed in the process of teaching and learning. Even the state of art technology e-learning devices- has also been availed to improve the pace of learning Tamil. However, still there are certain learning problems found to exist on the road to Tamil learning. Tamil scholars, Linguists, Educational thinkers are putting their heads together to unearth a fool –proof way of learning or teaching Tamil. Under this circumstance, it is highly imperative to ponder over the components of Tamil to be imbibed in the minds of Tamil learners in terms of curriculum engineering. In modern days, there are a lot of paradigm shift in the domain of education and a lot of sea changes in the fashion of linguistic research. Any research finding must be implemented in the field concerned. So that the field would yield real fruits of field research.

Linguistic Research

For the past few decades, a lot of intensive researches have been carried out by linguists touching the various components of the language and they came along with a lot of insightful understanding about the various elements of language. Those results have to reach the mind of language users. So that the research activity can be justified in terms of academic relevance and social relevance. Whatever the linguistic researches bring pertaining to the components or elements of language which in turn help to understand the language, have to be taught to the language learners. So that, they can fare

well in their linguistic behavior. Keeping this view in mind, the infinite numbers of research findings appearing in the array of language research. All those findings must be incorporated in the curriculum of Tamil teaching. Generally, all components or traits of language cannot be learned or acquired in the teaching learning processes, but most of the linguistic components are obtained by the language users by the linguistic socialization. However, certain basic things of language must be taught to the students through the learning process, through this foundation, they can form a strong edifice of language. So, certain basic model elements must be introduced to the learners of language. The linguistic socialization is quite possible to the learners who have enough room of opportunity to use those learned items of language. But for others who have no opportunity of using the language in a society where the language being used, certain basic things of language must be introduced. For example, if Tamil is taught in Tamilnadu, the Tamil learners have a bright opportunity of using the Tamil. But if it is taught in other places where Tamil is not popularly used by the people, there is a less exposure to the Tamil learners. To enable these learners, everything must be taught in the classroom or learning sessions.

As stated above the breadth and length of Tamil has been researched by many language scholars of India and abroad and they came out with a lot of pregnant concepts which will broaden the mental horizon of Tamil learners. Those components must be taught to the Tamil learners of other countries like Singapore, Malaysia etc.

Speech act and Discourse studies

In linguistic research the speech act studies and discourse studies are quite popular. The results of those researchers are not used in the teaching learning process. There is always a wide gap between the linguistic research and the process of language Teaching. If a language has to be taught properly, it must be taught linguistically. That is to say that the linguists' view points of the language have to be taken into account while selecting the linguistic components for teaching the language. So, if the linguistic perspective of the language is considered, perfection in language learning and use can be achieved.

While planning for the curriculum of Tamil for Singapore, the following points can be considered exploiting the findings of the linguistic researches, So that, it would yield a fruitful results in the process of Tamil teaching and learning.

Language or discourse is a two-way instrument, an instrument for a speaker and a listener or a writer and a reader. Or as the Danish linguistic philosopher Otto Jespersen wrote in the introduction to his philosophy of Grammar (1924). The essence of language is human activity – activity on the part of one individual to make him understood by another, and activity on the part of that other to understand what was in the mind of the first.

If two parties use an instrument for an “activity”, than such an activity can only be successful if both parties adhere to general rules or principles and thereby utilize certain strategies. This can be illustrated with a non-linguistic example. If two people want to hang a painting (activity), they use a hammer, nails, and a ladder (instruments), and they have to coordinate their actions. There will have to be some form of cooperation; while one is standing of the ladder, the other can hand the tools to the first, etc. Rules concerning politeness will also have to be followed; while one person is on the ladder, the other should not try to push the first off. One general principle of collective activity is cooperation and an often-used strategy to achieve this is politeness. This is also true in the case of verbal communication. On the basis of this cooperation principle and guided by so-called politeness strategies the communicators have to perform their communicative acts. But what precisely are those communicative acts? The theory, called speech act theory, provides an answer to this question.

Austin says that all expressions of language must be viewed as acts. He distinguished three kinds of action within each utterance. First, there is the locution, the physical act of producing an utterance. Second, there is the illocution, the act that is committed by producing an utterance: by uttering a promise, a promise is made; by uttering a threat, a threat is made. Third, there is the percolation, the production of an effect through locution and illocution, for example, the execution

of an order by the addressee. So, the findings of the speech act studies have to be incorporated in the curriculum of language teaching in general and Tamil teaching in particular.

Moreover, language users are not, however, always interested in the effective transfer of information or relevance of an utterance. In the following examples the speaker wants the addressee to close the door.

a. Katavai mu:Tu	‘Close the door.’
b. Kulirnta Ka:rraTikkitu	‘There’s a draft.’
c. Katavai mu:TamuTiyuma:	‘Would you close the door?’
d. tayavu ku:ritu katavai mu:
TamuTi yuma:	‘Would you be so kind as to
close the door?’

According to the maxims of the cooperative principle, a) is sufficient. Language is, however, often used more indirectly, as in b). Sometimes certain politeness forms such as in c) and d) are applied as well. These types of variations have to be introduced to the learners. So that they can easily go for creative use of Tamil.

What makes a sequence of sentence of sentences or utterances a discourse? The following fragment is, in any case, not a normal discourse. Murugan avanatu ka:taliyai pa:rkka virumpinanan. Raman arukil ulla oru kira:mattil va:lkira:n. minvilakku ve:lai ceyyavillai. teruvil irukkum kaTaikka:rar utavi ceyya muTiyavillai. kaTesi peparaum vittuviTTatu. It mikavum kaTinama:n ne:nTa kaTita- ma:kappo:kiratu.

Murugan wants to visit his girlfriend. Mr.Raman lives in a small village nearby. The electric light didn’t work. The shopkeeper down the street couldn’t help. The last paper had been sold. It is going to be a long dull letter.

This fragment seems to have come into existence by a number of unrelated sentences being placed in random order. But if some words are changed, a piece of discourse is the result. Murugan avanatu kattaliyai pa:rkka virumpina:n. valli arukil ulla kira:mattil va:lkira:l. moTTar va:kanattai eTukka muTiyavillai. Workshop ka:rar utavi ceyya muTiyavillai. kaTesi pasum po:yviTTatu. itu kasTamana neTum naTayakappo:kiratu.

Murugan wants to visit his girlfriend. valli lives in a small village nearby. The car wouldn't start. The garage down the street couldn't help. The last bus had already left. It is going to be a long hot walk.

The example illustrates that the existence of connections between sentences is an important characteristic of discourse. The term connection is, however, somewhat vague. Robert de Beaugrande (1981), one of the grand old men in discourse studies, has formulated seven criteria for textuality, that is, criteria that a sequence of sentences must meet in order to qualify as a discourse.

Cohesion is the connection that results when the interpretation of a textual element is dependent on another element in the text.

Intentionality means that writers and speakers must have the conscious intention of achieving specific goals with their message, for instance, conveying information or arguing an opinion.

Acceptability requires that a sequence of sentences be acceptable to the intended audience in order to qualify as a text. Consider the claim *itu ennutaya puttakam, e:m pe:r itule irukkata pa:kkaleya* "This book is mine. Don't you see my name is in it?"

Informativeness is necessary in discourse. A discourse must contain new information. If a reader knows everything contained in a discourse, then it does not qualify. Likewise, if a reader does not understand what is in a discourse, it also does not qualify as a discourse. The learners must be imbued with this knowledge.

These apart the Tamil learners should have knowledge on the following concepts.

Effective communication does not always depend on the use of verbal signals, Laughter, for example, is considered as peculiarly human and is language of sorts. We cry, sob, scream and use other primitive sounds as well as gestures and bodily movements. Knowledge about these components has to be transferred to the learners.

Non-verbal communication includes the way we speak and move, our gestures, the physical distance between the speaker and the hearer, facial expressions, etc. Similarly, kinesics is the study of the visual

aspects of non-verbal, interpersonal communication. It may be the closing and the opening of the eyelids, winking, blinking, the way one looks, movement of the hands, etc. This may be called 'body language'. The learners have to be trained in those activities.

The study of gestures is interesting as a subject in itself. Gestures vary from community to community and the same gesture may mean different things in different communities. So the gesture types of Tamil have to be introduced to the learners.

Proxemics is the study of the ways in which space is handled in human communication. Spatial changes give a 'tone' to communication. The distance between people may function as an aid to communication. This knowledge must be known to the learners.

There is always a gap between what we wish to say and what we say. Perhaps the intensity of human ideas, emotions, and feelings cannot be neatly captured in any expression system. Creative writers try to narrow down the gap, using all available devices. So the learners at least in advanced stage, have to be trained to exploit all available devices to narrow down the gap between what they wish to say and what they say.

Similar, silence communicates; there is communion in silence. One must know when to say nothing since flashes of silence make communication delightful. Poets and thinkers have celebrated silence because there is a time for speaking and a time for being silent. So, the Tamil learners should be equipped to identify the contexts where they can speak and where they can refrain from speaking.

Conclusion

The foraging discussion is a suggestive not exhaustive. Keeping the eye on the above factors and others, if we plan for selecting the linguistic components for teaching, our teaching would be meaningful. It is a well-established fact that every living language is dynamic. Similarly Tamil is vibrant and dynamic, so we have to keep the teaching learning process of Tamil also dynamic by incorporating the results and findings of the linguistic research in the stream of language teaching. So that the end users of the language will get the benefit of linguistics and the linguistics either.

Case Assignment in Tamil Based on Chomsky's Theory

K. Umaraj

Dept. of Linguistics, Madurai Kamaraj University, Madurai

Introduction

Case is a grammatical category which indicates the syntactic and semantic relationship exists between a noun and a verb or noun and noun in a sentence. In Tamil the term “veeRRumai “is used to refer case. Talkappiyar explains about cases in his book Tolkappiyam and he devoted three chapters for Case system in Tamil. He proposes eight cases for Tamil based on thematic roles of the noun in a sentence and names the cases after the case suffixes such as ai, oTu, kku, in, atu and kaN. There is no case sign for nominative and vocative. Thus six case suffixes found in Tamil are used to denote the cases in Tamil. Caldwell follows Nannular, the medieval Tamil grammarian, for explaining the case system and he calls the cases as first, second, third etc, by making use of numbers. Scholars like Annamalai, Kothandaraman, Sam Arul raj, Natarajan, Vasu, Radhakrishnan, Mallika, Murthy, Athithan and few others worked extensively on Tamil cases and come to the conclusion that there are possibilities in Tamil to have more cases. However, all these scholars have not viewed the Tamil cases based on the Chomsky's case theory. Thus the present paper aims to study the Tamil cases based on Chomsky's case theory.

Chomsky's case theory

1) Case Filter

Every phonetically realized NP must be assigned abstract case (Chomsky 1986:30). The abstract case is taken to be universal. Languages with rich morphological case marking like Tamil, and languages with very limited morphological case marking like English are all resumed to have full case system of abstract case. The above case filter will thus predict the ungrammaticality of sentence from the grammaticality of the sentence. For example in the following

illustrations, the first sentence is ungrammatical, but the second sentence is grammatical one.

- 1) Raaman nalla ' Rama Good'
- 2) Raaman vantaan ' Rama came'

In the first sentence, there is no source of case on 'nalla', because the word 'nalla' being adjective cannot assign nominative case to the subject NP 'raaman' and hence it becomes ungrammatical. But in the second sentence, 'vantaan' has a source of case and hence it is grammatical. Thus according to Chomsky abstract case is argued to be assignment to NP's by various case assigners, namely verbs, preposition and INFL. The verbs and prepositions are said to assign accusative case to the object NP's and AGR in the main verb assigns nominative case to subject NP.

2) Visibility Condition

An element is visible for theta marking only if it is assigned case (Chomsky 1986a:84). Since theta-roles or semantic roles are plausible primitive categories of the structure of language, in having their correlation outside the structure of the language, the visibility condition provides a potential explanation for the presence of the case Filter in the grammar.

3) Case Theory and Government

Government theory plays an important role for case assignment in GB theory. Case is assigned through government. Government is defined in C-command relation.

X- C-Commands Y if the first branching node dominating X dominates Y and X does not dominate Y, nor does Y dominate X (a branching node is a node which branches into two or more immediate constituency).

4) Assignment of Case through Government

In the following condition, an NP will get case 1. An NP gets case if it is in governed position and if the governor is a case assigner and 2. In specific ungoverned positions an NP may get case through exceptional case marking.

5) Configuration of Case Assignment

The issue can be broken down into two parts a) what are the elements that assign case and what are the cases they assign?

b) What kind of relation that holds or must hold between a case assigner and a case assignee?

6) Case Assignment

The following are five important principles proposed by Chomsky (1981:p 170) on case assignment.

- 1) NP is nominative if governed by AGR
- 2) NP is objective if governed by V with the subcategorisation feature: NP -(i.e transitive)
- 3) NP is oblique if governed by P
- 4) NP is genitive in (NP-X) and
- 5) NP is inherently case marked as determined by properties of its (-N) governor.

However, Chomsky (1992) reviewed his earlier stance and said that lexical items carry their features with them rather than being assigned their features based on the nodes that they carry case with them, and that their case is “checked” when they are in SPEC position of AGRs or AGRO , which subsequently disappears.

In 2005, Chomsky’s case theory was extended in X-TAG grammar formalism. In this theory instead of checking the features the case values are assigned to NP by the verb during the unification of the feature structures.

Chomsky’s theory and Tamil

An attempt has been made in this study to analyze the validity of the case assignment properties for Tamil language. Most of the case properties are found to suit very well for Tamil language. However few changes in principles are also required for the Tamil language.

Nominative case Assignment:

According to Chomsky, the INFL in the main verb will assign

case. If the sentence is embedded, then AGR feature of the INFL in the main verb will pass to subject NP through Complimentizer(COMP). For example, in the sentence

‘John said that he will come’

The AGR feature in INFL of the main verb assign Nominative case to the subject NP through the COMP. In following Tamil sentence, the word ‘enRu’ will act as COMP and through ‘enRu’ the AGR feature of main verb will assign nominative case to the subject NP.

e.g raaman varuvaan enRu connaan ‘ Rama told that he will come’

The above illustration shows that INFL features such TENSE, AGR, PARTICIPLE, COMP, NEG and MODAL etc will assign nominative case to the subject NP.

Objective Case assignment

According to Chomsky an NP is objective if it is governed by a verb with subcategorization feature i.e a transitive verb. Example: John gave a book to Bill. In this construction, the NP ‘a book’ receives object case from the verb.

Example from Tamil:

Raaman oru malarai kōTuttaan ‘Rama gave a flower’ Here the word ‘malar’ is an object ,governed by verb through c-command. Thus the verb ‘ kōTu’ is the case assigner for the object NP’ malar’.

Dative Case Assignment:

According to Chomsky, the Dative case is assigned by inherent case. Example: John gave Bill a Book. The NP ‘Bill’ receives case from its governor ‘gave’ . But the problem is the NP ‘ a book’, which is far away from its governor ‘gave’ . Thus he says ‘a book’ receives case inherently based on the theta roles it takes.

Example from Tamil,

Raaman siitavukku oru malarai kōTuttaan “Rama gave a flower to Sita”

In Tamil too, the dative NP 'Sita' is not in governed position. So it should get case based on the thematic roles it takes. Traditionally the Dative NP has been associated with various meanings like ownership, Knowledge, Belief, Perception/Liking, Disliking, Need, Obligation, Ability etc. All these meanings can be brought under the broad title recipient and goal. Thus the theta role recipient or goal will assign case to the Dative NP.

Genitive Case Assignment

According to Chomsky NP is genitive (NP-X) that is construction which has two noun phrases with an N configuration. Example: His brother. In this sentence, the word 'his' gets case through configuration. But for Tamil it is not so. In Tamil a separate possessive (POSS) element 'atu' or 'uTaiya' is found along with genitive NP.

e.g avanuTaiya caTTai 'his shirt'

Thus in Tamil, POSS element which is attached in genitive NP will assign case to the genitive NP.

Conclusion

The main finding of the study is given below.

- 1) Each and every functional head is a case assigner in Tamil
- 2) Nominative case is assigned by any one of the following functional heads according the sentences 1) TENSE 2) AGR 3) PARTICIPLE,4) COMP, 5) NEG AND 6) MODAL.
- 3) Objective case is assigned by the verb.
- 4) Dative case is assigned inherently based on certain theta roles.
- 5) Genitive case is assigned by POSS element present after the first noun.

Interdependence of Incompatibility and Hyponymy

A Structural Semantic Approach to Tamil

S.Raja

CAS in Linguistics, Annamalai University

Introduction

Generally opposition can be divided into two types, namely (a) Binary opposition and (b) Non-binary opposition. Binary opposition is one of the most important paradigmatic sense relations governing the semantic structure of language. In the earlier works on semantics it was called opposition of meaning or antonymy. They were used more or less equivalently for various kinds of binary contrast or contrast between two lexemes. But John Lyons uses opposition or binary opposition as a general term for all contrasts within two member sets and restricts antonymy to one type of binary opposition called gradable opposite (Lyons, 1977). The remaining paradigmatic sense relation is non-binary contrasts or incompatibility.

Incompatibility and Hyponymy

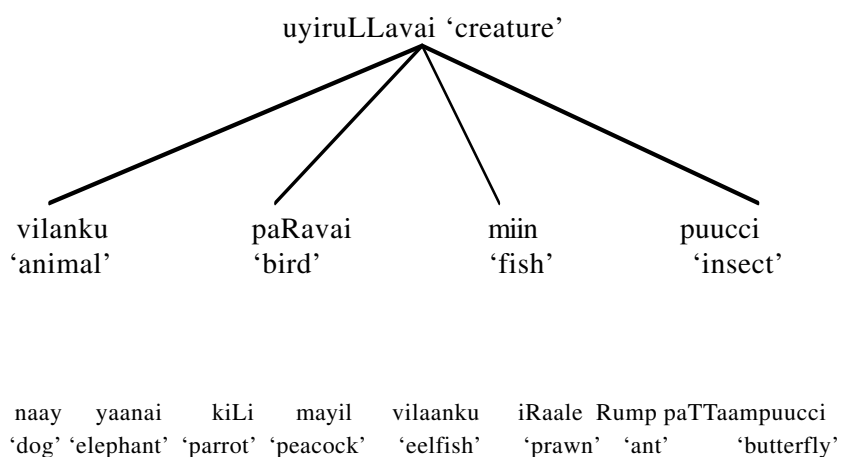
The non-binary contrasts or incompatibility is the next important sense relation (Lexical relation) based on contrast within similarity. When semantically related lexemes show contrast between more than two lexemes or words it is called as non-binary contrasts or incompatibility. Sets such as color terms, names of flowers, days of a week, months of a year, etc., are many member sets of incompatibility. Lyons (1977, p.288) defines incompatibility as “The relation of sense which holds between the lexemes in many member sets”. For example, (‘Sunday’, ‘Monday’... ‘Saturday’).

Cruse (1986:93) opined that the sense relation which is analogous to the relation between classes with no members in common is incompatibility. Saeed(1997:232) states that the words like *spinster*, *bachelor*, and *wife* are incompatibles and form a comparison of their component.

Bachelor [MALE] [ADULT] [HUMAN] [UNMARRIED]
 Spinster [FEMALE] [ADULT] [HUMAN] [UNMARRIED]
 Wife [FEMALE] [ADULT] [HUMAN] [MARRIED]

It can be suggested that the definition like lexical items P, Q, R ... are incompatible if they share a set of features but differ from each other by one or more contrasting features. Thus *spinster* is incompatible with *bachelor* by contrast of gender specification; and with *wife* by marital specification.

Consider the following fragment of taxonomic hierarchy in Tamil.

raajapaaLayam alcesan
 'rajapalayam dog' 'alsation'

The above taxonomic hierarchy seems to be fairly clear intuitively that two sense relations (lexical relation) are essential to this configuration: daughter-nodes must be hyponyms of their respective mother-node (naay 'dog': vilanku 'animal', puucci 'insect': uyiruLLavai 'creature', iRaal 'eel fish': miin 'fish'). It may be accepted that this taxonomic lexical hierarchy is a sense relation which can be called taxonomy.

Identity test for Incompatibility

Incompatibility can be defined on the basis of the relationship of contradictoriness, between sentences on the basis of the following implication test. If one sentence, S_1 , explicitly denies other sentences, $S_2, S_3 \dots S_n$ then S_1 , and $S_2, S_3 \dots S_n$, are contradictory, and if they differ only in that where S_1 has the lexical item x and the others have y, z etc., they are called as incompatibles (cf. Lyons, 1968, p.458). For example in English, when we say,

(1) This is a blue shirt

It implicitly denies the sentences

(2) This is a white shirt

(3) This is a red shirt

(4) This is a green shirt

(5) This is a yellow shirt etc.

The sentence (1) again explicitly implies

(6) This is not a red shirt

(7) This is not a green shirt

(8) This is not a yellow shirt

Similarly, if we say in Tamil,

(9) kaNNan uuriliruntu canikkilamai vantaan

‘Kannan came from his place on saturday’

It implicitly denies

(10) kaNNan uuriliruntu nayiRRuk kilamai varavillai / tinka
Tkilamai / cevvey-K-kilmai...etc., varavillai.

‘Kannan did not come on Sunday/ Monday/ Tuesday....etc.’

Here we can see that the sets of color terms in English and the names of the days of a week in Tamil hold the relation of contradictoriness i.e. one member of the set implicitly denies the other members. Therefore the member lexemes of these sets are incompatibles.

The following are some more sets of incompatible lexemes in English and Tamil which result due to the application of the implication test.

English

- (a) square, rectangle, round, oval, triangle, pentagon, hexagon, octagon.
- (b) cotton, silk, velvet, nylon, polyester, wool.

Tamil

- (c) inippu 'sweet', puLippu 'sour', kacappu 'bitter', tuvarppu 'astringency' uppu 'salty', kaaram 'hot' (in taste).
- (d) vaLaiyal 'bangle', cankili 'chain', mootiram 'ring', kolucu 'anklet', muukkutti 'nose-ring', oTTiyaaNam 'waist bracelet' etc.

The incompatibility is the lexical relation of contrasts within similarity. Now the question arises how to establish similarity or relatedness of meaning is different from unrelatedness of meaning. For example: the English words *rose* and *pig* contrast in the sentence.

- (16) This is a rose.
- (17) This is a pig.

But they are not compatible as they are unrelated. This we know because of the fact that *rose* is a *flower* and *pig* is an *animal* and the sense of one word cannot be said to delimit the sense of the other as in the case of incompatibles. But the sentence

- (18) This flower is a rose
Automatically denies the sentences
- (19) This flower is a lotus
- (20) This flower is a tulip
- (21) This flower is a marigold....etc.

Similarly,

- (22) This animal is a pig
Implicitly denies the sentences
- (23) This animal is a dog
- (24) This animal is a cat
- (25) This animal is a horse
- (26) This animal is an elephant...etc.

Now we can see the sets of incompatibles like *rose, lotus, tulip, marigold*, etc., and the other sets *pig, cat, horse, elephant* etc., hold the relation of incompatibility as they are similar because they are grouped as flowers and animals respectively.

In other words the meaning of the first set of words is included in the meaning of flower.

The meaning of the second set of words is included in the meaning animal. When we say,

- (27) This is a rose
It implies the sentence
- (28) This is a flower
And when we say,
- (29) This is a pig
It implies the sentence
- (30) This is an animal.

This leads us to use the sense relation of hyponymy or meaning inclusion. In the meaning of the generic terms *flower* and *animal*, the meaning of different specific flowers and animals are included respectively. The generic term is called the hyperonym or superordinate. The specific terms included in the meaning of the generic terms are called hyponyms. The words *flower* and *animal* are the superordinates; the lexemes *rose, lotus, tulip, marigold* are the hyponyms of the superordinate flower. Similarly, the lexemes *pig, cat, horse, elephant*, etc. are the hyponyms included in the superordinate, *animal*.

The words which are hyponyms of the same superordinate on the same level are called co-hyponyms. For example, the English words like *rose, lotus, tulip, marigold* etc., are co-hyponyms with reference to the superordinate *flower*. Similarly, the lexemes *pig, dog, cat, horse*, etc., are co-hyponyms with reference to the superordinate *animal*. We can see from the above discussion that incompatibility and hyponyms are interrelated. This is because all the hyponyms grouped together with or without a superordinate hold the relation of incompatibility.

Identification Test for Hyponyms

Hyponymy is a relation of meaning inclusion i.e. the meaning of the specific term or hyponym is included in the meaning of the generic term or superordinate. Apart from this the relation of hyponyms can be identified with the help of the test of unilateral implication. One sentence, S_1 implies another sentence S_2 , but the converse implication does not generally hold i.e., S_2 does not generally imply S_1 and S_1 and S_2 are identical except for L_1 and L_2 , in which case L_1 is the hyponym and L_2 is the superordinate. For example if we say in Tamil, S_1 naan kattirikkaay vaankineen, 'I bought brinjal' it implies S_2 naan kaRikaay vaankinaan, 'I bought vegetables'. But, the converse implication does not hold. If one says S_2 naan kaRikaay vaankinaan 'I bought vegetables' it does not generally imply S_1 naan kattirikkaay vaankineen 'I bought brinjal'. Here the difference between the two sentences is that of L_1 kattirikkaay 'brinjal' and L_2 kaRikaay 'vegetable'. Therefore kattirikkaay is the hyponym and kaRikaay is the superordinate or hyperonym.

Hyponymy as a Kind of Relation

Hyponymy is also explainable as a kind of relation (Lyons, 1977; p292 and Cruse 1986 p.137 f). When the relation of hyponymy holds between nouns, it is possible to insert syntactically appropriate expressions containing them in the place of x and y in the following formula 'x is kind of y' (where x is the hyponym of the superordinate y). We can say,

- (31) Rose is a kind of flower
- (32) Pig is a kind of animal
- (33) Apple is a kind of fruit
- (34) Oak is a kind of tree, etc.

Similarly, we can use the Tamil phrase oru vakai 'a kind of' as the test frame.

The following examples will make this clear.

- (35) mullai oru vakai puu
'Jasmine is a kind of flower'

- (36) kiLi oru vakai paRavai
‘Parrot is a kind of bird’
(37) veempu oru vakai maram
‘Neem is a kind of tree’
(38) irumpu oru vakai ulookam
‘Iron is a kind of metal’

The above English and Tamil examples relate the following sets of hyponyms and superordinates.

Hyponyms	Superordinate
English:	
Rose	flower
Pig	animal
Apple	fruit
Oak	tree
Tamil:	
mullai ‘Jasmine’	puu ‘flower’
kiLi ‘Parrot’	paRavai ‘bird’
veempu ‘Neem’	maram ‘tree’
irumpu ‘Iron’	ulookam ‘metal’

This ‘kind of relation’ can also be used as a test for hyponyms and their superordinates by using the test frame, ‘x is a kind of y’. This test frame works well for the identification of hyponyms which are nouns. But in the case of hyponyms belonging to other parts of speech like verbs, adjectives, etc., the test frame cannot be used simply by substituting those categories of words in the place of x and y in the frame. They have to be nominalised ie. converted into noun form. For example in English, verbs have to be nominalised in the form of gerund by adding – *ing* like eating, cleaning, etc and adjectives have to be nominalised by adding suffix – *ness* or other suitable nominal suffixes.

For example, the English verbs *wash*, *bath*, *sweep*, *wipe*, *brush*, etc, are hyponyms which have the superordinate verb *clean*. They

can be substituted in the frame x is a kind of y in their gerund forms as follows

- (39) Bathing is a kind of cleaning
- (40) Washing is a kind of cleaning
- (41) Sweeping is a kind of cleaning
- (42) Brushing is a kind of cleaning

In Tamil, avi / veekavai 'steam', ponKu 'boil', poRi 'deep fry', vaRu 'fry', cuTu 'bake', etc., are verbs of 'cooking' having the superordinate camai/camaiyal cey 'cook'. The superordinate camai/camaiyal cey has its noun form camaiyal 'cooking' which can be substituted in the frames in the place of x and y and other verbs will be nominalised by adding the suffix – *tal/ttal*. The following examples in the test frames will make the hyponymy relation clear.

- (43) avittal/ veeka vaittal oru vakaic camaiyal
'steaming is a kind of cooking'
- (44) ponkotal oru vakaic camaiyal
'boiling is a kind of cooking'
- (45) poRittal oru vakaic camaiyal
'deep frying is a kind of cooking'
- (46) vaRuttal oru vakaic camaiyal
'frying is a kind of cooking'
- (47) cuTutal oru vakaic camaiyal
'baking is a kind of cooking'

Hyponymy as a Transitive Relation

The logical relation of transitivity holds between items in the following conditions: If A is equal to B and B is equal to C, then A is equal to C. This type of relation is found in the case of hyponymous words. If 'x is a hyponym of y' and 'y is a hyponym of z', then 'x is a hyponym of z' (Lyons, 1977.p.292). For example, the word creature is a superordinate term which includes *animals, birds, insects, etc.*, which are again superordinates for a number of hyponyms and we say,

- (48) Dog is an animal
- (49) Animal is a creature

Then it implies
(50) Dog is a creature

Thus we find the relation of transitivity between the words dog, animal and creature.

In Tamil, *niilam*, *paatiri*, *malkoova*, *centuuraa*, etc., are types of mangoes which have the superordinate *maa / maampalam* 'mango'. We can say,

(51) *malkoova oru vakaip palam*
'malguva is a kind of mango'

Maa / maampalam 'mango', along with *pala* 'jack', *vaalai* 'banana', *koyyaa* 'guava', *elumiccai* 'lemon' are the names of fruits which are hyponyms included in the meaning of the superordinate *palam* 'fruit'. Now we can say

maampalam oru vakai palam
'Mango is a kind of fruit'

As we can say,

(52) *malkoova oru vakai maa / maampalam*
'malgoova is a kind of mango'

It automatically implies,

(53) *malkoova oru vakai palam*
'Malgoova is a kind of fruit'

By this way it is clear that hyponymy holds transitivity relation.

The Absence of Superordinate Term

Lyons (1968 p. 456) makes an important point about the relation of hyponymy as it is found in the natural languages. In natural languages, the relation of hyponymy does not operate comprehensively or systematically as it does in the various systems of scientific taxonomy. Many gaps, asymmetries and indeterminates are found in the vocabulary of the natural languages. This is reflected in the fact that a set of co-hyponyms or specific terms may not have a superordinate or generic term in some languages. For example, the

English words *square, round, rectangle, triangle, hexagon, etc.*, are co-hyponyms that have no superordinate corresponding to all of them. But corresponding Tamil co-hyponyms vaTTam 'round', caturam 'square', mukkooNam 'triangle', cevvakam 'rectangle', etc., have the superordinate vaTivam 'shape / form'.

It is clear from the above discussion that the lexical relations of incompatibility and hyponymy are interdependent.

References

1. Chaffin, R. (1992). 'The concept of semantic relation'; in Kittay, E.F. and Lehrer, A.J. (eds.) *Frame, Fields and contrasts*, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
2. Cruse, D.A. (1986). *Lexical semantics*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
3. Cruse, D.A. (2000). *Meaning in language*. Oxford: Oxford University Press.
4. Kittay, E.F. and Lehrer, A. (1992). *Frames, fields and contrasts*. NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
5. Lyons, J. (1963). *Structural semantics*. Oxford: Blackwell.
6. Lyons, J. (1968). *Introduction to theoretical linguistics*. London & New York: Cambridge University press.
7. Lyons, J. (1977). *Semantics*. Cambridge: Cambridge University Press.

Recent Findings in Bodo-Garo Tonology

Priyankoo Sarmah

Dept. of Linguistics and Cognitive Science,
Hankuk University of Foreign Studies,
Yongin, South Korea

1. Introduction

The Bodo-Garo languages are primarily spoken in the Assam floodplains of Northeast India. The Bodo-Garo subgroup of languages belongs to the Tibeto-Burman language family consisting of Bodo, one of the widely spoken Tibeto-Burman languages. This subfamily of languages (see Figure 1) has received considerable attention from the linguists' community starting from the second half of the 20th century. Hence, tones in these languages have also been of interest to the linguistic community.

Although it is claimed that proto Tibeto-Burman may have originally had a two tones inventory (Mazaudon, 1985), some of the Tibeto-Burman languages do not have any tones, at least in the synchronic variety. On the contrary to Mazaudon's claim, it is also shown that tones in the Bodo-Garo languages emerged due to the deletion of certain segmental elements (Joseph & Burling, 2001). However, not intending to go into the discussion about the tonogenesis of the Tibeto-Burman languages, I, in this work will limit my discussion to the synchronic variety of the Bodo-Garo languages and only to four languages of the group that I am more familiar with; namely, Bodo, Dimasa, Rabha and Tiwa. I will discuss the tonal features of these four languages in the following sections.

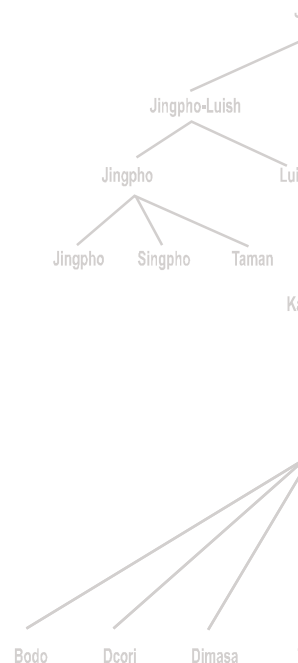
2. Tones of four Bodo-Garo languages

In the subsections to follow I provide a brief overview of four Bodo-Garo languages discussed in this paper; namely, Bodo, Dimasa, Rabha and Tiwa. Considering the multitude of views regarding tones in the literature, I will report my findings in section 3 of this paper.

Figure 1. The Bodo-Garo Subfamily of languages (Lewis, 2009)

2.1. Bodo tones

The number of tones in the Bodo language has been a controversial issue. While Weidert (1987) reports that Bodo has no tones, on the other extreme, Bhattacharya (1977) reports that Bodo has as many as four tones. In one of the earliest literatures available on Bodo tones, Halvorsrud (1959) concluded that Bodo has three tones, high, mid and low. He observes that the difference between the high and the low tone is very evident. But he does not talk much about the mid tone, as it lacks perceptual salience. In the absence of any data exemplifying the ‘third’ tone in his work, we must come to the conclusion that Bodo has only two lexical tones according to Halvorsrud. Similarly, Burling (1959) also finds evidence for only two

tones: high and low. He postulates that the high tone ends with a glottal stop but at the same time he speculates the possibility of a high tone not associated with a glottal stop. On the other hand, Weidert (1987) is of the opinion that the tone patterns in Bodo are dependent on the syllable types and the consonantal specification of the syllable coda. According to him the 'smooth' and the 'stopped' syllable types give rise to different pitch patterns on the following syllables. The main generalizations regarding tones in Bodo, according to Weidert, are:

- a) Tone contrasts are not present in monosyllables.
- b) Tones are to be derived from syllables codas, which may or may not be realized on the surface.

However, Baro (1991) says that Bodo has a two-tone system with a rising and a falling tone. The syllable with a falling tone, according to him, has a lengthened vowel without any glottal check. A glottal stop, according to him, occurs only in syllables with a rising tone with one of the consonants /r, m, n, ?/ as a coda. We can infer from Baro's observation that, he too, like Weidert, associates a glottal stop or a glottalic consonant with high tones. His conclusion is that Bodo has unpredictable lexical tone and that every lexical entry must be specified for tone as well. Bhattacharya (1977) claims that Bodo has a four-tone system, with three tones available in different positions and a neutral tone, which is dependant on either the preceding or the following non-neutral, toned syllable. According to Bhattacharya the three lexical tones in Bodo are high, mid and low (indicated by 1, 2 and 3 respectively). He identifies tone 1 as having a level or a rising pitch pattern. Tone 2 as having a level or a falling and tone 3 as having a falling pitch pattern. Joseph and Burling (2001) on the other hand concluded that Bodo has only a two-tone system with a high and a low tone. However, Burling and Joseph (2010) claim that in disyllabic words Bodo has a three way lexical tone contrast namely, high (rising), low (level) and falling.

2.2. Dimasa tones

The earliest known grammatical work on Dimasa (Dundas 1908) does not comment on tones and tonal phenomena at all. Singha (2001)

sheds some light on Dimasa phonology and morphology and, regarding its tones, he claims that there are three register tones: high, low, and mid/level, with the mid/level tone being an 'unmarked' tone. From the 13 examples of words with contrasting tones that Singha (2001) provides, it is noticed that every Dimasa syllable must be assigned one of the three tones. In Singha (2001) this also holds true for disyllables. However, according to online resources on Dimasa, available at RCILTS, IIT Guwahati¹, Dimasa has only two tones: high and unmarked level. Neither Singha (2001) nor the RCILTS website provides any further description of how the unmarked tone operates, nor do they offer an acoustic phonetic description of any of the tones.

2.3. Rabha tones

Rabha is one of the lesser-studied languages among the Tibeto-Burman languages of the North-East India. Until recently, Rabha was considered to be merely a dialect of Bodo owing to its lexical similarity with the Bodo language. However, recently there has been some interest in the language demonstrating that despite its being related to the Bodo language, it is not merely a dialect of Bodo. Basumatary (2004) compared the Bodo and Rabha languages where tonal similarities between the two languages were also taken into consideration. According to Basumatary (2004), Rabha has two underlying tones- high and unmarked low tones. He however, does not explain why the low tone is considered unmarked in the language. On the other hand, personal communication with many Rabha scholars indicated that Rabha has one more tone leading to a three-way contrast among tones in the language.

2.4. Tiwa tones

Tiwa, according to Joseph and Burling (2001, 2007) has two contrasting tones, which are high level and falling. They postulate that there can be either a high-level or a falling tone on a monosyllabic word. Speculating that either syllable in disyllables in Tiwa is capable of hosting either one of the two lexical tones, Joseph and Burling (2001, 2007) claim that disyllabic words can have four possibilities to

¹ This information is retrieved from <http://www.iitg.ernet.in/rcilts/dimasa.htm>

சமன்பாடு போன்றே அட்டவணை, படம், வரைபடம் போன்றவைகள் எல்லோருக்கும் பொதுவானவை என்று தெய்வசுந்தரம் (1986) கூறுகிறார். மேற்கூறியவற்றிலிருந்து அறிவியல் கருத்தாடலின் பொதுமை விளங்குகிறது.

அறிவியல் கருத்தாடலின் வகைகள்

அறிவியல் கருத்தாடல் பொதுவாக மூன்று வகைப்படும். அவை 1. அறிவியல் ஆய்வு 2. அறிவியல் கல்வி 3. பொது மக்களுக்கான அறிவியல் விளக்கம். அறிவியல் ஆய்வில், அத்துறையில் ஈடுபடுகிறவர்கள் தங்களுக்குள் இயற்கை பற்றிய உண்மைகளை முன் வைக்கின்றனர். அதாவது அறிவியல் தகவல்கள் தெரிவித்தல் நடையில் (Informational Style) முன் வைக்கப்படுகின்றன. அறிவியல் கல்வியில், அறிவியல் உண்மைகள் மாணவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இது பயிற்றல் நடையிலே அமைகின்றன. (Instructional Style)

பொது மக்களுக்கான அறிவியல் விளக்கத்தில் (Popular Science) இயற்கை பற்றிய உண்மைகள் விளக்கப்படுகின்றன. இதுவும் அறிவியல் தகவல்களை மக்களுக்கு விளக்கும் வகையில் முன் வைக்கப்படுகின்றன. (Informational Style)

அறிவியல் கருத்தாடலில் உரைக்கூற்று

அறிவியல் கருத்தாடலின் அடிப்படை அலகாக உரைக்கூற்று (utterance) அமைகிறது. ஒவ்வொரு உரைக் கூற்றும் ஓர் உரைப் பொருளை முன் வைக்கின்றது. ஒரு மொழி வழிச் செயலையும் (செயற்பாடு) செய்கிறது. அறிவியல் கருத்தாடலில் அமைகிற உரைக்கூற்றுகள் அறிவியலுக்கே உரிய பல்வேறு கருத்து நோக்குகளைத் (notions or concepts) தம் உரைப் பொருளில் கொண்டுள்ளன.

அறிவியல் தமிழ்க் கருத்து நோக்குகள்

அறிவியல் தமிழ்க் கருத்து நோக்கு என்று நாம் இங்கு கூறுவது இயற்கையின் பண்புகள், செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றை விளக்குகின்ற கருத்துகளேயாகும். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு பொருளின் புறத்தோற்றத்தை - இயற்பியல் பண்புகளை விளக்க வடிவம், அளவு, எடை, வெப்பநிலை போன்றவற்றை விளக்க வேண்டியுள்ளது. இவையே பொருளின் இயற்பியல் பண்புகளை விளக்குகின்ற சில கருத்துகளாகும். 'உருகுதல்' 'ஆவியாதல்' 'பரவுதல்' போன்ற நிகழ்வுகளைக் குறிக்கின்ற கருத்து நோக்குகளும் உண்டு.

அறிவியலில் இயற்கையின் செயல்களை விளக்கக் குறிப்பிட்ட கலைச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அறிவியல் கருத்து நோக்குகளை

வெளிப்படுத்துகின்ற சொற்களையே அறிவியல் கலைச் சொற்கள் (Technical Terms) என்று சொல்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, 'பொருள் திணிவு', 'முடுக்கம்', 'திசைவேகம்' போன்றவற்றைக் கூறலாம். அறிவியல் துறையில் ஈடுபடுகிறவர் அறிவியல் கருத்து நோக்குகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான கலைச் சொற்களை அறிந்திருப்பது அவசியமானது.

அறிவியலில் பயன்படுகிற கருத்து நோக்கினை விடோவ்சன் பயன்பாட்டில் கருத்து நோக்குகள் (Concepts in use) என்கிற நூலில் விளக்கியுள்ளார். இந்நூல் மாணவர்களுக்கு அடிப்படையான இலக்கண அறிவையும், சொற் தொகுதியையும் கற்றுத் தருவதுடன் எவ்வாறு இவை இன்றியமையாத கருத்து நோக்குகளை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுகின்றன என்பதையும் கற்றுத் தருகிறது என்று விடோவ்சன் கூறுகிறார். அறிவியலில் எல்லாத் துறைகளுக்கும் பொதுவான கருத்து நோக்குகளும் உண்டு. ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட துறைகளுக்கு என்று தனித்த கருத்து நோக்குகளும் உண்டு. பொது அறிவியலில் இயற்கையின் பண்பு விளக்குகின்ற ஒரு சில கருத்து நோக்குகளை இங்கு நாம் காணலாம்.

அறிவியலில் வகை - உறுப்பு, முழுமை - பகுதி, அளவிடக் கூடிய பண்புகள் (நீள, அகல, உயரம் போன்றவை) பொதுப் பண்புகள் (நிறம், அமைப்பு போன்றவை) அமைப்பு உறவுகள், இடம், செயல் திறன், மாற்றம், காரண காரியம் போன்ற பல்வேறு கருத்து நோக்குகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இக்கருத்து நோக்குகளை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் கீழே காணலாம்.

1. வகை - உறுப்பு

நிணநீர்த் திசு ஒரு வகை இணைத் திசுவாகும். (இங்கு நிணநீர்த்திசு என்ற உறுப்பு 'இணைத்திசு' என்கிற வகையைச் சேர்ந்தது என்பது விளக்கப்படுகிறது).

2. முழுமை - பகுதி

நிணநீர் மண்டலத்தில் தந்துகிகளும் நாளங்களும் ஆகும். (இங்கு 'நிணநீர் மண்டலம்' என்பது முழுமை. அதன் பகுதிகள் 'நிணநீர் தந்துகிகளும் நாளங்களும்' ஆகும்)

3. பொதுப் பண்புகள்

நிறம் ; சிவப்புப் பாஸ்பரஸ்
(இது சிவப்பு நிறமானது)

சிவப்புப் பாஸ்பரஸ் பற்றி வரும்போது அதன் நிறம் பேசப்படுகிறது. அமைப்பு: மிதிவண்டி எதிரொலிப்பான் ஒரு வட்ட வடிவச் சிறிய பெட்டியாகும்.

(இங்கு மிதிவண்டி எதிரொலிப்பானின் அமைப்பு பேசப்படுகிறது).

4. இடம்

‘ஒவ்வொரு செல்லின் மையத்திலும் ஒரு வட்ட வடிவ அல்லது முட்டை வடிவ உட்கரு (Nucleus) அமைந்துள்ளது.’

5. காரண - காரியம்

“வெள்ளியம் சூடாக்கப்பட்டால் கந்தகத்துடன் கூடி ஸ்டேனஸ் சல்ஃபைடை உண்டாக்குகிறது.

(இங்கு வெள்ளியம் சூடாக்கப்படுவதன் காரணமாக, கந்தகத்துடன் கூடி ஸ்டேனஸ் சல்ஃபைடு உருவாகிறது என்கிற காரியம் நடந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது).

அறிவியல் கருத்தாடலில் கருத்து நோக்குகளை உரைக் கூற்றின் (utterance) மூலம் முன் வைக்கிறோம். பல்வேறு செயற்பாடுகளையும் நிகழ்த்துகிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, விவரித்தல், எடுத்துக்காட்டல், ஒப்பிடுதல், வரையறுத்தல் போன்ற செயற்பாடுகளைக் கூறலாம். அறிவியல் கருத்தாடலில் அமையும் ஒவ்வொரு உரைக் கூற்றும் ஒரு செயற்பாட்டைப் புரிகிறது. இதையே லூயிஸ் டிரிம்பிள் ‘புலப்பாட்டுச் செயற்பாடுகள்’ (rhetoric functions) என்று குறிப்பிடுகிறார்.” ஓர் உரைக்கூற்று ஒரு கருத்து நோக்கினை வெளிப்படுத்துவதையும், பல்வேறு உரைக்கூற்றுகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு செயற்பாட்டைப் புரிவதையும் கீழ்க்காணும் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

(எ-டு) ஓர் உரைக்கூற்று - கருத்து நோக்கு

“செல் புரோட்டோபிளாசம் எனும் அடிப்படைப் பொருளால் ஆகியது”.

பல உரைக் கூற்றுகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு செயற்பாடு (விவரிப்பு)

“செல் புரோட்டோபிளாசம் எனும் அடிப்படைப் பொருளால் ஆகியது. செல், செல் சவ்வு, உட்கரு, சைட்டோபிளாசம் எனும் மூன்று தெளிவான பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கிறது. செல் ஒவ்வொன்றும் உயிரிகள் மேற்கொள்ளும் பணிகள் அனைத்தையும் மேற்கொள்கின்றன செல்கள் சாதாரணமாக அளவில் 3 முதல் 100 மைக்ரான்கள் வரை குறுக்களவு கொண்டுள்ளன.”

கருத்து நோக்குகள், செயற்பாடுகள் இவ்விரு முறைகளும் ஒரு நிகழ்வின் இரு அம்சங்களாகும். மொழியைப் பயன்படுத்தும்போது ஒரே நேரத்தில் கருத்து நோக்கினை வெளிப்படுத்தவும், செயற்பாடுகளை நிகழ்த்தவும் சொற்களையும், தொடர்களையும் தேர்ந்தெடுக்கிறோம். இவற்றில் ஓர்

அம்சத்தை மற்றொரு அம்சத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக இரு பொருள்களை ஒப்பிடும் போது 'ஒப்பிடுதல்' என்ற செயற்பாடு நிகழ்கிறது. இது "விவரித்தல்" "விளக்குதல்" போன்ற வேறு சில செயற்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியது. அதே சமயத்தில் 'ஒப்பிடுதல்' என்ற செயற்பாடு ஒப்பிடப்படுகிற வடிவம், நிறம், இடம் என்ற பல கருத்து நோக்கினை வெளிப்படுத்தும் உரைக் கூற்றுகளை சார்ந்தேயுள்ளது.

இவ்வாறு பல கருத்து நோக்குகள் அறிவியல் உரைக் கூற்றில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கருத்து நோக்குகள் எல்லாத் துறைகளிலும் அமைந்திருக்கின்றன. இலக்கணம், இலக்கியம், தொழில் நுட்பம் எனப் பல்வேறு கருத்தாடல்களில் அவற்றிற்கேற்பக் கருத்து நோக்குகள் உரைக் கூற்றின் மூலம் வெளிப்படுகின்றன. உரைக்கூற்றின் மூலம் தான் கருத்து நோக்கினை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். எவ்வகைக் கருத்து நோக்குகளை எவ்வகை உரைக் கூற்றில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும் அறிந்திருத்தல் அவசியமாகும்.

கருத்து நோக்குகளை வெளிப்படுத்தும் உரைக் கூற்றுகள் ஒவ்வொரு கருத்தாடலிலும் ஒவ்வொரு விதமாக அமைகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கவிதையில் அமையும் கருத்து நோக்கினை வெளிப்படுத்தும் உரைக்கூற்றும், உரைநடையில் அதே கருத்து நோக்கினை வெளிப்படுத்தும் உரைக் கூற்றும் வேறுபட்டு அமையும். கருத்து நோக்கு ஒன்றாக இருந்தாலும் எவ்வகைக் கருத்தாடலில் அமைகிறது என்பதைப் பொறுத்த உரைக் கூற்று மாறுபடுகிறது. அறிவியல் கருத்தாடலில் கருத்து நோக்குகளை வெளிப்படுத்தும் உரைக் கூற்றுகள் ஒரு வரையறைக்குட்படு அமைகின்றன. ஒரே வகையான கருத்து நோக்கு செயற்பாட்டைப் பொறுத்து உரைக் கூற்றில் அமைவதைக் கீழ்வருமாறு காணலாம். (எ-டு) செப்புதல் (statement)

ஹைட்ரஜன் ஆக்சிஜனுடன் இணைந்து தண்ணீராக மாறுகிறது. மொழியமைப்பு அடிப்படையில் பார்க்கும் போது இதனை ஒரு தொடர் என்றும், கருத்துப் புலப்படுத்த நோக்கில் சொல்லும்போது இது ஓர் அறிவியல் உண்மையை விளக்குகின்ற செப்புதல் என்றும் கூறலாம். இதே தொடர் 'வரையறை' என்கிற கருத்துப் புலப்படுத்தச் செயலாகவும் மாறி அமையலாம்.

வரையறை

தண்ணீரானது இரண்டு ஹைட்ரஜன் அணுக்களையும் ஓர் ஆக்சிஜன் அணுவையும் கொண்டது.

மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து முன் வைக்கப்பட்ட ஒரே கருத்து (preposition) பல்வேறு கருத்துப் புலப்படுத்தச் செயல்களில் அமைந்ததைக் காணமுடிகிறது.

அறிவியல் தமிழ்க் கருத்தாடல் என்பது கருத்துப் புலப்பாட்டுச் செயல்களான 'செயற்குறிப்பு', 'வரையறை', 'எடுத்துக்காட்டு' போன்றவை ஒன்றுடன் ஒன்று எவ்வாறு உறவு கொண்டிருக்கிறது. எத்தகைய மொழியியல் வடிவங்களின் மூலம் அவை வெளிப்படுகின்றன என்பதையும் குறிக்கின்றன. இவையெல்லாம் எவ்வாறு இணைந்து மிகப்பெரிய கருத்துப் புலப்பாட்டுச் செயற்பாடுகளாக மாறுகின்றன என்பதையும் குறிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, 'அறிக்கை', 'சுருக்கம்' போன்றவை எவ்வாறு அடிப்படையான செயல்களின் மூலம் வெளிப்படுகின்றன என்பதையும் குறிக்கின்றன. மொழியாய்வில் துறை வழக்குச் சொற்கள் ஆய்வை மேற்கொள்வதுடன் இவை எத்தகைய புலப்பாட்டுச் செயல்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்றன என்பதையும், எவ்வாறு இணைந்து கருத்துப் புலப்படுத்த உறுப்புகளைக் (Communicative units) கொண்டு அமைகின்றன என்பதையும் என்ன விதமான மொழியியல் வடிவங்கள் பயன்படுகின்றன என்பதையும் உணர்த்துவதாக அமைய வேண்டும் என்று விடோவ்சன் கூறுகிறார்.

முடிவுரை

அறிவியல் தமிழ்க் கருத்தாடலில் ஒவ்வொரு உரைக்கூற்றும் ஒரு செயற்பாட்டைப் புரிகிறது. ஒரு உரைக்கூற்று ஒரு கருத்தை 'முன் வைக்கலாம்', 'விளக்கலாம்', 'வரையறுக்கலாம்' சில உரைக்கூற்றுகள் ஒப்பிடுதல், வகைப்படுத்தல் போன்ற செயற்பாடுகளைப் புரியலாம். இவ்வாறு அறிவியல் கருத்தாடலில் அமையும் ஒவ்வொரு உரைக்கூற்றும் ஏதோ ஒரு செயற்பாட்டைப் புரிகிறது. இதையே லூயிஸ் டிரிம்பிள் 'புலப்பாட்டுச் செயற்பாடுகள்' (rhetoric functions) என்று குறிப்பிடுகிறார். விடோவ்சன் கூறுகிற கருத்து புலப்பாட்டுச் செயலும், லூயிஸ் டிரிம்பிளின் புலப்பாட்டுச் செயற்பாடுகளும் ஆன்டினின் பேச்சுச் செயல் அல்லது மொழி வழிச் செயல் என்பதும் அறிவியல் கருத்தாடலில் பயன்படுத்தப்படுகிற செயற்பாடுகளையே குறிக்கின்றன. அறிவியல் தமிழ்க் கருத்தாடலில் மொழி வழிச் செயல்களின் முக்கியத்துவத்தை இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

17. Searle J.R. (1969) **Speech Acts**, Cambridge University Press, Cambridge.
8. Widdowson, H.G. (1978) **Teaching Language as Communication**, Oxford University Press, Oxford.
9. (1980) a **Reading and finishing in English. Concepts in use Teacher's Edition**. Oxford University Press, Oxford.
10. (1980) b **Reading and finishing in English, Exploring function**. Oxford University Press, Oxford.
11. (1980) c **Reading and finishing in English. Discovering Discourse**, Oxford University Press, Oxford.
12. (1980) d **Reading and finishing in English. Discourse in Action**, Oxford University Press, Oxford.

பாரதிதாசன் (திராவிடநாடு) கவிதைகளில் மொழிநடை

பா. சங்கரேஸ்வரி

தமிழ்த்துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

ஒரு பாடலாசிரியர் தம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த கருவியாக அமைவது மொழி. படைப்பாளி மொழி வழியாகத் தம் உணர்வுகளை பதிவு செய்கிறான். தான் பெற்ற உணர்ச்சிகளைப் பிறர் பெறுவதற்கு சில உத்திகளைக் கையாளுகிறான். “கற்பனை, சொல்நயம், ஒலிநயம், யாப்பு, அணி, குறிப்பு, சுவைப்பொருட்கள் போன்றன. இவற்றுள் சில பொருந்தி விளங்கும் படைப்பையே பலரும் பாராட்டுவர். இத்துணை அழகுத் திறன்கள் அனைத்தையும் இயல்பாகப் பொருந்தி அமைக்கும் கவின்கலையே இலக்கியக் கலையாகும்” என்பார் இ.சுந்தரமூர்த்தி (1994:1). உரைநடையும் கவிதையும் வேறுபாடு உடையதாக அமைய வேண்டுமெனில் ஆசிரியன் பயன்படுத்தும் மொழிநடையால்தான் முடியும்.

நடை, கருத்தின் சட்டை என்று போப்பு குறிப்பிடுவார். ஆனால் கார்லைல், நடை என்பது எழுத்தாளனின் சட்டையாகாது. அது அவனின் தோல் என்பார். திறனாய்வாளர்கள் கார்லைலின் கருத்தினை இன்று ஆய்வுலகம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. பொருத்தமான இடத்தில் பொருத்தமான சொற்களைக் கையாளுகின்ற படைப்பாளர்கள் எழுத்துலகில் நிலைத்து நிற்பர்.

படைப்பாளரின் முகத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி அவன் நடையாகும். முகம் எல்லோருக்கும் ஒன்றாக அமைவதில்லை. அதனைப் போல படைப்பாளியின் நடையும் ஒருவருக்கு இருப்பது போல பிறிதொருவருக்கு இருப்பதில்லை. பாரதிதாசனின் கவிதை நடை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. அவர் நடைச்சிறப்பு பற்றிப்

“படைநடத்தல் போல் நடக்கும் நடையும்; சங்கப்
பழந்தமிழ்நூல் அடையாள நடையும்; பாட்டின்
இடையிடையே இசையசைவு நடையும்; ஓடை
ஏந்திவரும் அலை நடையும் கூட்டி”

என்று கவிஞர் சுரதா கவிதை நடையழகை விளக்குவார். மேலும் விரைந்து செல்லும் பேராற்றினைப் போன்றது பாவேந்தரின் நடை. “தடை நடையே அவரெழுத்தில் இல்லை. வாழைத் தண்டுக்கா தடுக்கின்ற கணுக்கள்

உண்டு? என்று நடையமைப்பை மதிப்பிடுகின்றார்.

“வெறிகொண்ட மன எழுச்சியைச் சித்தரிப்பதிலும் வார்த்தைகளைக் கொட்டும் ஆவேசத்திலும், வாழ்க்கை சார்ந்த பல அம்சங்களையும் இலட்சியங்களையும் கவிதைப் பொருளாக அமைத்துக் கொள்வதிலும், கருத்து வன்மையிலும், அனல்தன்மை பெற்ற தற்காலத் தமிழ்க் கவிதைகளைப் படைப்பதிலும் பாரதிதாசன் தற்காலத் தமிழ்க் கவிஞர்களுள் மிகச் சிறந்தவர்” என்று ஏ.வி.சுப்பிரமணிய அப்பர் குறிப்பிடுவார்.

“இக்காலத்திற்கும், இந்நாட்டிற்கும் ஏற்றவாறு பொதுமக்களுக்கு விளங்கும் எளிய, இனிய இலக்கண நடையில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் முன்னேற்ற வழிகளையும் எழுதுபவர் பாரதிதாசன்” என்று தேவநேயப் பாவாணரும் பாரதிதாசனின் நடை குறித்துக் கூறும் கருத்துகள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

நுட்பம், எளிமை, நயம் ஆகிய மூவகைப் பண்புகளே நல்ல நடையின் இயல்புகள். இருப்பினும் ஆசிரியர், காலம், நோக்கம், கருத்து, இடம், மக்கள் முதலியவற்றால் நடையின் தன்மையும் வேறுபடும் என்பார் கோஸ். (Ghose, 1970 : 142-144) இந்த நடையியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் “பாரதிதாசன் (திராவிடநாடு) பதினைந்து கவிதைகளில் மொழிநடை” என்னும் தலைப்பில் இக்கட்டுரை அமைகிறது. தன் உணர்வை வெளிப்படுத்த பாரதிதாசன் மொழியை எங்ஙனம் கையாண்டுள்ளார் என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

காலம்

தனித்தமிழ் இயக்கத்தை கையாளவும், ஆரியர்களின் செல்வாக்கிலிருந்து நீக்கித் தமிழனைத் தமிழனாக இனம் காண வைக்கவும், அடிமைப்பட்டு கிடந்த திராவிடனை எழுச்சி பெற வைப்பதாகவும் இவருடைய கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

நோக்கம்

ஆசிரியர் உணர்த்த விரும்பும் உணர்ச்சிக்கேற்றவாறு நடையை பயன்படுத்துகின்றனர்.

‘நானிலம் ஆண்டான் திராவிடன்’

நான் மேல் என்றான் பார்ப்பான் (உணரவில்லை)

பிராமணர்கள் வேள்வி செய்து தன்னை உயர்த்திய நிலையையும்,

‘பணிமனி ஆட்சி பட்டம் யாவும்’

பார்ப்பானுக்கே என்று புகன்றே உணரச் செய்தான் (உணரவில்லை) என்று அடிமைத்தளத்தில் உழன்று கொண்டு இருக்கும் மக்களுக்கு அவலநிலையை உணர்த்துவதும், உணர்ச்சியூட்டி உந்துவதாகவும்

தன்னுடைய பாடல்களில் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அமைத்துள்ளார்.

கருத்து

சுருத்திற்கேற்றவாறு இலக்கியத்தின் நடை மாறுபடுகின்றது. நம்முடைய உரிமையையும் கடமையையும் விடுத்து ஆரியர்கள் பாதையில் நாம் செல்வது தவறு என்பதை பாரதிதாசன் பறைசாற்றுகிறார். இக்கருத்துக்களை வலியுறுத்துவனவாக தம் கவிதைகளை அமைத்துள்ளார்.

இடம்

ஆசிரியரின் நடையும் பாடுபொருளின் இடத்திற்கேற்றவாறு மாறுபடுகின்றது. திராவிடனை திராவிடனாக இருக்கச் செய்யவும், பிறமொழியாதிக்கத்தின் கீழ் தமிழ் மொழி வராதபடி பாதுகாக்கவும் நேரடியாக மக்கள் மனதில் பதிய வைக்கவும் எளிமையான சொற்களை பாரதிதாசன் கையாண்டுள்ளார். மொழிநடையின் கூறாகக் கருதப்படுவது ஆசிரியரது நடைக்கூறாகவும், ஆசிரியரது கூறாகக் கருதப்படுவது மொழியின் கூறாகவும் இருக்க முடியும் என்கிறார் ஜெ.நீதிவாணன் (2001:45)

ஒவ்வொரு ஆசிரியரின் மொழிப்பயன்பாட்டில் சில மடக்குக் கூறுகள் காணப்படுவதுண்டு. குறிப்பிட்ட சொற்கள், தொடர் அமைப்புகள், ஒலிக்கோலங்கள் ஆகியவற்றை ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் திரும்பத் திரும்ப பயன்படுத்திக் கொண்டிருப்பது உண்மையாகும். இக்கூறுகள் அடிக்கடி அவருடைய படைப்பில் பயின்று வந்து கொண்டேயிருக்கும். அதேபோன்று சில கூறுகள் பயின்று வராவிடினும் விருப்பக்கூறுகளாக விளங்கும். இவ்விருவகைக் கூறுகளும் ஆசிரியரை இனங்காட்டக் கூடியவை.

பாரதிதாசன் பாடல்களில் (திராவிட நாடு) என்ற தலைப்பில் மேற்கூறப்பட்ட நடை பற்றிய வரைவிலக்கணங்கள் எவ்விதம் பொருந்துகின்றன என்பதை இனி ஆராயலாம்.

ஒலிக்கோலம்

நினைவாற்றலை அதிகப்படுத்துவதற்குச் சில உத்திகள் தேவைப்படுகின்றன. சில ஒலிகளோ, தொடர்களோடு திரும்பத் திரும்ப பயின்று வருமானால் முழுப்பாடலையும் சற்று எளிதாக நினைவிற்கொள்ள முடியும்.

பாரதிதாசனின் பாடல்கள் பெரும்பாலும் அடிமைத்தனத்திலிருந்து மக்களை எழுச்சிபெறச் செய்வதற்காக எழுதப்பட்ட பாடலாகும். எனவே மேலே கூறப்பட்ட உத்திகள் அதாவது எதுகை, மோனை, இயைபு, ஒரே

தொடரே திரும்பத் திரும்ப பயன்படுத்துதல் ஆகிய கூறுகள் பாரதிதாசன் பாடல்களில் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

எதுகை

ஒரு தொடரில், அடிகளில், சீர்களிலும் முதல் எழுத்து அளவெடுத்து இருக்க இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரக் கொடுப்பது எதுகையாகும்.

‘எங்கும் புலமை எங்கும் விடுதலை
எங்கும் புலமை கண்டாய் நீதான்!
அங்குத் தமிழன் திறமை கண்டாய்
அங்குத் தமிழன் தோளே கண்டாய்!’ (தமிழன்)

‘பாலோடு நேர் தமிழும் பைந்தமிழ் மக்களும்
ஆலோடு வேர் என்றறிந்திருந்தும் ஆளவந்தார்
மேலோடு பேசி விடுவரேல் அவ்வாட்சி
சாலோடு நீர் என்று சாற்றாய் கருங்குயிலே’
(கூவாய் கருங்குயிலே)

பாரதிதாசன் பாடல்களில் பெரும்பாலும் அடுத்தடுத்த அடிகளில் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுத்து அடிஎதுகையாகப் பயின்று வந்துள்ளது. சீர் எதுகை மிக மிக அருகிலேயே கையாளப்பட்டுள்ளது.

மோனை

ஒரு தொடரில் முதல் அடியின் முதல் எழுத்தும் அடுத்த அடியின் முதல் எழுத்தும் ஒன்றி வருவதும், ஒரு அடியிலுள்ள முதல் சீரின் முதல் எழுத்தும், அவ்வடியிலுள்ள மற்ற சீர்களின் முதல் எழுத்தும் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது மோனை ஆகும்.

‘குடமலைச் சாரல் அடைந்தார் ஆதலின்
குடமலை தன்னைக் குடமுனி என்றனர் (இனப்பெயர்)
ஆரியர் இங்கு சீரிய தமிழில்
அறிவு பெற்றனர்

‘மன வீட்டைத் திறப்பாய் - சாதி
மதக்கதவுடைத்து....’ (திராவிடன் கடமை)
‘புனை சுருட்டுக் குப்பை அன்றோ - பழம்
புராண வழக்கங்கள் யாவும்?’

நரகனைக் கொன்ற நாள் நல்விழா நாளா!
நரகன் இறந்தால் நன்மை யாருக்கு?
நரகன் என்பவன் நல்லனா? தீயனா? (தீவாளியா)

பாரதிதாசன் பாடல்களில் உணர்ச்சிமிகும் இடத்தில் சில இடங்களில்

அடிமோனை பயின்று வந்துள்ளது. இப்பாடல்கள் எளிதில் மனனம் செய்ய உதவுகின்றது.

இயைபு

தொடர்களின் அடிகளிலும், சீர்களிலும், இறுதி எழுத்தோ, அசையோ, சீரோ ஒன்றி வருவது இயைபு எனப்படும்.

‘அடக்குமுறை செய்திடல் முடியும் - கொள்கை
அழிக்கும்முறை எவ்வாறு முடியும்?
ஒடுக்குசிறை காட்டுதல் முடியும் - உணர்
வொடுக்குதல் எவ்வாறு முடியும்?’

(கோட்டை நாற்காலி)

இப்பாடல் ஒவ்வொரு இறுதிச் சீரிலும் முடியும் என்ற சொல் இயைபுகொண்டு வருகிறது. இப்பயன்பாடு சந்த நயத்தை ஏற்படுத்தப் பயன்படுகின்றது. கேட்கும் மக்களுக்கு கேட்கும் ஆவலைத் தூண்டும்.

‘பண் கெட்டுப்போனதான
பாட்டுப்போல் தமிழர் வாழும்
மண்கெட்டுப்போமே என்னும்
மதிகெட்டும்மானம் கெட்டும்
எண்கெட்ட தமிழர் பல்லோர்
பார்ப்பனர்க்கேவலாகிக்
கண்கெட்டு வீழும் போதோ
கடல்பட்ட தெங்கள் செல்வம்’

(பன்னீர் செல்வம்)

சொல்தேர்வு

மொழிநடையை விளக்கிச் சொல்லும்போது தக்க இடங்களில் தக்க சொற்கள் பயன்படுத்தப்படவேண்டும். (ஜெ.நீதிவாணன், 2001:64)

கருத்திற்கேற்ற வடிவத்தைத் தருவது சொற்களின் தேர்வு முறையாகும். ஓர் ஆசிரியரின் வாழ்க்கை அனுபவங்களும், பண்பாட்டுப் பின்னணியுமே சொல்தேர்வுகளுக்கு காரணமாகின்றன.

பாரதிதாசன் பாடல்களில் திராவிடன், ஆரியன், இனப்பெயர், அடக்குமுறை, கூடும், முடியும் போன்ற சொற்கள் பயின்று வருகின்றன. முடியும் என்ற சொல்லை இரண்டு விதமானப் பொருளில் பயன்படுத்துகின்றார்.

‘அடக்குமுறை செய்திடல் முடியும் - கொள்கை
அழிக்கும்முறை எவ்வாறு முடியும்?
ஒடுக்குசிறை காட்டுதல் முடியும் - உணர்

வொடுக்குதல் எவ்வாறு முடியும்?' (அது முடியாது)
'கூடும்' என்ற சொல்லைப் பாடலின் இறுதியில் வைத்துத் தன் உள்ளக்
கருத்தினையையும் தமிழனின் உரிமையையும் விளக்குகிறார்.

காட்டை அழிப்பது கூடும் - அவை

கடலையும் தூர்ப்பது கூடும்

மேட்டை அகழ்வதும் கூடும் - விரி

விண்ணை அளப்பதும் கூடும்

எட்டையும் நூலையும் தடுப்பது கூடும் - உரிமை

எண்ணத்தை மாற்றுதல் எப்படிக்கூடும்? (அது முடியாது)

மனிதன் எதை வேண்டுமானாலும் செய்ய முடியும். ஆனால் பிறரின்
உரிமை எண்ணத்தை யாராலும் மாற்ற முடியாது என்பதை வற்புறுத்தி
கூறுகின்றார்.

கடன் சொற்கள்

பாமரர்க்கும் புரியும் வகையில் எளிமையான சொற்களைப் பாரதிதாசன்
பயன்படுத்தியிருந்தாலும் ஆணை, பூண், வேதாந்தம், புராணம் போன்ற
வடமொழிச் சொற்களை ஆரியர்களின் அடக்குமுறையை வெளிக்கொணர
இதுபோன்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம் என அறிய
முடிகிறது.

அடை

அடை என்பது தனியே இடம் பெறாமல் பெயரைச் சிறப்பித்து
வருவதாகவும், வினையைச் சிறப்பித்து வருவதாகவும் அமையும்.

பொன்னிழை, தொடித்தோள்வளையம், தென் மதுரைத் தமிழின்
முதற்கழகம், முத்தமிழ் அறிஞர், நெடிய வானில், நாற்காலி,
திராவிடக்காளை, செந்தமிழ், வஞ்சநரிகள்... பெரும்பாலும் பெயரடைகளே
பயின்று வந்துள்ளன.

உவமை

ஒரு பொருளை அல்லது செயலை சிறப்பித்துக் கூற அதைவிட சிறந்த
மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது உவமை எனப்படும்.

'புனை சுருட்டுக் குப்பை அன்றோ - பழம்

புராண வழக்கங்கள் யாவும்?'

இங்கு ஆரியர்களின் புராண வழக்கங்கள் புனை சுருட்டுக் குப்பையைப்
போன்றது என இழிவானப் பொருளில் விளக்குகின்றார்.

"பாலோடு நேர் தமிழும் பைந்தமிழ் மக்களும்

ஆலோடு வேர் என்றறிந்திருந்தும் ஆளவந்தார்

மேலோடு பேசி விடுவரேல் அவ்வாட்சி
சாலோடு நீர் என்று சாற்றாய் கருங்குயிலே”
இதில் தமிழனின் பெருமையை உயர்வாகப் பேசி பிராமணர்களின்
செயல்களை ‘சாலோடு நீர்’ என்று கூறினார்.

உருவகம்

‘நான்தான் திராவிடன் என்று நவில்கையில்
தேன்தான் நாவெல்லாம்!
குடமலை தன்னைக் குடமுனி என்றனர்’ (இனப்பெயர்)
‘திராவிடர்க்கின்னல் செய்து தன் நன்மை
தேடினான் எனிலவன் நாய்தான்’ (இனி எங்கள் ஆட்சி)
என ஒருசில உருவகங்களைப் பயன்படுத்துகின்றார்.

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதும் ஒரு நடையியல்
உத்தியாகும். இவ்வொலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இருவகையானவை. ஒரு
குறிப்பிட்ட ஒலியைப் புலப்படுத்தும் முறையில் அதே ஒலியைக் கொண்ட
சொல்லாக அமைவது ஒருவகை. மற்றொரு வகையில், ஒரு ஒலியானது
மற்றொரு ஒலியைக் குறிக்கும் முறையில் அமையாது. ஆனால் வேறு
ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி, அளவு, உணர்ச்சி போன்றவற்றை மரபாகக்
குறிப்பதாக அமையும். (ஜெ.நீதிவாணன், 2001:61)

பாரதிதாசன் பாடல்களில் முதல்வகை ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் மட்டுமே
விரவிக் காணப்படுகின்றன.

‘உன் இனப்பெயர்தான் என்ன என்று
கேட்கக் கேட்க அதனால் எனக்கு
மீட்டும் மீட்டும் இன்பம் விளைவதாம்’ (இனப்பெயர்)
‘முணு முணு வென்றே மறைவிற் சென்றே
முட்டாள் முட்டாள் திராவிடன் என்றே...’ (உணரவில்லை)
‘பெற்ற தாயை பிறராளவிடுவோன்
திராவிடன் அல்லன்! திராவிடன் அல்லன்!’ (உயிர் பெரிதில்லை)
‘நிகழ்த்தி, நிகழ்த்தி, நிகழ்த்தி முன்னாள் அறியச் செய்தோன்...’
(தமிழன்)

பாரதிதாசனின் சொல் தேர்வு அவர் தமிழ் மீதும், தமிழனின் மீதும்
கொண்ட பற்றினை வெளிப்படுத்துவனாகவே அமைந்துள்ளது.
படைப்பாளியின் வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்கும் சொற்களைத்
தேர்ந்தெடுக்கும் முறைக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பது தெளிவாகின்றது.

ஓவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் ஏதாவது சில விருப்பமான அல்லது அதிகம் பின்பற்றக்கூடிய கருத்துக்கள், பின்னணி போன்றவை உண்டு. அவற்றிற்கேற்ப சொற்களின் தேர்வு நடைபெறும் என்பதும் பாரதிதாசன் சொல் தேர்வு வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது.

தொடர் அமைப்பு

காலத்திற்கேற்பவும், கருத்திற்கேற்பவும், படைப்பாளிக் கேற்பவும் தொடரமைப்புகள் மாறுபடுகின்றன. தொடரமைப்பும் அவை தொடுக்கப்படும் முறையும் நடையியல் உத்தியாகும். (ரேணுகாதேவி, ஜீவாவின் நூற்றாண்டு விழாவில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை)

பாரதிதாசனின் பாடல்கள் கல்வியறிவு குறைந்த பாமரனுக்காகவும், அடித்தள மக்களுக்காகவும் பாடப்பட்டவையாகும். எனவே எளிய, சாதாரண வாக்கியங்களே அனைவருக்கும் புரியும் வகையில் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

‘வடநாடு தென்னாட்டை வீழ்த்தச் செய்த

வஞ்சங்கள் சிறிதல்ல தம்பி

இடைநாளில் மட்டுமா? சேன்ற

இரண்டாயிரத் தாண்டு பார்த்தார்

விடுவாயடா தன் னலத்தை - உன்

விடுதலை திராவிடர் விடுதலையிலுண்டு’ (திராவிடன் கடமை)

கலப்பு, கூட்டு வாக்கியங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வினா வாக்கியங்கள்

‘அடக்குமுறை செய்திடல் முடியும் - கொள்கை

அழிக்குமுறை எவ்வாறு முடியும்?

ஒடுக்குசிறை காட்டுதல் முடியும் - உணர்

வொடுக்குதல் எவ்வாறு முடியும்?

திடுக்கிடச் செய்திடும் உன்னை - இத்

திராவிடர் எழுச்சியை மாற்றவா முடியும்?’ (அது முடியாது)

‘வஞ்சநரிகள் புலக்காட்டை ஆளுமோ?

வடக்கர் எம்மை ஆளவும் மாளுமோ’ (உயிர் பெரிதில்லை)

‘வந்தவர் நாடாமோ? அவை

வடவர் நாடாமோ?’ (பிரிவு தீது)

‘விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முயலுங்கால் வையம்

வெறுந்தோற்றம் என்னும் ஒரு வேதாந்தப் பேச்சேன்?’

இவ்வாறாக வினா வாக்கியங்கள் பயின்று வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஏவல் வாக்கியம்

பாமர மக்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் வகையில் ஏவல் வாக்கியங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

‘கேரளம் என்று பிரிப்பதுவும் - நாம்
கேடுற, ஆந்திரப் பிப்ப்பதுவும்
சேரும் திராவிடர் சேரா தழித்திடச்
செய்திடும் சூழ்ச்சி அண்ணே - அதைக்
கொய்திட வேண்டும் அண்ணே’ (பிரிவு தீது)
‘சமம் இந்நாட்டு மக்கள் - என்றே
தாக்கடா வெற்றி முரசை!
‘இந்த நாளில் நம் ஆணை - செல்ல
ஓற்றடா - தமிழர் கொடியை’ (பகை நடுக்கம்)
‘பெய்யும் முகிலின் இடிபோல - அடடே
பேரிகை முழக்கு’ (பகை நடுக்கம்)

செய்பாட்டு வினை வாக்கியங்கள்

செய்திகளைப் பிறர் சொல்லக் கேட்பது போல் அமைக்கப்படுவது செய்பாட்டு வினை வாக்கியங்கள்.

‘குடமலை சாரல் அடைந்தார் ஆதலின்
குடமலை தன்னைக் குடமுனி என்றனர்’ (இனப்பெயர்)
‘எவற்றிலும் தம் பெயர் ஏற்றித் தம்மைத்
திராவிடர் இனத்திற் சேர்ந்தோர் போலக்
காட்ட முயன்றார் அன்றோ’ (இனப்பெயர்)
‘தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோன் சாவதில்லை
தமிழ்த் தொண்டன் பாரதிதாசன் செத்ததுண்டோ?’
(தமிழனுக்கு வீழ்ச்சியில்லை)
‘தமிழர்க்கே தமிழ்க்கோ இடையூறொன்று
தாம் செய்து வாழ்ந்த நாள் மலையேறிற்றே’

விளித்தொடர்

ஒரு கருத்தினை நேரடியாகக் கூறும்போது விளித்தொடர் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவை விளித்துக் கூறுவது போல் அமைந்திருக்கும்.

‘எங்கும் புலவை எங்கும் விடுதலை
எங்கும் புதுமை கண்டாய் நீ தான்!
அங்குத் தமிழன் திறமை கண்டாய்
அங்குத் தமிழன் தோளே கண்டாய்!’ (தமிழன்)

‘சமம் இந்நாட்டு மக்கள் - என்றே
தாக்கடா வெற்றி முரசை!’ (பகை நடுக்கம்)
‘பொதுமக்கள் நலம் நாடிப் புதுக்கருத்தைச் சொல்க!
புன்கருத்தைச் சொல்வதில் ஆயிரம் வந்தாலும்
அதற்கொப்ப வேண்டாமே!’ (தமிழர்களின் எழுதுகோல்)
‘பூட்டிய இரும்புக்கூட்டின் கதவு
திறக்கப்பட்டது! சிறுத்தையே வெளியில்வா?
எலி என உன்னை இகழ்ந்தவர் நடுங்கப்
புலி எனச் செயல் செய்யப் புறப்படு வெளியில்!’
(சிறுத்தையே வெளியில் வா)

அடுக்குத் தொடர்

ஒரு சொல் விரைவு, வெகுளி, தெளிவு, அச்சம், உவகை முதலியவை காரணமாக இரண்டு அல்லது மூன்று முறை அடுக்கி வருவது அடுக்குத் தொடர் எனப்படும். இதனைப் பிரித்தாலும் பொருள் தரும்.

‘உன் இனப்பெயர்தான் என்ன என்று
கேட்கக் கேட்க அதனால் எனக்கு
மீட்டும் மீட்டும் இன்பம் விளைவதாம்’ (இனப்பெயர்)
‘என்னே! என்னே!
வடக்குக் கடல் நீட் தெற்கிற் பாய்ந்ததே!’ (இனப்பெயர்)
‘தூயது தூயதாம் துரும்பிரும் பாகாது!
நிகழ்த்தி, நிகழ்த்தி, நிகழ்த்தி முன்னாள் அறியச் செய்தேன்’
(தீவாளியா?)
‘நாற்றிசை அழகை வாழ்வைச் செய்ய
நவின்று, நவின்று, நவின்று முன்னாள் அறியச் செய்தோன்...’
(தமிழன்)

முடிவுரை

பாரதிதாசன் பாடல்களில் ஒலிநிலையில் எதுகை, மோனை, இயைபு அடியிலும் சீரிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை பாடல்களுக்கு ஒலிநயத்தைத் தருகின்றன. ஒலிநயம் தமிழர்களின் உணர்வுகளைத் தூண்டும் வகையில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

சொல்நிலையில் இனப்பெயர், திராவிடன், ஆரியன், தமிழன், தமிழ்மொழி... என திராவிடனின் தனித்தன்மையை படம்பிடித்துக் காட்டுவனவாக சொற்களை அமைத்திருக்கிறார்.

பாரதிதாசனின் பாடல்களில், நடைமுறை வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் பற்றியவையாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் கற்பனை, புனைவுகளான

மொழியியல் துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்

அடை, உவமை, உருவகம் போன்ற உத்திகள் அருகியே காணப்படுகின்றன.

தொடர்நிலையில், இப்பாடல்கள் கல்வியறிவு அதிகமில்லாத மக்களுக்காக எழுதப்பட்டமையால் எளிய வாக்கியங்களும், செயப்பாட்டு வினை வாக்கியங்களும், ஏவல் வாக்கியங்களும், ஆங்காங்கே விரவிக் கிடக்கின்றன. உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் வகையில் அடுக்குத் தொடர்கள் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பாரதிதாசன் (திராவிடநாடு) கவிதைகளில் அவர் பயன்படுத்திய நடையை அறிந்தோம். இதனை அடிப்படையாக வைத்து பாரதிதாசனின் பிற கவிதைகளில் மொழிநடையை ஆராய்ந்தோமானால் பாரதிதாசனின் நடை இது தான் என நம்மால் உணரமுடியும்.

இவ்வாறாக பாரதிதாசன் தனக்கென்று, தமிழ் உலகிற்கு தனிமுத்திரை பதித்துள்ளதை அவரின் நடையை வைத்து நம்மால் அறியமுடிகிறது. இவரின் பாடல்கள் பெரும்பாலும் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

திருவாசகத்தில் குறியீடுகள்

உ. கருப்பத்தேவன்

ஒப்பிலக்கியத் துறை, தமிழியற்புலம்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

முன்னுரை

மனிதன் தன் உணர்வுகளையும் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்த உதவும் கருவியாக மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றான். மனிதனின் வாயிலிருந்து வெளிவரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மிகவும் வலிமையானதாக இருக்கின்றது. மனிதன் தோன்றியதிலிருந்தே கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த முதலில் குறியீடுகளைத்தான் பயன்படுத்தியுள்ளான். அது சைகை, மற்றும் ஒலி, ஒவியம் ஆகியவற்றின் வாயிலாகவும் இறுதியாகத்தான் மொழியின் வாயிலாகப் பரிமாறிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான். எனவே மனிதனின் ஆரம்பகாலம் முதல் குறியீடுகளின் பயன்பாடு இருந்து வந்துள்ளது என்பதை அறியலாம்.

‘குறியெனப் படுவது இரவினும் பகலினும்
ஆறியத் தோன்றும் ஆற்றது என்ப’ (தொல்: களவு - 40)

இத்தொல்காப்பிய களவியல் நூற்பாவில் ‘குறி’ என்ற சொல் அடையாள ஒலி, என்றே பொருண்மை பெறுகிறது. ‘சமுதாயத்தில் கருத்தைப் புலப்படுத்த மக்கள் பெரிதும் பயன்படுத்தும் குறிகளின் வாழ்வு பற்றிய அறிவியல் கல்வியே குறியியல் ஆகும்’ என்றச் சசூரின் கருத்தினை எடுத்துரைக்கும் டெரன்ஸ் ஹாக்ஸ் (Hawkas, 1977: 123) இதைக் குறிகளின் அறிவியல் (Science of Signs) என்று வருணிக்கிறார்.

மனித வாழ்வு குறியீடுகளால் நிறைந்தது; மொழி, பெயர்கள், கனா வடிவங்கள், சடங்குகள், கனவுகள், தொன்மங்கள் போன்றன குறியீட்டடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. தெளிவும் தெளிவின்மையும் குறியீடு தோன்றக் காரணங்களாகும். மனித மனம் ஒரு பொருளையே பலவிதமாகக் காணும் இயல்புடையது. படைப்பாளன் ஒன்றை நேரடியாகக் கூறாமல் மறைமுகமாகக் கூறி உணர்த்த முற்படும்போது ‘குறியீடு’ தோன்றுகின்றது. ‘குறியீடு’ என்ற சொல் அடையாளம், ஒன்றைக் குறிப்பாகச் சொல்லுதல், குறிப்பாக ஒரு செய்தியினை உணர்த்துதல் என்ற பொருள் நிலைகளில் ஆளப்படுகின்றது. ‘உள்ளுறை உவமமும் இறைச்சியும் கூட ஒருவகைக் குறியீடுகளே’ என்பார் சையத் அப்துல் ராகுமான்.

“தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே குறியீட்டுப் பாங்குடைய இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழில் இருந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியர் காட்டும் அடிவரையற்ற ஆறு செய்யுள் வகைகளுள் பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்பு என்ற நான்கும் குறிப்பாக மற்றொன்றை உணர்த்தும் இயல்புடையன. சங்க இலக்கிய காலத்தை இயற்கைக் குறியீட்டுக் காலம் எனலாம்” என்பர். (யைத்து அப்துல் ரகுமான், புதுக்கவிதையில் குறியீடுகள், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், ப.43).

தோற்றம்

‘குறியீட்டியல்’ என்னும் இவ் இயக்கம், பிரான்சு நாட்டில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலும், இங்கிலாந்து நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தோன்றி பண்பட்ட ஓர் இலக்கிய இயக்கமாக உருவாகியது ஆகும். பிற்பட்ட இக்காலப் பகுதிகளில் குறியீட்டியலும் ஓர் இலக்கிய இயக்கமாக உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் பழங்காலத்திலிருந்தே கலை, இலக்கிய வகைகள் ஒருவகையில் குறியீடுகளாகவே அமைந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

தத்துவச் சிந்தனையாளர்கள், அறிவியல், மொழி, தொன்மம், கலை, பண்பாடு, சமயம், நாகரிகம் ஆகிய இவைகளையொட்டிய அனைத்து மனிதச் சாதனைகளும் குறியீட்டு வடிவங்களே என வலியுறுத்திக் கூறுகின்றனர். முருகியல் குறியீட்டியலின் (Aesthetic Symbolism) தோற்றம், கலை, கருத்து இவைகளையொட்டிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட போக்கின் எதிர்விளைவாகத் தோன்றியதே ‘குறியீட்டியல்’ என்னும் இலக்கிய இயக்கமாகும். இப்போக்கிற்கு ‘இயற்கையியல்’ (Naturalism) அடிப்படையாக அமைந்திருந்தது. குறியீட்டியல் தனது கொள்கை, கோட்பாடுகள், தத்துவங்கள், கலை உணர்த்தும் முறை ஆகியனவற்றில் இயற்கையியலை மறுக்கின்றது எனச் சொல்லலாம். இலக்கியக் குறியீட்டியல், இயற்கையியல் முறையில் மெய்ம்மைக்கு விளக்கம் தருவதை எதிர்க்கின்றது. ஆதலால் குறியீட்டியல் தத்துவ அடிப்படையையும் மெய்யுணர்வுக் கோட்பாட்டு அடிப்படையையும் கொண்டது எனலாம்.

‘குறியீட்டியல்’ - விளக்கங்கள்

குறியீட்டியலின் அடிப்படைக் கொள்கை, குறியீடுகள் வாயிலாகவே இலக்கியத்தில் ஒரு கருத்தை அழுத்தமாக வலியுறுத்த முடியும் என்பதாகும். இது குறியீட்டியல் மூன்று வகையான சிக்கல்களை இயல்பாகவே கொண்டிருக்கின்றது. 1. கலையை உணர்த்துவதற்குத் தவிர்க்கலாம் கலை நுட்பச் சிக்கல்கள், 2. மெய்யுணர்வுக் கோட்பாட்டுச் சிக்கல்கள், 3.

மனித நடைமுறையியலுக்குத் தேவையான அறிமுகச் சிக்கல்கள் என்பனவாகும்.

தத்துவ இயல் அகராதி 'குறியீட்டியல் ஒருதலை இயக்கம்; அது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இயற்கையில் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளுக்கு எதிர்விளைவாகத் தோன்றியது. அது அருவமான அடையாளங்கள் வாயிலாக மெய்யுணர்வு மதிப்புக்களைச் சுட்டுகின்றது' எனக் குறியீட்டியலுக்கு, விளக்கம் தருவதைக் காண்கின்றோம்.

குறியீட்டியலைப் பற்றி ஆய்வு செய்யும் போது, இயற்கை அழகில் அது கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளின் எதிர்விளைவு, மெய்யுணர்வு மதிப்புக்கள், மறைமுகமான குறிப்புப் பொருள்களினால் குறியீடு செய்வது, குறியீடு உணர்த்தும் பொருள் ஆகியவற்றின்கண் நாம் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும். இவற்றின் உட்பொருள்களும் அதன் தொடர்புடைய கொள்கைகளும் அண்மைக்காலத் தத்துவச் சிந்தனையாளர்களால் விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டு குறியீட்டு வடிவங்கள் பற்றிய ஒரு புதிய கோட்பாடு தோன்றியுள்ளது. எர்னஸ்ட் காசிரோ, கசன்னே கே.லாங்கர் ஆகிய இருவரும் குறியீட்டியலுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்தவர்கள் ஆவர்.

குறியீட்டியல் சிந்தனையாளரான எர்னஸ்ட் காசிரோ கலையிலும் கவிதையிலும் தன் கவனத்தைச் செலுத்தினார். கீட்ஸ் போன்ற கவிஞர்கள் கவிதைகளின் தத்துவச் சிக்கல்களில் கவனம் செலுத்தினர். கலையை ஒரு குறியீடாகக் கொள்ளும் கொள்கை கிரேக்க நாட்டில் பிளோட்டினஸ் (Plotinus) காலத்திலேயே இருக்கின்றது. தொல்காப்பியரின் உள்ளறை உவமம், இறைச்சி, உவமப் போலி ஆகியனவும் குறியீடுகளே. இங்கிலாந்து நாட்டில் சார்லையேயும், ஜெர்மனியில் காதேயும் கலையில் குறியீட்டுக் கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தனர்.

ஆன்மீகத் துறையும் பொருளியல் துறையும் ஒன்றுக்கொன்று சேய்மையானதாகவும், நேர்மாறானவையாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. மனிதன் முழுமையாகக் கொள்கையும் குறிக்கோளும் கொண்டவன் அல்லன். முழுமையாகப் பொருளியலைச் சார்ந்தவனும் அல்லன். அவன் இவ்விரண்டிலும் சமஅளவில் பங்கு பெறுகின்றான். குறியீடுகள் மனிதனைத் தொடர்புபடுத்தும் கருவிகளாகும். குறியீடு அமைக்கும் அறிவுத்திறனே மனிதனை மனிதத்தன்மை உடையவனாக ஆக்குகின்றது என்பது காசிரோ கொள்கையாகும். ஒரு குறியீட்டினைப் பொருளியல் உலகத்திற்கும் மெய்யுணர்வு உலகத்திற்கும் இடையே உள்ள ஒரு குறிக்கோள் பொருளாக அவர் கருதுகின்றார். மனிதன் தன்னை இயற்கையினின்று

விடுவித்துக்கொண்ட, புரிந்துகொள்ளும் வடிவங்களும் செயல்களும் உடைய உலகில் தன்னை மீண்டும் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளுவதற்குக் குறியீடு கருவியாக அமைகின்றது. இதனால்தான் காசிரோ, மனிதனின் படைப்பாற்றல் வெளிப்பாடுகளாகிய கலை, தொன்மம், மொழி, சமயம், அறிவியல், நாகரிகம் ஆகியனவற்றைக் குறியீட்டு வடிவங்களாகக் காண்கின்றார்.

கவிஞர்களின் சிறப்பான உணர்வுகளை வெளியிடும் ஊடகமாகக் குறியீடு அமைகின்றது. பிரெஞ்சுக் கவிஞர் போதலர் முதன்மையான குறியீட்டியல் கவிஞராகவும், மல்லார்மே என்னும் பிரெஞ்சுக் கவிஞர் குறியீட்டியலின் சிகரமாகவும் கருதப்படுகின்றனர். கலைஞர்கள் இயற்கையைப் படியெடுப்பதற்கு மாற்றாக, அவர்கள் உட்பொருள் விளக்கங்கள் அமைந்த படிமங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவைகளுக்கு உயர்வு அளித்துத் தம் காட்சி ஆற்றலை வெளிப்படுத்துதல் வேண்டும். ஏதேனும் ஒன்றை நேரடியாக அன்றி மறைமுகமாகவும் வேறொரு ஊடுபொருள் வாயிலாகவும் குறிப்பிடும் வெளியீட்டு முறையைக் குறியீட்டியல் என்பார் சார்லஸ் சாட்ஜ்விக்க். ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளைக் குறித்து நிற்கல் குறியீடாகும். இலக்கியக் குறியீடு ஒரு படிமத்தையும் அதனால் உணர்த்தப்படும் கருத்தையும் இணைக்கிறது.

திருவாசகத்தில் குறியீடுகள்

திருவாசகம் மிகச்சிறந்த 'பக்தி நூல்', 'ஞான நூல்' என்பது யாவராலும் வெளிப்படையாக நன்கு அறியப்பட்டதாயினும், அது மிகச்சிறந்த இலக்கிய ஆக்கக் கூறுகளையும் இலக்கிய நயங்களையும் கொண்டதாகவும் விளங்குகின்றது. திருக்கோவையாரையும் மாணிக்கவாசகரே இயற்றியிருப்பது அவரது தமிழ்ப் புலமைத் திறனுக்குச் சான்றாகும். அனுபவத்தை, அர்த்தத்தை, உணர்ச்சிகளைச் சொல்லிக்காட்டாமல், படிப்போர் மனத்தில் எழுப்பிக் காட்டும் முறையே குறியீடு ஆகும். இதனைப் 'படிமம்' என்றும் குறிப்பிடுவர். "படிமம் என்பது குறியீடு. கருத்தை, கூட்டை, இணைவை இது குறிக்கும். காலப்போக்கில் அதன் ஒரு பகுதியைக் கண்ட அளவில் முழுவதையும் குறிக்குமளவு ஒன்று மற்றொன்றிற்குக் குறியீடாவதே படிமம்" என்பார் இராம. பெரியசுருப்பன்.

"கவிஞன் ஒரு பொருளைக் காணுகின்றபொழுது அவனுக்குச் சில எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன. அப்பொருளைத் தன் கவிதையில் படைக்கின்ற வகையில் கவிஞன் அடைந்த எண்ணங்களை, உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றான். அப்பிரதிபலிப்பே படிமம் எனப்படும்". உவமைகள், உருவகங்கள் போலவே படிமங்களும்

அர்த்தத்திற்கு மேலும் வெளிச்சம் ஏற்றப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குறியீடுகள் கவிதையின் உடலாகவும், உயிராகவும், கவிஞரின் கலைவண்ணமாகவும் உள்ளன. உவம, உருவகங்களின் வளர்ச்சி நிலையில் குறியீடும் அமைந்துள்ளது என்பது சுட்டத்தக்கதாகும்.

“உணர்வு, உணர்ச்சி, அறிவு ஆகிய மூன்று தளங்களிலும் குறியீடு விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது” என்பர். மாணிக்கவாசகர் தம் திருவாசகப் பதிகங்களில் இத்தகைய குறியீடுகள் பலவற்றைக் கையாண்டுள்ளார். இதற்குச் சான்றாகத் ‘திருக்கோத்தும்பி’ என்னும் பதிகத்தைக் குறிப்பிடலாம். இப்பதிகப் பாடல்களில் இடம்பெறும் ‘கோத்தும்பி’ குறியீடாக அமைந்துள்ளது. ‘திருக்கோத்தும்பி’ திருக்கோத்தும்பி. ‘கோ’ என்பதற்கு ‘அரசன்’ என்பதும், ‘தும்பி’ என்பதற்கு ‘வண்டு’ என்பதும் பொருளாகும். ‘கோத்தும்பி’ என்பதற்கு ‘அரச வண்டு’ என்பது பொருளாகும். வண்டினங்களுள் பெரியதையே ‘கோத்தும்பி’ எனக் குறிப்பிடுவர். வண்டினங்களுள் மிகப் பெரியதாக இருப்பது கோத்தும்பி அல்லது அரச வண்டாகும். மாணிக்கவாசகர் தம் சிவன் என்னும் தம் பெருமானது திருவடி மலர்களிலே சென்று ஊதுமாறு அரச வண்டைப் பார்த்துக் கூறுவது போல இப்பதிகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

உயிரினங்களுள் மானுட வடிவம் எடுத்து வந்திருப்பவன் மனிதன் ஒருவனே ஆவான். அவனே இங்குக் கோத்தும்பியாக - அரச வண்டாகக் குறியீடு செய்யப் பெற்றுள்ளான். வண்டானது மலரிலுள்ள மணத்தையும், தேனையும் நாடிச் செல்வது போல, மானுடனாகப் பிறந்தவன் எம்பெருமானாகிய சிவபெருமானது திருவடிப் பேற்றையே நாடிச்செல்ல வேண்டும் என்பது ‘அரச வண்டு’ என்னும் குறியீடு உணர்த்தும் பொருளாகும். ஜீவாத்மாக்களுள் மானுட வடிவம் எடுத்து வந்துள்ளவனைக் கோத்தும்பியாக உருவகக் குறியீடு செய்துள்ள மாணிக்கவாசகர் அக்குறியீட்டின் மூலம் ஜீவாத்மாவாகிய மானுடன், பரமாத்வாகிய பரமனையே எப்போதும் நாடியிருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவரும் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ!

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 1)

அரச வண்டே செந்தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கக் கூடிய பிரம்ம தேவனாலும், தேவேந்திரனாலும், நாவில் குடியிருக்கும் அழகமைந்த நாமகளாலும், நான்கு வேதங்களாலும், பெருமை மிகுந்த முச்சுடர்களாலும்,

மற்றும் உள்ள தேவர்களாலும் அறிந்து கொள்ள முடியாத இடபம் ஊர்ந்த சிவபிரானின் திருவடி மலர்களில் சென்று நீ ஊதுவாயாக எனவும்,

“நானர் உள்ளமார் ஞானங்களார் என்னையாரறிவார்
வானோர் பிரானென்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊனார் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றாதாய் கோத்தும்பி!”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி, 2)

அரச வண்டே தேவர் தலைவனாகிய சிவபிரான் என்னைத் தானே வந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்யவில்லை என்றால், நான்தானே யாரோ? என் உள்ளந்தான் எப்படிப்பட்டதோ? என் அறிவுதான் எவ்விதத்தில் அமையுமோ? என்னை அறிந்து கொள்பவர்தாம் யாவரோ? இவை ஒன்றுமே இல்லையாகும். மாமிசம் பொருந்திய உடைந்த மண்டையோட்டில் பிச்சை எடுப்பதற்காகச் செல்கின்ற பொன்னம்பலத்தில் குடியிருப்பவனாகிய சிவபிரானது தேன்சிந்தும் கமல மலர் போன்ற திருவடிகளை அடைந்து ஊதுவாயாக எனவும்,

மாணிக்கவாசகர் அரச வண்டிடம், ‘அரச வண்டே! மக்கள் தாம் சேர்த்து வைத்த செல்வம், பெண்கள், தம் மக்கள், குலம், கல்வி என்னும் இவற்றில் பித்துக் கொண்டு அலைந்து திரியும் இவ்வுலகத்தில், பிறப்புப் பற்றியும் இறப்புப் பற்றியும் மனம் அடைந்திருக்கின்ற கலக்கத்தினைத் தெளிவு செய்யும் ஞான வடிவினனாகிய சிவபெருமானின் திருவடி மலர்களை அடைந்து நீ ஒளி எழுப்பிப் பாடுவாயாக’ என வேண்டுகின்றார். இதனை,

“வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள்குலம் கல்வி என்னும்
பித்த உலகில் பிறப்போடு இறப்பென்னும்
சித்த விகாரக் கலக்கம் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி!”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி, 6)

இப்பாடலில் ‘கோத்தும்பி’ என்னும் குறியீடு நிலையற்ற செல்வத்தின் இயல்புகளையும், உலக வாழ்க்கையின் நிலையாமையையும் சுட்டிக்காட்டி, என்றும் அழியாத நிலையான பரம்பொருளாகிய பரமாத்வாவின் திருவடி மலர்களின் சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

“ஊன்றாய் முளைத்தெழுந்து எத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
என்தாதை தாதைக்கும் எம்மனைக்கும் தம்பெருமான்

குன்றாத செல்வதற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ!”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 8)

அரச வண்டே பரமன், தான் ஒரு பொருளாய் முளைத்து நின்றவன். பல கிளைகளை விட்டு எங்கும் பரவி நின்றவன். என்னை நன்றாக நிலைபெறுமாறு செய்தவன். நாயைப் பல்லக்கில் ஏற்றியதைப் போல, என்னை மெய்யடியார் நடுவுள் இருக்கச் செய்தவன். அவனே என் தந்தை. என் தந்தைக்கும் என் தாய்க்கும் அவனே தலைவன். குறையாத செல்வம் உடையவனும் அவனே. அவனது திருவடி மலர்களை அடைந்து நீயும் இசையெழுப்பிப் பாடுவாயாக எனவும்,

“கரணங்கள் எல்லாம் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க ளேசென்று சார்தலுமே தான்எனக்கு
மரணம் பிறப்பெண் றிவை யிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ!”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 9)

அரச வண்டே கரணங்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்து நின்ற நீலகண்டன் அவன் அவனது திருவடிகளைச் சேர்ந்த பிறகுதான், இறப்பு - பிறப்பு என்னும் இரண்டைப் பற்றிய மயக்கமே எனக்குத் தீர்ந்தது. எனது மயக்கத்தைத் தீர்த்தருளிய கருணைக் கடலான எம்பெருமானது திருவடி மலர்களை அடைந்து நீயும் இன்னிசை எழுப்பிப் பாடுவாயாக எனவும்,

“நானும்என் சிந்தனையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
நானும்தன் தையலும் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்
வானும் திசைகளும் மாகடலும் ஆயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ! ”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 15)

அரச வண்டே தாழ்ந்து தொங்கும் சடாமுடியினை உடையவனாகிய எம்பிரான், தானும் தன் மனைவியுமாகிய உமையவளோடு வந்து என்னை ஆட்கொள்ளவில்லை என்றால், நானும், எனது மனமும் என் தலைவனுக்கு எவ்விடத்தில் இருப்போமோ? (நானும் கெட்டு, என் மனமும் கெட்டிருக்கும்) வானமும், திசைகளும் பெரிய கடல்களுமாக விளங்கும் பெருமான் அவன். ஆதலால், அவனது தேன் சிந்தும் செந்தாமரை போன்ற திருவடிகளை அடைந்து, நீ இன்னிசை முழங்குவாயாக எனவும்,

“உள்ளப் படாத திருவுருவை உள்ளதலும்
கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை

வெள்ளப் பிரான்எம் பிரான்என்னை வேறேஆட்
கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ!”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 16)

அரச வண்டே மனத்தாலும் சிந்திக்க முடியாத அளவிற்கு அழகான திருவுருவத்தை உடையவன் அவன். ஆனாலும், சிந்தித்துப் பார்க்கக் கூடிய அளவிற்குப் பொய்யற்ற பேரின்பம் என்னும் மேலான கருணைக் கடலாக விளங்குபவன் அவன். ஒருநாள் என்னை அவன் தனிமையில் வந்து ஆட்கொண்டான். அத்தகைய எம்பிரானது திருவடி மலர்களைச் சென்றடைந்து, இன்னிசை எழுப்பிப் பாடுவாயாக எனவும்,

“பொய்யாய செல்வத்தே புக்கமுந்தி நாள்தோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை ஆட்கொண்ட
ஐயாவென் ஆருயிரே அம்பலவா என்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ!”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 17)

அரச வண்டே பொய்யான செல்வத்தை மெய் என்று கருதி, அதனுள் நாள்தோறும் அமிழ்ந்து கிடந்தேன். அவ்வாறு கிடந்த என்னை, அவன் ஆட்கொண்டான். ஆதலால், நீ அவனிடத்தே சென்று, “ஐயா என் ஆருயிரே அம்பலவா” என்று சொல்லி, அவனது செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளில் அமர்ந்து, இன்னிசை முழங்கிப் பாடுவாயாக எனவும்,

“தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
குலமும் தொக்க வளையும் உடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிந்தாதாய் கோத்தும்பீ!”

(திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பி - 18)

அரச வண்டே இடையில் புலித் தோலையும், காதுகளில் குண்டலங்களையும், நெற்றியில் பால் போன்ற வெண்ணிறமான திருநீற்றையும், கையில் சூலாயுதத்தையும் கொண்ட அப்பனாகவும், இடையில் மென்மையான துகில் ஆடையினையும், காதுகளில் வளைவான தோடுகளையும், உடம்பில் மணம் கமழும் சந்தனத்தையும், விரல்களில் பச்சைக் கிளியினையும் முன்கையில் வளையல் தொகுதிகளையும் கொண்ட அம்மையாகவும் விளங்குபவன் அவன். இதுவே அவனது பழைமைக் கோலமும் ஆகும். இந்தக் கோலத்தினைப் பார்த்து, அவனது திருவடி மலர்களில் அமர்ந்தவாறே, குளிர்ச்சியுடன் இசையெழுப்பிப் பாடுவாயாக இவ்வாறே

‘குயிற் பத்து’ என்னும் பதிகத்திலுள்ள பத்துப் பாடல்களும் குறியீட்டுப் பாங்கில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இப்பத்துப் பாடல்களும் தலைவனை விட்டுப் பிரிந்த தலைவி, மரத்தில் இருந்த குயிலைப் பார்த்துத் தன் தலைவன் தன்னிடம் மீண்டும் வந்து சேரக் கூவுமாறு வேண்டும் முறையில் அமைந்துள்ளது. இப்பதிகப் பாடல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள ‘குயில்’ என்னும் குறியீடு மனிதனது ‘ஆன்மா’வைக் குறிப்பதாகும். அதாவது மனிதனது ஆன்மாவானது இறைவனோடு சேராதிருக்கும் நிலையினை எண்ணி அதற்காக இரக்கம் கொள்ளுவதாகும். இதனை,

“கீத மினிய குயிலே கேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாத மிரண்டும் வினவில் பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிற்று நின்ற தொன்மை
ஆதி குணம் ஒன்றும் இல்லான் அந்தமி லான்வரக் கூவாய்!”

(திருவாசகம்-குயிற் பத்து, 1)

இனிய இசையினைப் போல முழங்குகிற குயிலே நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேள், எம்பெருமானாகிய சிவனது இரண்டு திருப்பாதங்களின் தன்மையினைப் பற்றி நீ கேட்டாய் என்றால், அவை ஏழு பாதாளத்திற்கு அப்பாலும் சென்றவை. அவனது ஒளி தவமும் மணிமுடியைப் பற்றிச் சொல்வதென்றால், அது சொல்லின் அளவையும் கடந்து நிற்கும் பழைமை வாய்ந்தது. அவனது குணத்தைப் பற்றிச் சொல்வதென்றால், தனக்கென்ன ஒரு முதலும் இல்லாதவன், முடியும் இல்லாதவன். அத்தகையவன் என்னைச் சேரும் வண்ணம் நீ குரல் எழுப்பிக் கூறுவாயாக எனவும்,

“இன்பம் தருவன் குயிலே! ஏழலகும் முழுதாளி
அன்பன் அமுதளித் தூறும் ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சுவ டொத்த நற்பரி மேல்வரு வாணைக்
கொம்பின் மிழற்றும் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய்!”

(திருவாசகம்-குயிற் பத்து, 6)

கொம்பினில் அமர்ந்தவாறு குரலெடுத்துப் பாடுகின்ற குயிலே நான் சொல்வதை நீ செய்தால், அனைத்து வகை இன்பங்களையும் உனக்கு அள்ளித் தருவேன் எனவும், எம் பெருமானாகிய சிவன், ஏழு உலகங்களையும் முழுதாக ஆண்டு வருபவன். எல்லாரிடத்திலும் அன்பு செய்பவன். சிவஞானம் என்னும் அமுதத்தினை எல்லாருக்கும் அளிப்பவன். அடியார்களின் உள்ளத்தில் ஆனந்த வெள்ளமாய் ஊற்றெடுத்து நிற்பவன். விண்ணுலகிலிருந்து மண்ணுலகிற்கு வந்து தேவனாய்க் காட்சி தருபவன் தோற்றம் தரும் புள்ளிகளை உடைய குதிரையின் மீது ஏறி வருபவன் கோகழி என்னும் தலத்தினது தலைவனாய் உள்ளவன். அத்தகையவனை என்னிடம் வருமாறு கூவி அழைப்பாயாக. எனவும்,

“வாஇங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலொடு நான்முகன் தேடி
ஓவியவர் உன்னி நிற்ப ஒண்தழல் விண்பிளந் தோங்கி
மோவிஅன் றண்டம் கடந்து விரிகடராய் நின்ற மெய்யன்
தாவிவரும் பரிப்பாகன் தாழ்சடை யோன் வரக் கூவாய்!”

(திருவாசகம் - குயிற் பத்து, 8)

இப்பாடலில் ‘குயில்’ என்னும் குறியீடு தலைவியின் ஆன்மா-மனித உயிர்களின் ஆன்மாவைச் சுட்டுவதையும், அது பரம்பொருளாகிய - பரமாத்மாவாகிய சிவனைத் தேடி அலைவதையும் சுட்டுவதாகக் கருதலாம். இவ்வாறே ‘திருப்படையெழுச்சி’ (1,2) என்னும் பதிகத்தில் உள்ள பாடல்கள் குறியீட்டுப் பாங்கில் அமைந்துள்ளன.

“காருடைப் பொன்திகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழும் குயிலே
சீருடைச் செங்கமலத்தில் திகழ்உரு வாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம் அறுத்தெனை ஆண்ட
ஆருடை அம்பொனின் மேனி அமுதினை நீவரக் கூவாய்!”

(திருவாசகம் - குயிற் பத்து 9)

மணம் கமழும் சோலையில், கரிய பொண்ணைப் போல் திகழும் உடல் அழகோடு திரிகின்ற குயிலே எனது நெஞ்சத்தில் நிறைந்திருப்பவனோ, சிறப்பான செந்தாமரை மலரைப் போன்ற திருமேனியினைக் கொண்ட செல்வன் ஆவான், அவன், பூலோகத்திற்கு வந்து, தனது திருவடிகள் இரண்டினையும் காட்டினான், எனது பாசத்தினை அறுத்தான், என்னை ஆட்கொண்டான். அவன் அத்தி மாலையினை அணிந்தவன். அழகிய பொன் போன்ற திருமேனி கொண்டவன். அமுதினைப் போல இன்பம் அளித்தவன். அத்தகையவனை என்னிடம் வருமாறு கூவுக எனவும்,

தலைவி குயிலை அழைத்து ‘சிறுகுயிலே என்னருகே வா எனது நெஞ்சம் கவர்ந்தன் எத்தன்மை உடையவன் என்பதைச் சொல்லுகின்றேன், கேட்பாயாக. திருமாலும் நான்முகனும் சிவனது அடி முடிகளைத் தேடி அலைந்தனர்; அவர்களால் காண இயலவில்லை. ஆதலால் அவ்விருவரும் அவனை வணங்கி நின்றனர். அப்பொழுது ஒளி தவழும் தீப்பிழம்பாக வானத்தைப் பிளந்து, அதற்கப்பாலும் சென்று, எல்லா அண்டங்களையும் கடந்து, எல்லா இடங்களிலும் பரவிநின்ற, ஒப்பற்ற ஒளி வடிவில் காட்சி அளித்தவனே சிவன். அவன் மெய்மையாளன்; தாவிச் செல்லும் குதிரைகளுக்குப் பாகனாகவும் இருந்தவன்; நீண்டு தொங்கும் சடாமுடியினை உடையவன். அத்தகையவன் என்னை வந்து சேருமாறு கூவுக என வேண்டுகின்றான். எனவும்,

திரு + படை + எழுச்சி = திருப்படையெழுச்சி. “படை எழுதல்” என்பதே படையெழுச்சி” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது, இருள்

நிறைந்த இந்த உலக வாழ்வில் மருளாகிய மாயப்படை, ஆன்மாவை அலைக்கழிக்காதவாறு, “அருள் மறவரது படை எழுக்” என அடியார்க்கு அறிவிப்பதே இத்திருப்படை எழுச்சி எனலாம்.

“ஞானவாள் ஏந்தும்ஐயர் நாதப் பறையறையின்
மானமா ஏறும் ஐயர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீற் றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோம்நாம் மாயப்படை வாராமே!”

(திருவாசகம் - திருப்படையெழுச்சி - 1)

அடியார்களே ஞானம் என்னும் வானினை ஏந்தி வரும் நம் சிவனுக்கு, அவனது நாதம் என்னும் முரசினை அடித்து முழக்குங்கள். பெருமை பொருந்திய இடபத்தில் ஏறி வரும் நம் பெருமானுக்கு, நிலவினைப் போல விளங்கும் வெண்கொற்றக் குடையினை விரித்துப் பிடியுங்கள். பாதுகாப்பினை அளிக்கும் கவசமாகிய திருநீற்றினைப் பூசிக் கொள்ள நீங்கள் ஓடோடிச் செல்லுங்கள். இப்படிச் செய்தால், நம்மை மாயப் படையானது வந்து தாக்காமல், வானநாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள முடியும்.

“தொண்டர்கான் தூசிசெல்லீர் பத்தர்கள் சூழப்போகீர்
ஒண்திறல் யோகிகளே பேரணி உந்தீர்கள்
பின்திறல் சித்தர்களே கடைக்கூழை செல்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோம் நாம் அல்லற்படை வாராமே!”

(திருவாசகம் - திருப்படையெழுச்சி - 2)

தொண்டர்களே தூசிப் படையினைப் போல நீங்கள் முன்னே செல்லுங்கள். பத்தர்களே நீங்கள் அத்தொண்டர் படையினைச் சூழ்ந்து செல்லுங்கள். யோகிகளே நீங்கள் பேரணியை நடத்திச் செல்லுங்கள். வலிய ஆற்றல் கொண்ட சித்தர்களே நீங்கள் கூழை என்னும் பின்னணிப் படையாகச் செல்லுங்கள். இவ்வாறு நடந்து கொண்டால், நம்மை மாயப்படைவந்து தாக்குவதிலிருந்து தப்பி, வானவர் நாட்டைக் கைப்பற்றி, நாமே ஆட்சி செய்யலாம்.

முடிவுரை

அனுபவத்தை, அர்த்தத்தை, உணர்ச்சிகளைச் சொல்லிக் காட்டாமல் படிப்போர் மனத்தில் எழுப்பிக் காட்டும் முறையே ‘குறியீடு’ ஆகும். இதனைப் ‘படிமம்’ என்றும் குறிப்பிடுவர். இதற்குச் சான்றாகத் திருவாசகத்தின் ‘திருக்கோத்தும்பி’ என்னும் பதிகத்தைக் குறிப்பிடலாம். உயிரினங்களுள் மானுட வடிவம் எடுத்து வந்திருப்பவன் மனிதன் மட்டுமே. அவனே கோத்தும்பியாக, அரச வண்டாகக் குறியீடு செய்யப் பெற்றுள்ளான் என்கிறார்.

கலாச்சாரக் குறியீட்டியலின் பார்வையில் பிரதி

மு. ஜீவா

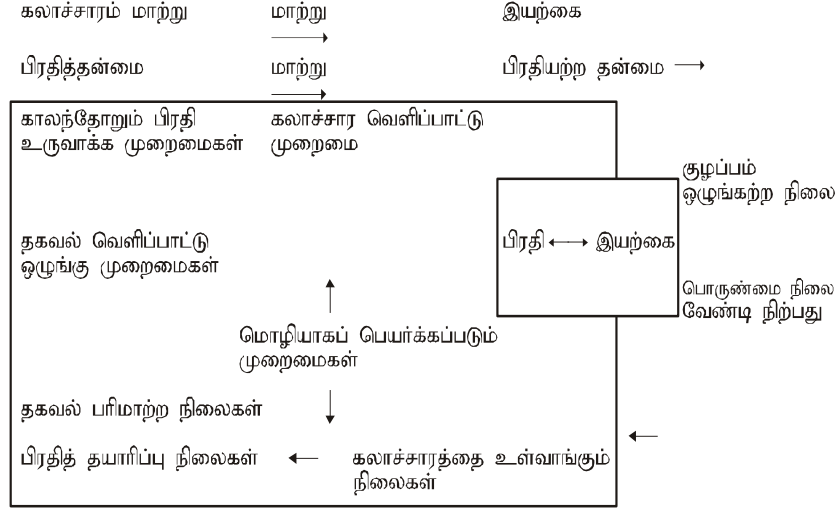
தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்

பிரதி என்பதன் வழியாக இதுவரை ஆய்வுகள் பலவகையிலாக, அதன் கருத்தாக்கம் சார்ந்து பிரதிக்கான விளக்கம் என்கின்ற முறையில் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். ஆனால், கலாச்சாரக் குறியீட்டியலின் வழியாக ஒரு பிரதியைக் காணமுற்படுகின்ற போது, பிரதியை விளக்குகின்ற முறைமைகள் மாறுபடுகின்றன. அதாவது, இயல்பு நிலையிலான, இயந்திரத் தன்மையிலான விளக்கங்களை ஒதுக்கி வைப்பவைகளாக 'விளக்க முறைமைகள்' அமைகின்றன.

'விளக்க முறைமைக்கு' அடிப்படைக் காரணியாக நமக்குப் 'பிரதி' அமைகின்றது. அது இயல்பு நிலையில் 'பிரதி' என்றால் என்ன? என்ற கேள்வியையே முன்வைக்கின்றது. கலாச்சாரக் குறியீட்டியல் வழிப்பட்ட பார்வைக்கும் இந்தக் கேள்வியே அவசியமான ஒன்றாக அமைகின்றது. ஏனென்றால், இங்கு 'கலாச்சாரம்' என்பதுள்ளும், அதனைக் கடந்தும் என்ன பார்க்கப்படுகின்றது என்பதே 'பிரதி'யாக இருக்கின்றது. கலாச்சாரக் குறியீட்டியலில் இதுதான் 'விளக்க முறைமைக்கு' உட்படுகின்ற ஒன்றாக இருக்க முடியும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட கலாச்சாரத்தைக் கைக்கொண்டுள்ள ஒருவர் அதனை மேற்கொள்கின்ற அல்லது வாழுகின்ற ஒரு உள்நபராகவும், அதனைப் பற்றிப் பேசுகின்ற வெளிநபராகவுமே இருக்கின்றார். உள்நபருக்கு அவருடைய கலாச்சாரம் என்பது ஒழுங்கு முறைமைக்குட்பட்ட, அர்த்தப்பாடுகளுக்குட்பட்ட வாழ்க்கையாகக் கலாச்சாரம் இருக்கின்றது. வெளிநபருக்கு அது குழப்பமானதாக, ஒழுங்கமைக்க முடியாததாக, முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள இயலாததாகவும் இருக்கின்றது. இந்நிலையினை டார்ட்டு குறியீட்டியல் பள்ளியின் அறிஞர்கள் சில வரைகோடுகளுக்கு உட்படுத்தி விளக்குகின்றனர்.

இந்நிலையில் உள்ளிருந்து புரிந்துகொள்ளக் கூடியவைகளாக இருக்கின்ற 'பிரதிகள்' எவையும் வெளிப்புறத்தில் வாழ்பவைகள் அல்ல; ஆனால் வெளிப்புறத்தில் பிரதியற்ற நிலையில் இருக்கக் கூடியவைகள் பலவும் பிரதியாகின்ற நிலைக்கு மாற்றம் பெறக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன என்பது உண்மை. பிரதியற்று இருக்கக் கூடியவைகள், குறிப்பிட்ட வெளிப்பாட்டுத் தன்மைகளிலிருந்து விலகி நிற்பவைகளாக இருந்தாலும்

அவைகள் கலாச்சாரம் என்கின்ற ஒன்றினுள் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அல்லது பிரத்யேகமான வடிவம் பெறாத நிலையில் கலாச்சாரத்தினால் உள்வாங்கிக் கொள்ளப்படுபவைகளாக இருக்கின்றன. இந்நிலையில் தான் வடிவம் பெறாத நிலையிலான பிரதிகளின் ஒருங்கிணைவு புதுத்தன்மையிலான விளக்க முறைமைகளுக்கு உட்படுவனாகவும், விளக்க முறைமைகளை உருவாக்குவனவாகவும் இருக்கின்றன. இதன் வழியாகத்தான் கலாச்சாரத்தின் உள்தன்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. வெளிப்புறத்தில் உள்ள பலவற்றின் இருத்தல் நிலையினை மூலமாகக் கொண்டு 'கலாச்சாரம்' தனது பிரதியினை உருவாக்கிக் கொள்கின்றது என்றும் இதனைக் கூறலாம்.

குறியீட்டியல் வழியிலான பிரதி உருவாக்கங்களில் ஆசிய நாடுகளின் வழக்கு முறைமைகள் பெரிதாக உள்வாங்கப்பட வேண்டியவைகளாக இருக்கின்றன. மேற்கத்திய நாடுகளில் பிரதிகளல்லாத பலவற்றையும் பிரதிகளாகக் காணுகின்ற பார்வை நவீனத்துவத்தையொட்டி வளர்ந்தது. ஆனால், அதனையடுத்த வளர்ச்சியில் டாடாயிசம் முதலாகப் பின்நவீனத்துவம் வரையிலான வளர்ச்சி நிலையில் பிரதிகள் பலவற்றையும் பிரதியற்ற தன்மையில் வைத்துப் பார்க்கக் கூடிய பார்வை வளர்ந்தது. குறிப்பாக, நவீனத்துவம் என்கின்ற பார்வையில் பார்க்கப்பட்ட ஒற்றை நோக்குடைய அனைத்தும் பிரதியற்ற நிலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன.

கலாச்சாரக் குறியீட்டியலில் பிரதிகளாகக் காணுகின்ற பலவும் 'இவை பிரதியார்' என்கின்ற ஆச்சர்ய நிலையினை ஏற்படுத்தக் கூடியனவாகவே உள்ளன. 'புலி பதுங்குறது எதுக்காக?', 'பூனைக்கு யார் மணி கட்டுறது?', 'புலி பசிச்சாலும் புல் திண்ணாது', 'கோழி கூவிப் பொழுது விடியுமா?' 'நெருப்பில்லாமப் புகையுமா?' போன்ற பிரதிகள் இந்திய நாட்டில் இயற்கை வழிப்பட்ட பிரதிகளாக இருக்கின்றன. இவை மேற்கத்திய நாடுகளுக்குப் பொருந்தாது. ஆனால் இவற்றைப் பிரதிகளாக எடுத்துக் கொள்கின்றபோது...

1. அவை கலாச்சாரப் பொருட்களாக இருக்கின்றனவா என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் (நெருப்பு, பொழுது விடிதல், புல், புலி போன்றவை கலாச்சாரம் சார்ந்தவை) இயற்கை வழிப்பட்ட உலகில் இவையனைத்தும் குறியீட்டியல் சட்டகத்தினுள் அமைகின்ற கலாச்சாரப் பொருட்களாகும்.

2. இவை குறிகளாக இருக்கின்றனவா என்ற கேள்வியை முன்வைத்தாலும்: ஆம் அவையனைத்தும் குறிகளே என்கின்ற பதிலையே முன்வைக்க வேண்டிவரும். ஏனென்றால், ரோலன் பார்த்ஸ் கலாச்சாரப் பொருண்மை மதிப்பைப் பெறுகின்ற, குறிச் செயல்பாட்டுக்கு உள்ளாகின்ற அனைத்துப் பொருட்களும் குறிகளாகும் என்றே குறிப்பிடுகின்றார். இவைகள் ஒன்றை உணர்த்துவதற்காக செயற்கைத் தன்மையில் வலுக்கட்டாயமாக உருவாக்கிக் கொள்ளப்படுகின்ற குறிகளல்ல. மாறாக, அதன் இயல்பு நிலையிலேயே அவை குறிகளாகப் பிறப்பெடுத்து வழங்கி வரப்படுபவைகளாக இருக்கின்றன.

'பிரதி'யென்பது கலாச்சாரம் என்கின்ற ஒன்றினுள் இருப்பதாகவும், கலாச்சாரம் என்பதிலிருந்து வெளிச் செல்லக் கூடியதாகவும் இருக்கக் கூடியதென உணர்ந்தால் கலாச்சாரக் குறியீட்டியல் என்பது மானுடவியல் பார்வையில் ஒன்றைச் சிதைக்கக் கூடிய பார்வையை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாக அமைந்துவிடும். இதனால் ஒன்றை உள்வாங்குவதில் உணர்ந்து கொள்வதில், தக்க வைப்பதில், வெளியிடுவதில், 'ஒன்றை ஏற்று வாங்குகின்ற தன்மை' மேலோங்கி நிற்பது பெரிதாக மதிக்கப்படுவதாக இருக்கின்றது.

'பிரதி' என்பது அதனுள்ளானது

'பிரதி' என்கின்ற சொல் பரந்துபட்ட நிலையில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற போது, குறியீட்டியலில் காணுவதைக் காட்டிலும் கலாச்சாரக் குறியீட்டியலினுள் கூடுதலான பொருண்மை நிலையைப் பெறக்

கூடியதாகவே இருக்கின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட முறைமைக்கு உட்பட்டுப் பொருண்மை மதிப்பீட்டு நிலையில் கணக்கில் கொள்ளும் தகுதி பெறுகின்ற ஒவ்வொன்றும், விளக்க முறைமைக்கு உள்ளாகின்ற ஒவ்வொன்றும் 'பிரதி'யாகும். அளவைகளுக்குட்படுத்திப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத நிலையில் குறியீட்டியலில் பிரதிகள் காட்சிப் பிரதி, நடத்தைப் பிரதி என்பன போன்ற வகைமைகளைப் பெறுகின்றன. வடிவநிலைக் குறியீட்டியலில் வருகின்ற ஒவ்வொன்றும் காட்சிநிலைச் சொல்லாடலுக்கு உட்பட்டுவரக் கூடியவைகளாகவே இருக்கின்றன. 'பிரதி' என்கின்ற சொல் பொருண்மை விளக்க ஆய்வுகள், தகவல் தொடர்பு ஆய்வுகள், அறிவார்ந்த உளவியல் மற்றும் எழுத்து மொழியை நிராகரிக்கும் வாய்மொழிப் பரிமாற்றங்கள் போன்றவற்றில் ஒரு பொதுத்தன்மையுடன் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

கலாச்சாரம் சார்ந்து இயங்கக்கூடியது என்பதனால் மட்டுமே 'பிரதி' என்பது 'ஒன்றுள்ளானது' என்கின்ற கருத்தாக்கம் மேலோங்கி நிற்கின்றது. 'பிரதிகளின் கட்டமைவு' என்கின்ற நிலையில் அவை கலாச்சார இயல்பு நிலையில் அமைந்துள்ள ஒன்றாகும். லோட்மேன் என்கின்ற அறிஞர் கூறுகின்ற போது பிரதி என்பது ஒரு தனிப்பட்ட செய்தியாகும். அது பிரதியல்லாத அல்லது 'மற்ற பிரதி' களிலிருந்து முழுவதுமாக விலக்கி நிறுத்திச் செயல்படுவதனால் மட்டுமே பிரதியாக உணரப்படக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்கின்றார். ஆனால், ஒவ்வொரு பிரதியும் தொடக்கம், முடிவு மற்றும் இடைப்பாட்டு நிலை ஒருங்கிணைவுகளைத் தீர்க்கமான முறையில் பெற்றிருக்கக் கூடியவைகளாகவே இருக்கின்றன என்று அவர் கூறுகின்றார்.

ஹாலிடே மற்றும் ஹசன் (1976) போன்ற அறிஞர்கள் பிரதியென்பது பதிவு செய்யப்பட்ட பிடிமானங்குள்ளிருந்து தன்னை விளக்கிக் கொள்கின்றது என்கின்றனர். மேலும் பிரதியின் கூறுகள் ஒன்றோடு ஒன்று அமைத்துக் கொள்கின்ற அக இணைப்புக்கள் மற்றும் சூழலோடு ஏற்படுத்திக் கொள்கின்ற தொடர்புநிலைகளைக் கொண்டும் அவை விளக்கம் பெறுகின்றன.

பிரதியைப் பற்றிப் பேசுகின்ற போது பிரதி பற்றிய எண்ண வெளிப்பாடுகள் கிரகித்துக் கொள்ள இயலாத விளக்கங்களைத் தரக்கூடிய நிலையிலும் பேசப்பட்டுள்ளன. அந்நிலையில் 'பிரதி' என்பதனை ரோலன் பார்த்தஸ் மற்றும் ஜீலியா கிறிஸ்டவா போன்றவர்கள் ஒரு 'தயாரிப்புச் செயலாக' அல்லது 'தயாரிப்புக் கொள்கலமாக'க் கருதுகின்றனர். பிரதி என்பது வேலைப்பாட்டுக்கு எதிராக இருக்கக்கூடியது. ஆனால், மொழியை

அதன் இயல்பு நிலையிலான தரவுகளுக்கு மறுபடியும் மறுபடியும் பிரித்து வழங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்கின்றனர்.

பக்தீன் தன்னுடைய ஆய்வில் “பிரதியென்பது மனித அறிவியலின் தொடக்க நிலையிலான தரவுகளுக்கு மறுபடியும் மறுபடியும் பிரித்து வழங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்கின்றனர்.

பக்தீன் தன்னுடைய ஆய்வில் “பிரதியென்பது மனித அறிவியலின் தொடக்க நிலையிலான பகிர்ந்தளிப்பாகவே இருக்கின்றது என்கின்றார். அது உடனுக்குடனான நடப்பியலாக அனுபவத்தினோடு இணைந்தியங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்றும், பிரதிவயப்பட்ட எண்ணத்தோடிணைந்த கருத்தாக்கங்களும், அனுபவங்களும் அவற்றவற்றுக்கான ஒழுங்கமைவுகளைத் தனக்குத்தானே கட்டமைத்துக் கொள்ளக் கூடியவைகளாகவும் இருக்கின்றன என்றும் கூறுகின்றார்.

போஸ்னர் என்பர் ‘பிரதி’ என்பதை இயல்பு நிலையில் மொழியை அணுகுகின்ற தன்மையின் வழிப்பட்டுக் கலாச்சாரக் குறியீட்டியலின் வழி மூன்று நிலைகளில் காணுகின்றார்.

1. எழுத்திலிருந்து பேச்சிற்கு
2. பேச்சிலிருந்து நிகழ்வுச் சங்கேதங்களுக்கு (பழக்கவயப்பட்ட குறிகள்)

சங்கேதத் தொகுப்பு நிலைகளிலிருந்து குறிப்பிட்டு அணுகக் கூடிய ஒரு குறிப்பிட்ட சங்கேதக் குறி (அது எந்த ஒரு தொகுப்பு நிலைக்குள்ளும் நுழையாத தருணத்தில் உள்ளதாகக் கூட இருக்கலாம்).

காலம் காலமாக வழங்கப்பட்டுவரும் வாய்மொழி வாசகங்கள் ஒவ்வொன்றும் பொருண்மை நிலையில் உணரப்படுகின்றன, அல்லது பொருண்மை நிலைக்கு உந்தப்படுகின்றன.

காலம் காலமாக வழங்கப்பட்டுவரும் வாய்மொழி வாசகங்கள் கூறியது கூறல் நிலையில் மீண்டும் மீண்டும் வரக்கூடியன.

காலம் காலமாக வழங்கப்பட்டுவரும் வாய்மொழி வாசகங்கள் கூறியது கூறல் முறைமை வழிப்பட்டு வந்தவைகளிலிருந்து பெறப்பட்டவைகளாகும்.

காலம் காலமாக வழங்கப்பட்டுவரும் வாய்மொழி வாசகங்கள் ஒரு மொழியிலிருந்து புரிந்து கொள்ளக்கூடிய எழுத்து நிலைக் கூறுகளாகவும் அவற்றின் சட்டதிட்டங்களாகவும் உள்ளன.

போஸ்னரின் இரண்டாம் நிலை

காலம் காலமாக வழங்கப்பட்டுவரும் வாய்மொழி வாசகங்கள் ஒவ்வொரு கூறும் மொழியிலிருந்து பிரித்துப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவும், அவற்றின் பொருண்மை நோக்கிய நேர்கோட்டுத் தன்மைக்குச் செல்லக் கூடியனவாகவும் இருக்கின்றன.

ஒவ்வொருவரும் குறிகளை உணருகின்றனர். எழுதப்பட்ட கூறுகள், கருத்த மற்றும் உணர்வு நிலைப்பட்டு வேறுபடுத்திப் பார்க்கக் கூடியவைகளாகும்.

போஸ்னரின் முதன்மைநிலை

ஒவ்வொருவரும் மொழிவயக் குறிகளின் ஒருங்கிணைவுகளை உணருகின்றனர்.

ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருவரும் எழுதப்படாத மொழி வயக்குறிகளின் ஒருங்கிணைவாகவே உணருகின்றனர்.

முதன்மை நிலையிலான பொதுமை

எழுத்து நிலை கடந்த பேச்சை உட்கொண்ட ஒன்றனுள் செல்லக் கூடியதாக போஸ்னரின் முதல் நிலை உள்ளது. சொற்தொகுதிகளாக உள்ள எதுவும் - அது ஏற்கனவே வடிவமைக்கப்பட்ட நிரந்தர மொழிக்கட்டுமானத்திற்குட்பட்டதாக இல்லாமல், எதேச்சையானதாக இருந்தாலும் அதனைப் 'பிரதி' என்று அழைக்கலாம். அதனுடைய கருத்தமைவுகள் சங்கேதங்களால் தீர்மானிக்கப்படுவதாக இருக்கின்றபட்சத்தில் அவை பிரதியாகவே இருக்கின்றன. போஸ்னரின் விளக்கத்தின்படி சங்கேதம் என்பது மரபார்ந்த ஒன்றாக அல்லது கருத்து மற்றும் உணர்வு நிலையிலான உறவுநிலைகளைப் பெறக்கூடியதாக இருக்கவேண்டுமெனக் கருதப்படுகின்றது. இந்தப் பொதுமைத் தன்மையானது இயல்பானதாகவும், பாரபட்சமற்ற தன்மையுடையதாகவும் இருக்கின்றது. ஹாலிடே மற்றும் ஹசன் என்ற இருவரும் பக்தினின்

வழியில் சென்று 'குறிப்பிற்குள்ளான பிரதி'களாக இசையும், நுண்கலைகளும் இருக்கின்றன என்பதனை வலியுறுத்துகின்றனர்.

இரண்டாம் நிலையிலான பொதுமை

பேச்சுநிலை அல்லது எழுத்து நிலையிலிருந்து பெறப்படுகின்ற குறிகள் ஏதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட தொகுப்பு நிலையிலான சங்கேதங்களுக்கே செல்கின்றன என்பது இரண்டாம் நிலையாக உள்ளது இதனால் ஒரு குறி என்பது உங்களது தூரத்தை முதலில் 80 கி.மீ. வேகத்திற்குக் குறைத்துக் கொள்ளச் சொல்கின்றது. அதனையடுத்து 60 கி.மீ. வேகத்திற்கும், பின்னர் சாலைப் பணி நடப்பதால், இரண்டு பாதைகள் ஒரு வழியில் இணையக் கூடியதனைக் கவனத்தில் வைத்துக் கொண்டு செல்லச் செல்வதாகவும் இருக்கின்றது. இதனால் தான் மெளனனன் என்கின்ற அறிஞர் சாலையின் பச்சை விளக்குகளை குறியீட்டியல் நிலைப்பாட்டில் காணுவதை மறுக்கின்றார். ஏனென்றால் இதனுள் எந்த விதமான சங்கேதங்களின் தொகுப்பு நிலைகளும் இடம்பெறுவதில்லை என்று கூறுகின்றார். போஸ்னரின் விளக்கத்திலும் குறிகளுக்கிடையிலான உறவுநிலைகள் கருத்து வயப்பட்டு உணரப்படுகின்றனவேயன்றி, உணர்வுவயப்பட்டு அவை உணரப்படுபவையல்ல என்ற கருத்தே இடம்பெறுகின்றது. இதனுள் அந்தாதி அல்லது தொடை நிலையிலான தொடர் சங்கிலி என்ற ஒன்று கிடையாது. ஒரு பிரதி மொழிவயப்பட்ட பொருண்மை நிலை பெறக்கூடியதாக இருந்தால் அது எதைப் பதிவு செய்கிறது என்பதனைப் பொறுத்தே அது பிரதியாகின்றது.

மூன்றாம் நிலையிலான பொதுமை

நிகழ்வுத் தொகுப்பு நிலைகளுக்கு உட்படாதவைகளைப் போஸ்னர் மூன்றாவது நிலையினில் பேசுகின்றார். ஒவ்வொரு சங்கேதக் குறியும் (குறிவில்லை) குறிப்பிட்ட நிகழ்வுக்குள் இடம்பெறாததாகக் கூட இருக்கலாம். இதனால் ஒவ்வொரு சங்கேதக் குறியும் (குறிவில்லை) கூடப் பிரதியாகலாம் என்று கூறுகின்றனர். இதனால் ஏதாவது ஒன்று தன்னுடைய இருப்பின் வழியாக இன்னொன்றைத் தயாரித்து வழங்க நிலைப்பட்டதாக இருந்தால் அது பிரதியாகலாம். பியர்ஸ் குறிகளை வகைமைப்படுத்துகின்ற நிலைப்பாட்டை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. குறிப் பொருண்மைகளின் அளவைகளைப் பொறுத்து அவற்றை வகைமைப்படுத்துகின்ற போக்கிற்குள் இட்டுச் செல்வதாக இது இருக்கின்றது. இந்நிலைப்பாட்டில் ஒவியங்களைப் பிரதிகளாகக் குறிப்பிடுவது போஸ்னரின் கருத்தாகும்.

Reference Books

1. *Ed. Tasso Borbe, Semiotics unfolding - Mouton Publishers. (Vo.1) Germany - 1979.*
2. *Barbara Johnstone, Discourse analysis, Blackwell publishing house, V.S.A. 2008.*
3. *Ed. Philip Rice & Patricia Waugh; Modern literary theory; + Oxford University press inc; New York 2002.*

“வைகை மீன்கள்” காட்டும் மொழிநடை

க. பசும்பொன்

மாவட்டத் தமிழ் வளர்ச்சி உதவி இயக்குநர், மாவட்ட ஆட்சியகம், மதுரை

இந்திய ஆட்சிப்பணி அலுவலர் வெ. இறையன்பு ‘வைகை மீன்கள்’ என்னும் கவிதைத் தொகுப்பினைத் தந்திருக்கிறார். இது தன் வரலாறு தழுவிய படைப்பு (Autographical Narrative Poem) என்ற முதன்மையைப் பெறுகிறது. இதனைக் கோயம்புத்தூர் விசயா பதிப்பகம் வெளியிட்டுச் சிறப்பித்து இருக்கிறது. இதனை வெளியிட்ட ஆண்டு 2009.

காதல், தனிமனித ஒழுக்கம், சமூகச் சீர்கேடுகள் பற்றி இக்கவிதை நூல் பேசுகின்றது. இதற்கு முன்பு ‘வாய்க்கால் மீன்கள்’ எனும் கவிதைத் தொகுப்பினைத் தந்தவர் இவர். இக்கவிதைத் தொகுப்பின் தொடர்ச்சியே ‘வைகை மீன்கள்’ எனக் கருதலாம்.

நீரோட்டம் குறைந்த வைகையில் மீன்கள் தவிக்கும் தவிப்பு இருக்கிறதே அந்தத் தவிப்பு இந்தக் கவிதைகளின் கடைசிச் சொல் வரையிலும் இரத்தத்தின் அணுக்களைப் போல் பரவிக்கிடக்கிறது. அவளும் அவனும் தவிப்பின் எல்லையைத் தொடும் பயணமே வைகை மீன்கள். உயிர்ப்பு மிக்க இக்காதல் கவிதைகளின் நாயகர் யாராக இருக்கலாம் என்று வாசகன் மனமும் தவிக்கிறது. அவன் அவரே தானோ? அவரைப் போல் தான் கனிவு, கண்டிப்பு, கட்டுப்பாடு, கருத்துள்ள வாழ்க்கையை அவன் மேற்கொண்டிருக்கிறான். அவராக இருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கலாம். அது எப்படி இருந்தாலும் இந்தக் கதைக்குள் தன் வரலாற்றுக் கீற்றுக்கள் தென்படுகின்றன என் பதில் ஐயமில்லை, இந்த அடையாளம் பாரதியின் சுயசரிதைக் கவிதை போல ஓர் அர்த்தச் செறிவை நமக்குள் ஏற்றிவிடுகின்றது. மேலும் இறையன்புவின் கதை நிகழ்த்தும் நேர்த்தியும் அதற்கு நிகரான பரபரப்பை உண்டுபண்ணுகிறது. தாமிரச் செம்பில் வைத்த கங்கை நீராய்ப் பரிசுத்தம் தாங்குகிறது ‘வைகை மீன்கள்’ என்கிறார். இந்நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதிய கவிஞர் சிற்பி.

இக்கட்டுரை இக்கவிதைகளில் காணப்படும் மொழிநடை குறித்து ஆய்கின்றது.

என்க்விஸ்ட் கூறும் நடை என்பது 1. எண்ணம் அல்லது கருத்து எனும் கருவினைச் சுற்றி அமைந்துள்ள ஒரு கூடு; 2. வேறுபட்ட வடிவங்களுக்கிடையே ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உத்தி; 3. ஒரு

படைப்பாளியின் அல்லது படைப்பிலக்கியத்தில் காணப்படும் தனிமைக் கூறுகளின் ஒட்டு மொத்தம்; 4. மொழியின் கட்டமைப்பிலிருந்து மாறுபட்ட பிறழ்ச்சிகள்; 5. சொற்றொடர் அடிப்படையிலின்றி முழுப் படைப்பிலுள்ள மொழியியற் கூறுகளுக்கிடையே காணப்படும் என்பதாகும்.

எதுகை

எதுகை என்பது அடிகளிலோ, சீர்களிலோ இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது எதுகையாகும். இங்கு அடி எதுகைக்கு மட்டும் எடுத்துக்காட்டுகள் தரப்பட்டுள்ளன.

எ.கா.

வி஀ப்பது விருட்சமாகும்
பு஀ப்பது புலராமல் போகும் (பக் - 17)

செ஀ப்பின் போட்டியும்
க஀ப்பின் நேர்த்தியும் (பக் - 40)

வ஀கிப் பணிக்காக பல மாதம் அங்கேயே
த஀கிப் படிக்கும் கட்டாயம் அவனுக்கு (பக்- 56)

து஀பை விட்டு வாலைப் பிடிக்க
தெ஀பை இழந்த காலத்தில் (பக்- 79)

ஊ஀க்குப் போகும் போதும்
போ஀க்குப் போனவன் போல் (பக் - 84)

(திருமணம்) ப஀ருக்குக் கத்திமுனை
சி஀ருக்குப் பூமாலை
ப஀ருக்கு மலர்வளையம்
சி஀ருக்கு முகவுரை
ப஀ருக்கு முடிவுரை (பக் - 85)

ம஀லுறவு கொள்ளும் மங்கையருடனெல்லாம்
உ஀லுறவு இருப்பது போல் (பக்- 106)

ப஀த்த புத்தகங்கள்
பி஀த்த பாடல் (பக்- 118)

வ஀வேண்டும் - உங்களுக்கு ஒரு வேளை உணவு
த஀வேண்டும் நான் (பக்- 119)

அ, கரை சேர்க்கும் அக்கறையில் நான்
இ, கரையிலேயே இருந்துவிட்டேன் (பக்- 121)

ஓய விரல்களை
காய்க் கைகளை (பக்- 131)

பாட்யாய் தகிக்கும் நொடிகளில்
சோட்யாய்க் குளிர்விக்க உதவுமே! (பக்-135)

அடந்த அதிர்ச்சியில்
உடந்து விட்டான் (பக்- 138)

சீபிய கன்னங்கள்
உசீபிய மாதிரி தோன்றினால் (பக்-146)

துபமே எல்லை
இபம் பேருந்து நிறுத்தங்கள் (பக்-154)

தை, ரு, ங், ல, ட, டி, ர, க், வி, லை, றை, ன் போன்ற எழுத்துக்கள் பாடலின் இரண்டாம் எழுத்தாக வந்து ஒன்றிவந்துள்ளது. இதில் 'ரு' கரம் இரண்டுமுறை வந்துள்ளது. இது சிறப்பான ஒலிநயத்தையும், பொருள் நயத்தையும் கொடுத்துள்ளது.

மோனை

மோனை என்பது அடிகளிலோ, சீர்களிலோ முதல் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது மோனையாகும். இங்கு அடி மோனைக்கு மட்டும் எடுத்துக்காட்டுகள் தரப்பட்டுள்ளன.

எ.கா.

'மதைப்பவன் உருவகத்தை' மனதில்
மதைத்துக் கொண்டுதான் அவன் (பக்-21)

பூங்காவின் அமைதியில்
பூங்காற்றாய்த் தவழ்ந்தது (பக்-21)

ஈட்டுப்பண் இசைக்கப்படும்
ஈட்டடைத்தவிர அனைத்தையும் (பக்-30)

ஈவணிகளை ரசிக்கிற பருவத்தினருக்கு
ஈவரங்களை நேசிப்பவன் (பக்- 37)

ஈராகரிப்பால் நிகழும்
ஈராசை (பக்-47)

- ^a ெயருக்குக் கலங்கம்
^a ெருமளவு வருமே! (பக்-50)
- ெரக்கீரிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கும்
 – ெராக்கியம் இருக்கையில் (பக்-60)
- ெருணை மிகுந்த திருத்துநர்களும்
 ெடிவாளம் போட்ட கல்வித்திட்டமும்
 ெரையேற்றி விடுவதில்
 ெவனமாயிருக்கின்ற
 ெதகதப்புச் சூழல் கல்லூரி வாழ்வு (பக்-92)
- ெதியம் போடும் நகர அமைப்பும்
 ெதற்றமற்ற இயல்பு வாழ்வும் (பக்-111)
- ிட்டுபை நாகரீக வளையத்துள்
 ியமாகக் காத்தோம் (பக்-146)
- ^a ிட்டர்ந்து உங்களுடன் தொடர்புகொள்ள
^a ிட்டல்லை ஏதுமில்லையே உங்களுக்கு (பக்-150)

வி, பூ, இ, அ, நா, தா, நி, பெ, வை, க, ப, ந, தொ போன்ற எழுத்துக்கள் பாடலில் முதல் எழுத்தாக ஒன்றி வந்து ஓசையையும் நயத்தையும் பொருளையும் தருகின்றது.

உருவகம்

‘நாம் ஓர் உருவகத்தைப் பயன்படுத்தும் பொழுது, வேறுபட்ட பொருட்களைப் பற்றிய எண்ணங்கள் நமக்கு ஏற்பட்டு, அவை ஒன்றுபடும் செயலின் விளைவாக அமைந்த பொருளோடு கூடிய ஒரு சொல்லோ தொடரோ துணைவருகின்றது’ என்கிறார் அக்னஸ் ஸ்டெயின். ‘உருவகத்தைப் படைக்கும் திறனே, இலக்கியப் புலமையான் இணையற்ற பெரும் பரிசு’ என்பார் அரிட்டாட்டில்.

நடுகிற நம்பிக்கையில்
 ஒன்றிரண்டேனும்
 சூல்பிடிக்கும் என்று
 வியர்வையால் குளித்தான்
 பன்னீரை அறுவடை செய்யும் அவாவில் (பக்- 12)

தன்னுடைய கருத்துப் பரவலை வேளாண்மைக்கு உருவகப்படுத்தி சென்று இருக்கிறார்.

சிலருடைய நினைவுகளின் கசப்போ
உதறி எறிந்தாலும்
கடுக்காய்க் கறையாய்
நிலைத்து விடுகிறது
தினசரி பார்த்தாலும்
சிலருடைய முகம்
நம் மனத்தில் பாதரசமாய்ப்
படியாமல் இருக்கிறது
சிலருடைய முகமோ
ஒருமுறை பார்த்தாலும்
சுவரோவியமாய் நிலைத்து இருக்கிறது (பக்-20)

சிலரைக் கடுக்காய் கறைக்கும், சிலரைப் பாதரசத்திற்கும் சிலரைச் சுவர் ஓவியத்திற்கும் உருவகப்படுத்தி இருக்கிறார், கவிஞர். இறையன்பு.

பலபெண்களுக்குத் தாலிக்கயிறு
கௌரவமான பிணைச் சங்கிலிதான்
திருமணம் ஆண்களுக்கு மூக்கணாங்கயிறு
பெண்களுக்கு அதுவோ அலங்காரத் தாம்புக் கயிறு (பக்-29)

தாலிக்கயிறினை பிணைச் சங்கிலி என்றும், திருமணம் ஆண்களுக்கு மூக்கணாங்கயிறு என்றும் உருவகப்படுத்தி உள்ளார்.

பல வீடுகளில்
கணவன் மனைவி வல்லரசாவதால்
குழந்தைகள் குட்டிநாடுகளாய்
குழப்பத்தில் (பக்- 85)

குழந்தைகள் கவனிப்பாரற்று கிடப்பதையே குட்டிநாடுகள் என்று உருவகப்படுத்தி உள்ளார். இதுப்போல பல உருவகங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளது.

உவமை

ஒரு பொருளை அல்லது பல பொருள்களைப் பிற பொருளுக்கு அல்லது பொருள்களுக்கு அப்பொருள்களின் ஒற்றுமைக் கூறு அல்லது கூறுகளின் அடிப்படையில் ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவதே உவமையாகும் அறியாதவற்றை ஓரளவு அறியச் செய்வதற்கும் அறிந்தவற்றைச் சிறப்பிப்பதற்கும் உவமைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

எ.கா.

இலக்குகளை எட்டிப்பிடிக்கும் ஆசையில்
வழிகள் வழக்கி விழுகின்றன
அப்படிப்பட்ட நெருக்கடியில் எச்சச்செடி
சுவர்களுக்கிடையே முளைத்த மாதிரி
துளிர்விட்டிருந்தது கல்விச்சாலை

கவிஞர் கல்விச்சாலையை எச்சச்செடிக்கு உவமைபடுத்தியுள்ளார்.

வானொலியில் ஒலிக்கிற பாட்டு
முதலிரவு மாதிரி
ஒலிநாடாவில் கேட்கிற பாட்டு
இரண்டாவது இரவு போல (பக்-54)

பழுதடைந்த பேருந்து போல
நகர மறுத்தது நாக்கு (பக்-138)

புதிய உவமையாக பேருந்திற்கு நாக்கை உவமைபடுத்தி உள்ளார் கவிஞர்.

சொல்லாட்சி

நல்ல சொல்லாட்சிகளை இவரின் கவிதைகளில் காணமுடிகின்றது.

எ.கா.

இருவர் கூடினாலே
முதல்நாள் மகிழ்ச்சி
மறுநாள் தளர்ச்சி
பின்னர் நெகிழ்ச்சி
இறுதியில் இகழ்ச்சி (பக்-66)

சித்திரமாக இருந்த வாழ்வு
சித்ரவதையானது அவளால்தான் (பக்- 90)

அழகாக இருந்த வாழ்க்கை அவளால் நரகமானது என்கிறார் கவிஞர்.

மனமுறிவு முதலில்
மணமுறிவு பின்பு (பக்-107)

மாணவர்களைச் செதுக்கும் பணியிலேயே
திருப்பதி செல்லும் திருப்தி எனக்கு (பக்-122)

நல்ல சொல்லாட்சியின் மூலமாக சமுதாய இயல்பை
வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

நிருவாகம் தொடர்பான பொருளும் இவரின் கவிதையில் இருக்கும்

எ.கா.

என்பணி மாறுதலுக்குட்பட்டது.

அமைச்சரவைபோல அடிக்கடி மாற்றமும்

மேட்டுர் நீர்மட்டம் போல் நிச்சயமற்ற தன்மையும் (பக்-150)

'இன்று எனக்குப் பசியே இல்லை'

என்று சட்டமன்றத்தில் வெளிநடப்பு செய்வதுபோல

சமையலறையை பகிஷ்கரித்தான் (பக்-153)

நோட்டு, பாஸ்ஃபரஸ், கொலஸ்ட்ரால் போன்ற மிகச் சில ஆங்கிலச் சொற்களையேப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இக்கவிதை நூலில் ஸ, ஷ, ஜ போன்ற கிரந்த எழுத்துக்கள் மிகச் சிலவே உள்ளன. இவர் இதற்கு முன்பு எழுதிய கவிதை நூல்களில் பயன்படுத்திய ஆங்கிலச் சொற்களை விடுத்து அதிகம் தமிழ்ச்சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

எதுகை, மோனை, உருவகம், உவமை, சொல்பயன்பாடு ஆகியன மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. இது எளிய தமிழில் எழுதப்பட்ட கவிதையாகும். நிருவாகம் தொடர்பான கருத்துக்கள், தனிமனித ஒழுக்கம் மற்றும் சமூகச் சீர்கேடுகள் பற்றியும் இக்கவிதை நூல் சிறப்பாகவே பேசுகின்றது.

பார்வை நூல்கள்

1. Enkvist, N.E. (et.al) 1964 *Linguistics and Style*,
Oxford University, Oxford.
2. வெ. இறையன்பு 2009 வைகை மீன்கள்,
விசயா பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர்

தமிழ் நாளிதழ்களில் மொழி அமைப்பும் மொழிப்பயன்பாடும்

ப. மங்கையற்கரசி

மொழியியல் துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

முன்னுரை

மொழியலகுகள் அமைப்பையும் பொருளையும் பயன்பாட்டையும் கொண்டவை. மொழியாராய்ச்சியில் மொழியலகுகள் மொழிக்கூறுகள், மொழி வகை, மொழிப் பயன்பாடு, மொழியமைப்பு, மொழிநடை போன்றவை ஆய்வுப்பொருளாகக் கருதப்படுகின்றன. ஒலி, எழுத்து, சொல், தொடர், உரைக்கோவை போன்றவை மொழியலகுகள் எனக் கருதப்படுகின்றன.

நாளிதழ்கள் மொழிப்பயன்பாட்டின் முன்மாதிரியாக விளங்கும் சூழலில் அவை மொழியையும் மொழிக்கூறுகளையும் எவ்வாறு கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கும், மொழி வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன என்பதை ஆராயும் நோக்கமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

மொழிப்பயன்பாட்டு ஆராய்ச்சி

உலக நிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துதல், சமுதாய உறவை நிலைநாட்டல் மன எழுச்சியைத்தரும் படைப்புகளைப் படைத்தல், குறியீடு உருவாக்குதல், மனவிழைவு மற்றும் மனப்பாங்குகளை வெளிப்படுத்தல் ஆகியன மொழிப்பயன்பாடு என்பதில் அடங்கும்.

மொழியியல் அணுகுமுறை

மொழியியல் என்பது மொழியை அறிவியல் கண்ணோட்டத்துடன் அணுகும் ஆய்வாகும். ஒரு மொழியை மொழியியலார் அணுகும்போது அதை இரண்டுவிதமாகப் பார்ப்பார்கள் (ஹாகன் 1966:102). ஒன்று அதன் அமைப்பு, இரண்டாவது அதன் பயன்பாடு மொழியின் அமைப்பு என்பது மொழியில் உள்ள ஒலிகள், ஒலியன்கள், உருபன், சொற்கள் போன்றவைகளையும் இவற்றிற்கு இடையேயுள்ள உறவுகளையும் விளக்குவதாகும். இதைப்போதுவாக மொழிக்கான இலக்கண அமைப்பு எனலாம்.

மொழிப்பயன்பாடு என்பது மொழி பேசக்கூடிய சமுதாயம் மொழியையும், மொழியின் பல்வேறு கூறுகளையும் எவ்வாறு கருத்துப்பரி மாற்றத்திற்கும் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது என்பதை

விளக்குவதாகும். மொழிப் பயன்பாட்டில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மொழி அமைப்பில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். தமிழ் நாளிதழ்கள் மொழிப் பயன்பாட்டில் எவ்வாறான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது பற்றியும் இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

ஒலிகள்

உலகின் பல்வேறு இடங்களில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளோடு தொடர்பு கொண்ட மனித இனம் பற்றிய செய்திகளைத் தருவதே நாளிதழ்களின் முக்கியப்பணியாகையால் அவ்வாறு வெளியிடப்படும் செய்திகளில் வரும் இடப்பெயர், மனிதப்பெயர், பொருட்களின் பெயர்கள் போன்றனவற்றை ஒலிபெயர்த்து எழுதவேண்டிய கட்டாயச் சூழ்நிலை பத்திரிக்கை ஆசிரியர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. ஆகவே, தமிழ் இலக்கணத்திற்குப் புறம்பான தமிழ் நெடுங்கணக்கில் சேராத பிற ஒலிகளும் செய்திகளில் இடம்பெறுகின்றன. செய்திகளை மொழிபெயர்த்து, செம்மையாக்கம் செய்து வெளியிடும் நாளிதழாசிரியர்களுக்கு அவ்வொலிகளைத் தமிழ் ஒலியின் கட்டுப்பாட்டிற்கு மாறாக எழுதவேண்டிய நிர்பந்தம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. உள்நாட்டு வெளிநாட்டுச் செய்திகளை மொழிபெயர்த்து வெளியிடும் நாளிதழ்களில் பொதுவாக இந்நிலை காணப்படுகிறது.

ஒலிப்புமுறை

ஒலிப்புமுறை வேறுபாட்டால் கீழ்க்கண்ட சொற்கள் பத்திரிக்கைகளில் இரண்டு விதமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

F ù ñ E	F ù ñ ô ~	F ù ^ î % F
கேஸ்	காஸ்	கியாஸ்/காஸ்
கேஷியர்	காஷியர்	காஷியர்

மேற்கூறிய கடன் சொற்களில் இடம் பெற்றுள்ள உயிர் ஒலி 'ஐ' என்பதாகும். இவ்வொலி தமிழ் மொழிக்கு வேற்று ஒலியும், தமிழில் இல்லாத ஒலியும் ஆகும். ஆகவே பத்திரிக்கையாளர்களில் ஒருவர் இவ்வொலியை 'ஏ' என்றும் வேறு ஒருவர் 'ஆ' என்றும் ஒலிப்பர். இவ்வாறு வேறு வேறு விதமாக ஒலிக்கும் இவர்கள் மேற்கண்ட சொற்களை ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யும் போது அவரவர் ஒலிப்பு முறைக்கு ஏற்ப ஒலிபெயர்ப்புச் செய்கின்றனர். இதனால் நாளிதழ்களில் மாற்று வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஒரிரு எழுத்து வேறுபாட்டால் உண்டாகும் மாற்று வடிவங்கள்

கோயில்	>	கோவில்
டெபாசிட்	>	டிபாசிட்

தில்லி	>	டெல்லி
டெண்டுல்கர்	>	தெண்டுல்கர்
அகாதெமி	>	அகாடமி

மொழிமுதலில் மொழியிறுதியில் வராது எனக் குறித்த மெய்கள் கடன் சொற்களில் மொழி முதலில் வந்தால் அத்துடன் சொற்களைத் தமிழிப்படுத்த அ,இ,உ ஆகிய உயிரெழுத்துக்களை மொழி முதலிலும் மொழியிறுதியிலும் சேர்த்து எழுதுகின்றது தினத்தந்தி நாளிதழ், இப்பயன்பாடு தினத்தந்திக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

கடன் சொற்கள்		தினத்தந்தி நாளிதழின் பயன்பாடு
ரகசியம்	>	இரகசியம்
ரோமம்	>	உரோமம்
ரங்கள்	>	அரங்கள்

மேலும், தினத்தந்தி நாளிதழ் பிறமொழிச் சொற்களின் இறுதியில் 'உ' என்ற உகரத்தைச் சேர்த்து தமிழ் மொழி மரபிற்கேற்ப தன்னினமாக்கிப் பயன்படுத்துகிறது.

பிறமொழிச் சொற்கள்		தன்னினமாக்கப்பட்டச் சொற்கள்
கோர்ட்	>	கோர்ட்டு
நோட்டீஸ்	>	நோட்டீசு
போலீஸ்	>	போலீசு
ஐக்கோர்ட்	>	ஐக்கோர்ட்டு
சூப்பிரண்ட்	>	சூப்பிரண்டு
கம்யூனிஸ்ட்	>	கம்யூனிஸ்டு

எழுத்துப் பெயர்ப்பு

கடன் சொற்களில் உள்ள கிரந்த எழுத்துக்களைத் தமிழ் எழுத்துக்களால் பெயர்த்து எழுதுவதும் தமிழ்ப்படுத்தும் முறைகளுள் ஒன்றாகும், தினத்தந்தி நாளிதழ் இவ்வாறு எழுத்துப் பெயர்ப்புச் செய்து பயன்படுத்துகிறது.

ஹிந்தி	>	இந்தி	ஹிமாலயா	>	இமாலயா
ஹோட்டல்	>	ஓட்டல்	ஹிந்து	>	இந்து
ஹரிஜன்	>	அரிஜன்			

சொற்பயன்பாடு

ஒரு மொழியின் கூறுகளில் எளிதில் மாற்றத்திற்கு உள்ளாகும் கூறு சொல்லாகும். மொழி எளிமைக்கும் விளக்கத்திற்கும் தேவையானது சொற்பயன்பாடு. அதனால்தான் சொல்லாட்சி என்பது நடை அமைப்பின்

ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது. மொழிக்கூறுகளைப் பயன்பாட்டின் தன்மைக்கேற்ப தேர்வு செய்யும் நிலையில் முதன்மையிடம் பெறுவதும் சொற்பயன்பாடேயாகும். நாளிதழ்களில் பிறமொழிச் சொற்கள் பல படிநிலைகளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவையாவன :

1. பிறமொழிச் சொற்களை எவ்வித மாற்றமுமின்றி அப்படியே பயன்படுத்துதல்.
2. ஒலிபெயர்ப்புச் செய்து பயன்படுத்துதல்.
3. மொழி பெயர்ப்புச் செய்து பயன்படுத்துதல்.
4. வடமொழிச் சொல்லோடு தமிழ்ச்சொல்லை இணைத்துப் பயன்படுத்துதல்.
5. தமிழ்ச்சொல்லோடு பிறமொழிச்சொல்லை இணைத்துப் பயன்படுத்துதல்.
6. ஆங்கிலச் சொற்களோடு தமிழ் ஒட்டுக்களை இணைத்துப் பயன்படுத்துதல்.
7. தமிழ்ச்சொல்லோடு ஆங்கில ஒட்டுக்களை இணைத்துப் பயன்படுத்துதல்.
8. இரு ஆங்கிலச் சொற்களை இணைத்து கூட்டுச்சொற்களாகப் பயன்படுத்துதல்.

பழைய புதிய சொற்களின் பயன்பாடு

தினமணி நாளிதழ் பழைய மற்றும் புதிய சொற்களைப் பயன்படுத்தி செய்திகளை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பழைய சொற்கள்

குருதி, இறையாண்மை
கையறு நிலை, சான்றோன்
செவிலி, அகம், கழனி
அவா, அகழி

புதிய சொற்கள்

தொலைஅழுக்கி (ரிமோட் கண்ட்ரோல்)
தொகுப்பி அட்டை (சும்கார்டு)
ஒருங்குறி (யூனிக்கோடு)
முணையம் (சென்டர்)

தொடர்நிலையில் கருத்துப்புலப்பாட்டுத் திறன்

தொடரியல் என்பது சொற்களை இணைத்து சொற்றொடர்களையும் சொற்றொடர்களை இணைத்து வாக்கியங்களையும் விளக்கும் மொழியியற் பிரிவாகும். சொற்களின் இலக்கண இணைக்க நிலை (co-occurrence) சொற்களின் நிலை (Linear Structure) சொற்றொடர்களில் காணப்படும் சொற்களின் இலக்கணப்பயன்பாடுகள் (Grammatical Function) சொற்றொடர்களின் அமைப்பியல் மயக்கத்தன்மை (Grammatical structural ambiguity) ஒரே பொருளைக் குறிக்கின்ற பல வகைச் சொற்றொடர்களின் அமைப்பு வேற்றுமை (paraphrase relation structural dissimilarity)

சொற்றொடர்களின் இலக்கண வழத்தன்மை (Ungrammaticality), போன்ற சொற்றொடர், வாக்கியங்கள் தொடர்பான செய்திகள் தொடரியலில் விளக்கப்படுகின்றன.

இவற்றின் அடிப்படையில் நாளிதழ்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள தொடர்கள் ஆராயப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்த் தொடர்கள் பொதுவாக எழுவாய், செயப்படு பொருள், பயனிலை என்ற அமைப்புடையன. ஆனால் நாளிதழ்களின் மொழி பயன்பாட்டில் இவ்வமைப்பு மாறி கீழ்க்கண்ட தொடர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. தொடரை வென்றது ஆஸ்திரேலியா

அ	அ	அ
---	---	---

செயப்படுபொருள் பயனிலை எழுவாய்
2. விரட்டாதீங்க புகார் கொண்டு வருவோரை

அ	அ	அ
---	---	---

பயனிலை எழுவாய் செயப்படுபொருள்
3. பாழடைகிறது ரயில்வே ஸ்டேஷன்

அ	அ
---	---

பயனிலை எழுவாய்
4. விசாரனைக் கைதி திடீர் சாவு

அ	அ
---	---

எழுவாய் பயனிலை
5. செயப்படுபொருள் இல்லாமலும் தொடர்கள்

பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

கண்டனர்	நாகத்தை	காட்டினர்	வேகத்தை
அ	அ	அ	அ

பயனிலை எழுவாய் பயனிலை எழுவாய்
6. குழந்தையை கொஞ்சி மகிழும் மன்மோகன்

அ	அ	அ
---	---	---

செயப்படுபொருள் பயனிலை எழுவாய்

மேற்கண்டவாறு நாளிதழ்களில் தொடரமைப்புப் பயன்பாடு காணப்படுகிறது. இவ்வாறு பயன்படுத்துவதற்கான காரணம் என்னவெனில் யார்? என்ன? எங்கு? எப்பொழுது? எப்படி? போன்ற வினாக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் வகையில் தொடர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

குறைத்தொடர் பயன்பாடு

சில தொடர்கள் தன்னளவில் முழுப் பொருளைத்தராமல் அம்முழுப்பொருளைத்தர வேறொரு பொருத்தமான சொல்லை வேண்டி நிற்கும். பொருத்தமான அச்சொல் தொடரில் தொக்கி நிற்கும் இத்தொடர் நாளிதழ்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

இருப்பதை விட்டுவிட்டு....

எத்தனை வாகனங்கள் வந்தாலும்....

தலைமைத்தேர்தல் ஆணையரைச் சந்தித்திவிட்டு....

மன அழுத்தம் அதிகமானால்....

லாரிகள் வழக்கம் போல்.....

இக்குறைத் தொடரில் தொக்கி நிற்கின்ற சொற்கள் பெரும்பாலும் பெயராகவோ வினையாகவோ அல்லது பெயர்வினை இரண்டுமாகவோ இருக்கலாம். இக்குறை வாக்கியங்கள் வாசகர்களை கவர்ந்திழுக்கும் வலிமைமிக்க வாக்கிய அமைப்பாக இருக்கும் என்று கருதுகின்ற காரணத்தால்தான் நாளிதழ்கள் இவ்வகை வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்திச் செய்தியை வெளியிடுகின்றன.

பொருண்மையியைபின்றி சொற்களைப் பயன்படுத்துதல்

பத்திரிக்கைத் தமிழில் சொல்லிலும் பொருளிலும் தொடர்களிலும் பல குறிப்பிடத் தகுந்த மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன; ஏற்பட்டும் வருகின்றன. பத்திரிக்கைத் தமிழ் என்பது நிறைவாக வரையறுக்கப்படாத ஒன்று. ஏனெனில் அதில் பல்வேறுபட்ட முரண்பாடான போக்குகள் அமைந்துள்ளதே அதற்கான காரணமாகும்.

சில சொற்கள் உண்மைப் பொருளிலிருந்து மாறுபட்ட பொருளில் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம். அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளில் பயன்படுத்த வேண்டிய உருபு வேறொரு பொருளில் செய்தியில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதனால் வாக்கியத்தின் அமைப்பு மாறுபடுகிறது. புதுச்சொற்களைப் பயன்படுத்துவதால் கவர்ச்சியாகவும் செய்தி வலிமையுடையதாகவும் இருக்கும் என்ற காரணத்தால் தினமலர் உருபுமயக்கங்களைச் செய்திகளில் பயன்படுத்துகிறது.

1. ஜிம்பாவேக்கு எதிரான டெஸ்ட்
முதல் வெற்றியை 4C, è வங்காள தேச
அணி முயற்சி
2. P Q ^ i q இண்டர்வியூ.
3. கடத்தல் ரேஷன் அரிசி è ò f ° A ஶ q

இது போன்று பயன்படுத்துவதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைச் சொல்லலாம்.

1. புதுச்சொல் வலிமையுடையதாக இருத்தல்
2. வாசகர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தி ஆர்வமுடன் படிக்கத் தூண்டுதல்.
3. சொற்கவர்ச்சி
4. மொழியில் ஒழுங்கின்மையைக் குறைத்தல்
5. தொடர்புடைய சொல்லாக்கத்திற்கு ஏற்றதாக கருதுதல்

இலக்கண வழவுடைய வாக்கியங்கள்

தினமலர் நாளிதழில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சில வாக்கியங்கள் இலக்கண வழவுடையதாகக் காணப்படுகின்றன. மொழியில் வழங்கும் சொற்களை அவை வழங்கிவரும் முறையிலேயே பயன்படுத்த வேண்டும் மாற்றி எழுதினால் பொருள் மாறுபடும். சொல்மாற்றம் அனுமதிக்கப்படாத இடங்களில் சொற்சேர்க்கையை மாற்றக்கூடாது. அவ்வாறு மாற்றிப் பயன்படுத்தும்போது பொருள் முற்றிலும் மாறுபடுகிறது.

1. தண்ணீர் குடிக்க யானைகள் வன செக்போஸ்ட்டுக்கு MC†.
2. கஞ்சா செடிகளைக் ாஷீ செய்யத் திட்டம்
3. பாங்க் ஆஃப் பரோடா வங்கியில் வீட்டுக்கடன் வழங்கும் àÿëõ<

òMC†õ, ò-è¶õ ஆகிய சொற்கள் மனித இனத்திற்கும் `àÿëõ<' என்ற சொல் கோயில்களிலும் வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் நாளிதழ் பயன்பாட்டில் விலங்கினத்திற்கும் தாவர இனத்திற்கும் மாற்றிப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வாசகர்கள் செய்தியை ஆர்வமாகப் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் வாசகர்களைக் கவர்வதற்காகவும் தினமலர் நாளிதழ் இது போன்ற இலக்கண வழவுடைய வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்துகின்றன.

முடிவுரை

தமிழ் மொழித் தூய்மையாக்கம் என்பதை ஒரு வகையான மொழித்திட்டமிடுதல் என்று மொழியியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். தூய்மையாக்கத்தைக் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் ஆராய்ச்சி செய்த நியூஸ்டுப்னி (1989) அதை மூன்று வகையாகப் பிரிப்பர் அவை

1. தூய்மையாக்கச் செயல்பாடு
2. தூய்மையாக்கச் சொல்லாடல்

3. தூய்மையாக்கக் கருத்தாடல்

தூய்மையாக்கச் செயல்பாடு

தூய்மையாக்கச் செயல்பாடு என்பது மொழியில் கலந்த பிறமொழிக் கூறுகளைக் களையும் விதம் பற்றிச் சுட்டிக்காட்டும். இதன் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது தினமணி நாளிதழ் மொழித் தூய்மையைக் கருத்தில் கொண்டு பிறமொழிச் சொற்களைத் தவிர்த்து தனித்தமிழில் செய்தியை உருவாக்கிப் பயன்படுத்துகிறது. தினத்தந்தி நாளிதழ் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்மொழி அமைப்பிற்கு ஏற்ப தன்னிணமாக்கிப் பயன்படுத்துகின்றது.

தூய்மையாக்கச் சொல்லாடல்

பிறமொழிச் சொற்களை ஏன் களைய வேண்டும் என்ற தூய்மை வாதிகளின் விளக்கங்களைத் தூய்மையாக்கச் சொல்லாடல் விவரிக்கும். இதன் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது தினமலர் நாளிதழ் மொழித்தூய்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காமல் செய்திகள் சுவர்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பிறமொழிச்சொற்கள், உண்மைப் பொருளில் இருந்து மாறுபட்ட சொற்கள், இலக்கண வழ்ச்சொற்கள் போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்திச் செய்தி வெளியிடுகின்றது.

பார்வை நூல்கள்

1. இராமமூர்த்தி எல். 2005 *ஈஃநீN» < ÜFè£ó < ,*
அகரம் வெளியீடு, தஞ்சாவூர்.
2. சண்முகம் செ. 2002 *è¼^ î£ì™ (è¼¾ < à¼¾ <) ,*
மணிவாசகர் பதிப்பகம்; சென்னை.
3. தங்கமணியன் 1986 *ð^FK, -è ஈஃநீNï-ì,*
மாணிக்கம் பதிப்பகம்; திருச்சி.
4. ஜெயா வ. 1989 *ð£óF ஈஃநீNï-ì,*
ஜெயா பதிப்பகம்; மதுரை.
5. Haugan 1966 *Dialect language Nation In Sociolinguistics (ED) pride J.B., Newyork.*
6. Newstupy J.V. 1989 *Language purism as a type of language Correction - In jernudd & Shapiro (eds).*
7. Ferguson 1971 *Language Structure and language use Cup : stanford.*

சங்கப் பெண் கவிதைகள் காமத்தில் மிதக்கும் சொற்கள்

சு.இரமேஷ்

தமிழ்த் துறை, இந்துக் கல்லூரி, சென்னை

சங்க காலம் என்று வரையறுக்கப்படும் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான 400 ஆண்டு கால கட்டத்தில் பாடப்பட்டப் பாடல்களைச் சங்க இலக்கியம் என்கிறோம். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்கப்பாடல்களைப் பாடிய பெயர் தெரிந்த புலவர்களின் எண்ணிக்கை 473; இதில் பெண் கவிஞர்கள் ஏறக்குறைய 41 பேர். பெண் கவிஞர்களின் எண்ணிக்கை குறித்து தமிழாய்வாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒரு விடயம்தான். சங்கப் பெண் கவிஞர்கள் குறித்து ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்ற ஓளவை நடராசன் பெண் கவிஞர்களின் எண்ணிக்கை 41 என்கிறார்; இவர் எண்ணிக்கையோடு ஏறக்குறைய ஒத்துப்போகிறவர் 'மகடீஉ முன்னிலை' எழுதிய தாயம்மாள் அறவாணன். இவர் சங்கப் பெண் கவிஞர்களின் எண்ணிக்கை 45 என்கிறார். மற்றவர்களில் உ.வே.சா 38; ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை 34; பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் 32; ரா.இராகவையங்கார் 31; ச. வையாபுரிப்பிள்ளை 30; புலவர் கா.கோவிந்தன் 27; ந.சஞ்சீவி 25 என்று வேறுபடுகின்றனர். இது குறித்து மேலும் சில விரிவான ஆய்வுகள் தேவைப்படுகின்றன.

தமிழில் தொண்ணூறுகளுக்குப் பிறகு உருவான பெண் கவிதைகள் இன்று தனக்கென நிலையான ஓர் இடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளன. இன்றைய சூழலில் அதிகமாக பேசப்படுவதும் விமர்சிக்கப்படுவதும் பெண்கவிதைகள்தான். காலமும் சூழலும்தான் இன்று பெண் எழுத்தை யதார்த்தமாக்கியுள்ளன. பெண்மொழி, பெண்ணுடல் குறித்து இன்று விரிவாக விவாதிக்கப்படுகின்றன. 'பெண்மொழி என்பது கட்டமைக்கப்படுவதன்று; கட்டுடைக்கப்படுவது' என்ற கொள்கையை இன்றைய பெண்கவிதைகள் பின்பற்றுகின்றன. ஆணியப்பார்வைக்கு எதிராக பெண்களால் எழுதப்படும் ஒவ்வொரு எழுத்தும் பெண்மொழிதான்; பெண்மொழியை இதுதான் என்று குறுக்கிவிடாமல், அதன் விரிவுக்கும் ஆழத்துக்கும் இடம்தருதல் முக்கியமான ஒன்றாக இன்று பார்க்கப்படுகிறது. இன்றைய பெண்கவிஞர்கள் பயன்படுத்தும்

உடல் சார்ந்த மொழி எங்கிருந்து பெறப்பட்டது என்ற கேள்வி முக்கியமானது; பெண்மொழியை மேலும் வளர்த்தெடுப்பதற்கும் இக்கேள்வி பயன்படும். இன்றைய பெண்கவிதைகளில் தரும்பும் பெண்ணுடல் சார்ந்த மொழியின் மூலவேர் சங்கப் பெண் கவிஞர்கள் பயன்படுத்திய மொழிதான் என்பதை இக்கட்டுரை நிறுவ முயற்சி செய்கிறது. சங்கப் பெண் கவிஞர்கள் தங்களின் மொழியைத் திணை, உள்ளறை, இறைச்சி சார்ந்து மெளனமாக பிரதிக்குள் பயன்படுத்தினர்; ஆனால் இன்றைய பெண்மொழி வெளிப்படைத் தன்மை வாய்ந்தாக இருக்கிறது.

சங்கப் பெண் கவிஞர்கள் சிறப்பான அழகியல் கூறுகளையும் வாழ்வியல் உணர்வுகளையும் குழைத்து தங்களின் கவிதைகளை உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதை அவர்களின் கவிதைகளை வாசிக்கும் அனைவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியும். பெண் கவிதை மொழி குறித்தும் அப்போது நிலவிய செறிவான பல மதிப்பீடுகள் குறித்தும் நமக்கு அடையாளம் காட்டுபவையாக சங்கப் பெண் கவிதைகள் இருக்கின்றன. கற்பு, ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு போன்ற சனாதனக் கோட்பாடுகளை உடைத்து எறிபவையாக இன்றைய பெண் கவிதைகள் இருக்கின்றன; இதன் தொடக்கம் சங்கப் பெண் கவிதைகளில் காணக்கிடக்கின்றது. முக்கியமாக அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஆதிமந்தியார், ஓக்கூர் மசாத்தியார், ஔவையார், கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், கழார்க்கீரன் எயிற்றியனார், குன்றியனார், நல்வெள்ளியார், நன்னாகையார், வெள்ளிவீதியார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் போன்ற கவிஞர்களின் பாடல்களில் பெண்ணுடலை எழுதுதல், பெண்ணியத்தை நிறுவுதல், காமத்தை இயல்பாக வெளிப்படுத்தல், ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிராக மொழியைப் பயன்படுத்தல் போன்ற எதிர்க்கதையாடல்கள் நிரம்பக் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் பெண்களுக்கு எதிராக பொதுவான சில விதிகளை வகுத்துள்ளார். அதில் முக்கியமானது, **தன்னுறு வேட்கை கிழவன் முற்கிளத்தல் / எண்ணுங் காலை கிழத்திக்கு இல்லை. (தொல். கள.27)** அதாவது, ஓர் ஆண்மீது ஒரு பெண் கொண்டிருக்கும் காதலை/ காமத்தை முழுவதுமாக வெளிப்படுத்தும் உரிமை பெண்களுக்கு இல்லை. தொல்காப்பியரின் இந்தக் கூற்றைச் சங்கப் பெண் கவிதைகள் முற்றுமாக மறுதலிக்கின்றன. காதலை உள்வாங்கிக்கொள்ளும் உரிமை எவ்வாறு பெண்களுக்கு உண்டோ, அதேபோன்று காதல் தன் கட்டுப்பாட்டை மீறும்போது அதை வெளிப்படுத்தும் உரிமையும் பெண்களுக்கு உண்டு என்ற கருத்தை அவர்களின் கவிதைகள் முன்மொழிந்தன. பண்பாட்டு ரீதியில் ஒடுக்கப்பட்ட பெண்கள் தங்களின் மீறல்களைத் கவிதைகளில்

பதிவு செய்தனர். இதற்கு நிறைய சான்றுகள் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு போன்ற அகநூல்களில் காணப்படுகின்றன. இம்மூன்று தொகைநூல்களிலும் பெண்களால் பாடப்பட்டதாக 110 பாடல்கள் உள்ளன; குறிப்பாக குறுந்தொகையில் மட்டும் 62 பாடல்கள் உள்ளதென ஒளவை நடராசன் (புலமைச் செல்வியர், பக்.464) குறிப்பிடுகிறார். அகநூல்களில் ஐங்குறுநூறும் கலித்தொகையும் முழுக்க முழுக்க ஆண்களால் எழுதப்பட்டவை; அகமும் புறமும் சார்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் பரிபாடலிலும் பெண்கள் எழுதியதாகப் பாடல்கள் இல்லை என்பதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தலைவிக்குள் காதலை விதைத்த தலைவன் ஒருவன், தலைவியை மணந்துகொள்வதற்காக பொருள் தேடி பிரிந்து சென்றான். அவனால் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் திரும்பிவர இயலவில்லை. தலைவியைக் காமநோய் துன்புறுத்துகிறது. தன் வெட்கத்தைவிட்டு தோழியிடம் கூறுகிறாள்: 'சுழன்றபடி அசைந்து வருகின்ற தென்றல் காற்றானது, என் காமநோயின் கொடுமையை அறிந்துகொள்ளாமல் அலைக்கழிக்கின்றது; என் நோயின் தன்மையை அறியாத இந்த ஊரும் உறங்குகிறது; இவ்வாறு உறங்கும் ஊருக்கு என் நிலைமையை எப்படிக்கூறுவேன்? ஏதாவது ஒன்றை காரணமாக வைத்துக்கொண்டு முட்டலாமா? தாக்கலாமா? அல்லது ஆஓ என்று குரலெடுத்து அலறலாமா? நான் என்ன செய்வேன்' என்று தலைவி விரகதாபத்தால் தவிப்பதாக ஒளவையார் பாடுகின்றார்.

**முட்டு வேன்கொல்? தாக்கு வேன்கொல்?
ஓரேன், யானும் ஓர்பெற்றி மேலிட்டு,
'ஆஅ ஒல்' எனக் கூவு வேன்கொல்?
அலமரல் அசைவளி அலைப்ப, என்
உயவுநோய் அறியாது, துஞ்சும் ஊர்க்கே! (குறு. 28)**

ஒளவையாரைப் பற்றி நம் பொதுபுத்தியில் பதியவைத்துள்ள புனைவுகளையெல்லாம் பொய்யாக்கும் விதமாக, ஓர் இளம் பெண்ணின் மன நிலையை இயல்பான பாலியல் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக இக் கவிதையைப் பாடியுள்ளார். உணர்வுக்கு நெருக்கான மொழி இங்கே ஒளவையாரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உடலிலிருந்து உற்பத்தியாகும் இந்தக் காம உணர்வை பெண்கள் ஆண்களின் அதிகாரத்திற்கு எதிராகப் பயன்படுத்தினர். பெண்களின் காம உணர்வை பெருங்குரலெடுத்து கவிதைகளில் பதிவு செய்தவர்களுள் முக்கியமானவர் வெள்ளிவிதியார். இவர் சங்க இலக்கியத்தில் 14 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அனைத்தும் அகம் சார்ந்த பாடல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கண்ட

ஔவையாரின் பாடலோடு பொருந்திப்போகிறது இவரின் நற்றிணைப் பாடலொன்று. '..... தனிமைத் துன்பத்தோடு நீண்ட இரவுப்பொழுது முழுவதும் கண் உறங்காமல் இருக்கின்றேன். அதனால் இவ்வுலகம் என்னைத் தாக்கிப் போர் புரியுமோ? அல்லது உலகத்தோடு என் துயருற்ற நெஞ்சம் போர் செய்யுமோ?' (நந். 348) என்று தலைவனின் பிரிவின் காரணமாக, காமம் சூழ்ந்த தன் உடலை வெற்றிகொள்ள முடியாத நெய்தல் நிலத் தலைவி இரங்கிப்பாடுகின்றாள்.

தலைவனின் பிரிவுத்துயரைத் தாங்கிக்கொள்ளாத தலைவி, தன் காம உணர்வை வெளிப்படையாகத் தன் தோழியிடம் கூறுவதாக இவர் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடல் மிக முக்கியமானது. 'நல்ல பசுவின் இனிமையான பாலானது, அந்தப் பசுவின் கன்றினாலும் உண்ணப்படாமல், கலத்திலும் கறந்து வைத்துக்கொள்ளாமல், வீணாக நிலத்தில் ஒழுகியது போல, தேமல் புள்ளிகளைக் கொண்ட அல்குல் தடத்தையுடைய எனது மாந்தளிர் போன்ற அழகானது, எனக்கும் பயன்படாமல் என் தலைவனுக்கும் இன்பம் தராமல் பசலை உண்ணும் நிலையை அடைந்து விட்டதே' என்று இரங்குகிறாள். இங்கு பசுவின் பால் என்பது தலைவின் காமத்துக்கு குறியீடாக இருக்கிறது. தலைவியின் உடல்முழுக்க பரவியிருக்கும் காமம் யாருக்கும் பயன்படாமல் பசலை நோய்க்கு உணவாவதை வெட்கத்தைவிட்டுத் தோழியிடம் வெளிப்படையாகப் பகிர்ந்துகொள்கிறாள்.

**கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது,
நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்து உக்காஅங்கு
எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது,
பசலை உணீஇயர் வேண்டும்
திதலை அல்குல் என்மாமைக் கவினே. (குறு.27)**

இவரின் மற்றொரு நற்றிணைப் பாடல் காமம் குறித்து வேறொரு புரிதலை ஏற்படுத்துகிறது. தலைவன் அருகில் இல்லை. 'அரும்பு மலர்ந்து நறுமணத்தை காற்றில் பரப்புகிறது; நறுமணத்தோடு கூடிய காற்று பெரிய பனைமரத்தில் மோதுகிறது; அன்றில் பறவையானது அந்தப் பனைமரத்தின் உச்சியிலிருந்து வருத்தத்துடன் பெருங்குரலெடுத்து என் எலும்பு உருகக் கத்துகிறது; நல்ல யாழ் யாமம் வரை வாசிக்கப்படுகிறது; என் காமம் இவை எல்லாவற்றாலும் அதிகரிக்கிறது. ஆனால் நான் கொண்ட காமத்தைக் களையும் தலைவன் அருகில் இல்லையே!' என்று வருத்தப்படுகிறாள்.

**‘..... கூம்புகை அவிழ
வளிபரந்து ஊட்டும் விளிவுஇல் நாற்றமொடு
மைஇரும் பனைமிசைப் பைதல் உயவும்
அன்றிலும் என்புற நரலும்; அன்றி
விரல்கவர்ந்து உழந்த கவர்வின் நல்யாழ்
யாமம் உய்யாமை நின்றது
காமம் பெரிதே; களைஞரோ இலரே! ’ (நற். 335)**

பெண்கள் கொண்ட காமத்தை வெள்ளிவீதியார் பல்வேறு கோணங்களில் தம் பெண்மொழியைப் பயன்படுத்தி வெளிப்படுத்துகிறார்.

வெள்ளிவீதியாரின் குறுந்தொகை 58ஆம் பாடல் காமத்தை வேறொரு தளத்திற்குக் கொண்டு செல்கிறது. தலைவனின் கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. “பெண் கவிஞர்கள் படைத்த படைப்புகள் பெரும்பாலானவை தலைவி, தோழி, செவிலி எனப் பெண்பால் கூற்றுகளாகவே அமைந்துள்ளன. வெள்ளிவீதியாரின் அனைத்துப் பாடல்களும் பெண்பால் கூற்றுளாகவே அமைந்துள்ளன. குறுந்தொகை 58ஆம் பாடலைத் தலைவன் கூற்றாகப் பதிப்பாசிரியர் பதிப்பர்” (மகடே முன்னிலை, ப.248) என்று தாயம்மாள் அறவாணன் குறிப்பிடுகிறார். தான் கொண்ட காதலுறவைப் பொருந்தாதெனக் கூறிய பாங்கனுக்குத் தன் நோயின் தன்மையை இப்படிச் கூறுகிறான்: ‘கதிரவன் காய்தலினாலே வெம்மைகொண்டதாகிய பாறையினது ஒரு புறத்தே, கையற்ற ஊமையன் ஒருவன், தன் கண்போலக் கருதிக் காத்திருக்கும் வெண்ணெய், அவன் காவலுக்குட்பட்டு நிலலாததாகி உருகி அழிதலைப் போல, இக்காமநோய் பரந்திருக்கின்ற என் உடலிலுள்ள உயிரினையும் அழிய விடுவதல்லது, இனியும் நிலைநிறுத்திக் காப்பதென்பது எனக்கும் அரிதேயாகும்’ என்கிறான்.

**.....
ஞாயிறு காயும் வெவ்அறை மருங்கில்
கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்
பரந்தன்று, இந்நோய்; நோன்றுகொளற்கு அரிதே! (குறு.58)**

வெள்ளிவீதியாரின் இக்கவிதை, முழுக்க முழுக்கப் பெண் உணர்வு சார்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. வெண்ணெய்போல தன் உடலிலிருந்து இருப்புகொள்ளாமல் வெளியேறும் காமநோய் குறித்து, தலைவி தோழியிடம் கூறியதாகக் கொண்டால் பொருத்தமாக இருக்கும். தன் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவிக்கு உவமையாகக் கொள்ளுதலே சரியாக இருக்கும். இவரின் மற்ற பாடல்களை இப்பாடலோடு ஒப்பிட்டு

நோக்கும்போது இப்பாடல் தலைவி கூற்றாக இருக்கவே அதிக வாய்ப்பிருக்கிறது.

“ஆண் & பெண் உறவை அதிகார அமைப்பிற்குள் உட்படுத்தி ஆணுக்கான உடைமைப் பொருளாக & துய்ப்புப் பொருளாகப் பெண்ணை வடிவமைக்கிற முயற்சிதான் அகமெனப்படுகிறது. பெண்ணை உடைமையாக்கப் பெண்ணின் உடலை ஒடுக்குவது அகத்தின் மொழியாடலாக அமைகிறது. அதிகாரம் செயல்படும் முதற்களமாக உடல்தான் பயன்படுத்தப்படுகிறது” (சங்க இலக்கியம், ப.109) என்று அக இலக்கியம் குறித்து தம் கருத்தைப் பதிவுசெய்கிறார் க.பஞ்சாங்கம். ஆண் அதிகாரம் செலுத்தப் பயன்படும் பெண்ணுடலை மறுத்தும்/கடந்தும் பல கவிதைகளைப் பெண் கவிஞர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். காமத்தை இயல்பாக வெளிப்படுத்தல் என்பதே, ஆணுக்கும் அதிகாரத்திற்கும் எதிரான ஒரு செயல்பாடுதான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். காமத்தை வழிந்துபோகும் பால் என்றும் உருகி வழியும் வெண்ணெய் என்றும் காட்சிப்படுத்திய வெள்ளிவீதியாரைத் தொடர்ந்து, மதுரை மேலைக்கடையத்தார் நல்வெள்ளையார் என்ற கவிஞர், காமத்தைப் பெண்களின் நாணத்தை அடித்துச் செல்லும் கடும்புனலாகத் தம் நற்றிணைப் பாடலில் புனைந்துள்ளார். தலைவன் பொருள் தேட பிரிந்துசென்றுள்ளான். தலைவனின் பிரிவை ஆற்றாளாகிய தலைவி தோழியிடம் இரங்கிக்கூறுகிறாள்:

‘ஞாயிறு வெம்மை தணிந்து மேற்கே குன்றில் மறைந்தது; நாரைக்கூட்டம் வானத்திலே நெருங்கிப் பறந்தது; பகற்பொழுது மெல்ல மெல்லக் கழிந்தது; முல்லை அரும்புகள் மலர்ந்த மாலைக் காலம் இன்று வருமாயின் நல்லதா தீயதா என்று நான் அறியேன்; உயர்ந்த மலையாகிய இமயமலையின் உச்சியில் தோன்றி, வானிலிருந்து கீழே இறங்கி வரும் வெள்ளை நிற அருவியாகிய கங்கையாறு, கரைகளைக் கடந்து அணைகளை உடைத்தெறியும்; கங்கையாற்று கடும்புனல் போல என்னுடைய ஒழுக்கத்தை காமம் அடித்துக்கொண்டு போகும்; இந்தக் காம வெள்ளத்தை நீந்துவதற்கான வழியும் எனக்குத் தெரியவில்லை’ என்று தன்னுடைய ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

‘..... உயர்வரை இமயத்து உச்சி,
வாஅன் இழிதரும் வயங்குவெள் அருவிக்
கங்கைஅம்பேர் யாற்றுக் கரைஇறந்து இழிதரும்
சிறைஅடு கடும்புனல் அன்ன, என்
நிறைஅடு காமம் நீந்து மாறே’ (நற்.369)

அணையை உடைக்கும் சங்கையாற்றின் புனலாக காமத்தைக் காட்சிப்படுத்தும் இக்கவிதைமொழி, நாணத்தையும் விடமுடியாமல் அந்தரங்கத்தையும் வெளிப்படுத்த இயலாமல் தவிக்கும் தவிப்பைப் புலப்படுத்துகிறது. ஓளவையாரும் காமத்தை நீரோடு ஒப்புமைப்படுத்துகிறார். தலைவன் ஒருவனின் கூற்றாக இப்பாடல் வருகிறது. தலைவியைப் பிரிந்துசென்ற தலைவன், சில நாட்களுக்குப் பிறகு பொருளோடு மீண்டு வருகிறான். 'உயரமாக வளர்ந்த கடம்பின் கொம்பினைத் தொட்டவாறு பெருகிச் சென்ற பெருவெள்ளமானது, முடிவில் கையால் இறைத்து உண்ணும் அளவிற்குச் குறுகிச்சென்று, அதன்பின் அற்றும் போவதைப்போல, பெரிதான காமநோயும் இவ்விடத்தே நான் வந்ததும் இல்லாதாகி வற்றிப் போனது' (குறு. 99) என்று தோழிக்குப் பதிலுரைக்கிறான். பெருமழைக்குப் பின்பு வற்றிப்போகும் வெள்ளத்தைப் போன்றது காமம் என்கிறார் ஓளவையார். தலைவன், தலைவி என இருவரும் தாம் கொண்ட எதிர்பாலின காமத்தை வெளிப்படையாகத் தோழியிடம் பகிர்ந்துகொள்கின்றனர்.

சங்கப் பெண்களின் கவிதைகளில் அவர்களின் உடல் மற்றும் மன உணர்வுகள் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதன் மூலம் தொல்காப்பியரின் விதிகளை அவர்கள் மீறியுள்ளதைக் காண்கிறோம். 'அச்சம், நாணம், மடன் ஆகிய முப்பண்புகளும் எக்காலத்தும் பெண்டிர்க்கு உரியவை' என்று கூறுகிறார்.

**அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப (தொல். கள. 8)**

தலைவன்மீது கொண்ட காமம் ஒரு கட்டத்தில் எல்லை மீறும்போது நாணத்தைத் தூக்கி எறிகிறான் தலைவி; அவள் உடல் நாணத்தை உடைத்து எறிகிறது. சங்கப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகள் நாணத்தை அழகாகக் கடந்து செல்கின்றன. தலைவி, தலைவனின் பிரிவைப் பார்த்துக்கொண்டு அமைதி காப்பதில்லை; எதிர்வினையாற்றுகிறாள். இதனை கழார்க்கீரன் எயிற்றியார் தம் அகநானூற்றுப் பாடலில் அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளார். வினை காரணமாக தலைவியைப் பிரிந்து செல்லப்போவதாக தலைவன் தோழியிடம் சொல்லி அனுப்புகிறான்; செய்தியைக் கூறும் தோழியிடம், தலைவி தன் ஆற்றாமை காரணமாக பின்வருமாறு கூறுகிறாள்: '..... தம் காதலரைப் பிரிந்து வாழும் காதலியர், தம்முடைய அழகையெல்லாம் இழந்தவராக நடுங்கி துன்புறுகின்ற பனிக்காலம் வந்துவிட்டது. அதனால், 'இந்தப் பருவம் பிரிவுக்குப் பொருத்தமானது அன்று எனவும், எத்தகையப் பொருளைப்

பெறுவதானாலும் தலைவியைப் பிரியாதீர் எனவும், எமக்குத் துணையுடையவரான அவருக்குச் சொன்னேன் என்று நீ அவரிடம் சொல்' என்று தலைவி கூறுகிறாள். மேலும், அவர் அதற்கு இசைந்து நமக்கு அருள் செய்யாதவராகப் பிரிந்து செல்வாராயின், அவர் நம் அழகை நுகர்ந்து கைவிட்ட பாழ் மேனியை நாம் கண்டு, அக்காம நோய் மேலும் வருத்துவதால் வலிமையற்று உடையும் நெஞ்சத்துடன், அவர் கூடலை விரும்பி கடும்பனியின் காரணமாக வருந்தி, பற்களைத் தீயுண்டாகக் கடித்தபடி நடுங்குவோம் என்பதையும் அவரிடம் சொல்வாயாக' என்று தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

.....
**அகன்றுஉறை மகளிர் அணிதுறந்து நடுங்க,
அற்சிரம் வந்தன்று; அமைந்தன்று இதுஎன,
எப்பொருள் பெறினும், பிரியன் மினோ எனச்
செப்புவல் வாழியோ, துணையுடை யர்க்கே;
நல்காக் காதலர் நலன்உண்டு துறந்த
பாழ்படு மேனி நோக்கி, நோய்ப்பொர,
இணர்இறுபு, உடையும் நெஞ்சமொடு, புணர்வுவேட்டு,
எயிறுதீப் பிறப்பத் திருகி,
நடுங்குதும் பிரியன்யாம் கடும்பனி உழந்தே. (அக. 217)**

'உயிரைவிட நாணம் சிறந்தது என்பது சங்க இலக்கிய மரபு. ஆனால், பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்களில் இந்த ஒழுக்கத்திற்கு எதிரான மீறல்கள் பதிவாகியுள்ளன. உடலை எழுதுதல் என்பதை நோக்கி நகரும்போது கட்டு, விதி, வழக்கு, சாத்திரம் என்ற செயல்பாடுகள் காணாமல் போவதைப் பார்க்க முடிகிறது' (சங்க இலக்கியம், பக் .113) என்று க. பஞ்சாங்கம் கூறுவதை, வெள்ளிவித்யாரின் குறுந்தொகைப் பாடல் உறுதிபடுத்துகிறது. தலைவனைக் காணாது தலைவி உடல் மெலிந்து காணப்படுகிறாள்; தலைவிமீது அன்புகொண்ட தோழி, தலைவனைத் தேடிச் செல்லலாம் என்று கூறுகிறாள். அதற்குத் தலைவி, 'தோழி! நாணம் நம்மை விட்டுப் பிரியாமல் பலகாலம் வருத்தியது. வெண்மையான பூக்களுடைய கரும்பின் உயர்ந்த சிறுகரையில், இனிய அருவிப் புனல் விரைந்து பாய்வதால், அக்கரைதான் அழிவது போலத் தாங்கும் வரை தாங்கியிருந்து, காமமானது மிகுந்து தாக்குவதால் நாணம் என்னிடம் நில்லாமல் அழிந்து போய்விடும்' என்று தலைவி இரங்குகிறாள்.

**அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனி நீடு உழந்தன்று மன்னே; இனியே,
வான்பூங் கரும்பின் ஒங்குமணற் சிறு சிறை**

**தீம்புனல் நெரிதர வீந்து உக்காஅங்கு,
தாங்கும் அளவைத் தாங்கி,
காமம் நெரிதரக் கைந்நில் லாதே. (குறு. 149)**

பெண்களுக்கான ஒழுக்க விதியாகக் கற்பிக்கப்பட்ட நாணத்தை, காமம் இயல்பாகக் கடந்து செல்வதை இக்கவிதையில் பார்க்கமுடிகிறது. இதுதான் இயல்பானது. உடலை இலக்கணமும் விதிகளும் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதை இக்கவிதைமொழி நிறுவிச் செல்கிறது. காமத்தை இயல்பாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டாடுவதைப் போன்று, பெண்ணுடலையும் செருக்கோடு பதிவு செய்கின்றனர். ஒளவையாரது நெய்தல் திணைப் பாடல் ஒன்று தலைவியின் அபரிமிதமான அழகை வெளிப்படுத்துகிறது. தோழியின் கூற்றில் அது வெளிப்படுகிறது. தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டு விட்டாள். தலைவன் விரைவாக வரைந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் தோழி பின்வருமாறு கூறுகிறாள்: 'நாங்கள் எங்கள் மனைக்குள் செல்கிறோம். விரைவாக நீ வந்து தலைவியை வரைந்துகொள்ளாவிடில், செருக்கைத் தரும் மதுசாடியைப் போன்ற தலைவியின் இளமையழகு வீட்டின் சுவர்களுக்கிடையே கிடந்து அழிந்து போகும்' என்று கூறுகிறாள்.

'.....
**கலிமடைக் கள்ளின் சாடி அன்னம்எம்
இளநலம் இற்கடை ஒழியச்
சேறும்; வாழியோ! முதிர்கம் யாமே.' (நற். 295)**

'என் உடலின் அழகை உண்ணும் பசலைக்கு காரணம் கானகத்தையுடைய நாடன்தான் என்று கூறினால் ஏதாவது தவறு ஏற்படுமா?' (நற். 47) என்று எதிர்க்கதையாடல் நிகழ்த்துகிறாள் மற்றொரு தலைவி. பெண்களின் ஆழ்மனதில் பதிந்துபோயுள்ள காமம் சார்ந்த ஒழுக்க விதிகளைச் சங்கப் பெண்கவிதைகள் இயல்பாக கட்டுடைத்துச் செல்கின்றன என்பதை இக்கவிதைகளை வாசிக்கும் எவரும் புரிந்துகொள்ள முடியும். காமத்தை வடிகட்டும் மொழி தட்டையானது என்றும் சுயத்தன்மை அற்றது என்றும் பெண் கவிஞர்கள் நன்கு உணர்ந்துள்ளனர். தலைவனின் பிரிவுத் துயரைத் தாங்காது ஆற்றாமை கொள்ளும் தலைவி, அந்த ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்தவும் தயங்குவதில்லை என்பதையும் இவர்களின் கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தலைவன்மீது காதல்கொண்ட மனதையும், அவன் பிரிவால் ஏற்படும் வலியையும் நுட்பமாக இக்கவிதைகள் ஒரு வரையறைக்குள் நின்று மொழிகின்றன.

‘பகல் மற்றும் இரவுக்குறிச் சந்திப்புகள், புணர்ச்சி விதும்பல், சிறைப்புறம், வன்புறை, வரைவு கடாதல், உடன் போக்கு வேண்டல், பிரிவின் துயரத்தைத் தாங்காத ஆற்றாமை, பருவம் கண்டு இரங்கல், மெலிதல், காமமிக்க கழிபடர் கிளவி, வாயில் மறுத்தல் எனப் பலதுறைகளின் அடிப்படையில் பிரிக்கத்தக்க பாடல்களில் அதிகம் காணப்படுவது பெண்ணின் ஆற்றாமைதான். இந்த ஆற்றாமையைக் காதல் உணர்வால் எழுந்த மனம் சார்ந்த ஆற்றாமை என்று மட்டும் சொல்லிவிட முடியாது. காமம் சார்ந்து மனத்தோடு உடலும் சேர்ந்து படுத்தும் வலியின் உணர்வுகளும் தான். இதை வெளிப்படுத்த அப்பெண்கவிக்குத் தடைகள் இருந்ததாகவோ, அல்லது அவர்களே இதையெல்லாம் கவிதையில் பேசக்கூடாது என்று மறைத்துப் பேசும் உத்திகளுக்குள் நுழைந்து கொண்டதாகவோ தெரியவில்லை. கவிதைகள் கிடைக்கும் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப அள்ளூர் நன்முல்லை, வெள்ளிவீதி, ஓளவை ஆகியோர் கவிதை வரிகளில் உடல் சார்ந்த ஆற்றாமைகள் வலிமையுடனும் தாபத்துடனும் வெளிப்பட்டுள்ளன’ என்று அ.ராமசாமியும் சங்கப் பெண்கவிதைகள் குறித்து மதிப்பீடு செய்துள்ளார்.

பொதுவாக, தங்களின் பாலியல் உணர்வுகளையும், பாலியல் உறுப்புகள் சார்ந்த சொல்லாடல்களையும் குற்ற உணர்வின்றி இயல்பான உணர்ச்சிப்பெருக்குடன் கவிஞர்கள் தங்களுடைய கவிதைகளில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். காமம் மற்றும் காமம் சார்ந்த சொல்லாடல்கள் குறித்து கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள போலி மதிப்பீடுகளை இன்றைய பெண் கவிதைகள் வெளிப்படையாக புறக்கணிக்கின்றன. இதையே சங்ககாலப் பெண் கவிதைகள் திணை, துறை, உள்ளுறை, இறைச்சி போன்ற உத்திகளுக்குள் நின்று தங்களுடைய இருப்பை வெளிப்படுத்துகின்றன. காமத்தை இயல்பாக வெளிப்படுத்துவதற்கு மொழியின் பயன்பாடு முக்கியமான ஒன்றாக இருக்கிறது. அழகியலை வெளிப்படுத்தும் அவர்களது மொழி, உடல்முழுக்க கிளைபரப்பி இருக்கும் காமத்தையும் வெளிப்படுத்தத் தயங்கவில்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தங்களின் மாந்தளிர் போன்ற அழகைக் கெடுக்க வந்துள்ள பசலை நோய்க்கும், என் கை வளையல்கள் நெகிழவும் காரணம், தலைவனின் பிரிவுதான் (குறு. 31, 50, 65, 180, அகம். 147, 273, நற். 304) என்பதை வெளிப்படையாகப் பதிந்துள்ளனர். பெண்ணுடம்பின் இந்தக் காம நோய்க்கு ஓர் ஆணின் மார்பைத் தவிர வேறு மருந்தில்லை என்று அள்ளூர் நன்முல்லையாரின் (குறு. 68) பாடல் ஒன்று குறிப்பிடுகிறது.

இறுதியாக, சங்கப் பெண் கவிஞர்களின் அகம் சார்ந்த பாடல்கள் குறித்து நாம் சில முக்கிய முடிவுகளுக்கு வரவேண்டி இருக்கிறது. தாங்கள்

கொண்ட காமத்தை ஆண்களைப் போல் வீரியமாக வெளிப்படுத்த பெண்களுக்குச் சில தடைகள் இருந்திருக்கின்றன. இரவுக் குறியிடத்துத் தலைவனும் தலைவியும் கூடி மகிழ்வதாகப் பாடும் ஒரு பாடலைக்கூட பெண்கவிஞர்கள் நாணத்தின் காரணமாகப் பாடவில்லை என்று ஓளவை நடராசன் குறிப்பிடுகிறார். 'ஒரு பெண் தனது சொந்தக் காதல் வேட்கையைக் கூறுவதும், தனது இயற்கையான பாலியல் தேவையைக் கோருவதும் அடக்கமான குணத்துக்கு எதிரானது' என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதும் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

சங்க இலக்கியப் பெண் கவிஞர்களின் பாடல்களில் 66 பாடல்கள் தலைவியின் கூற்றுகளாகவே அமைந்துள்ளதை இயல்பாக அமைந்ததாகக் கூறமுடியாது. தோழி கூற்றாக 29 பாடல்களும், தலைவன் கூற்றாக 11 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. தலைவன் முன்பு தன்னுடைய உடல் வேட்கையைத் கூறத் தயங்கிய தலைவிக்கு, தோழியிடம் கூறுவதற்கு எந்தவிதத் தயக்கமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தலைவி தன்னுடைய இளமை, அழகு தலைவனுக்குப் பயன்படாது கழிவதைப் பெருந்துக்கமாகத் தோழியிடம் கூறுகின்றாள். தோழி, தலைவியின் விருப்பத்தை மறைமுகமாகத் தலைவனுக்கு வெளிப்படுத்துகிறாள். அச்சமும் நாணமும் அவர்களுக்கு எல்லா நேரத்திலும் தடையாக இருந்ததில்லை என்பதை ஓளவையார், வெள்ளிவிதியார் போன்றோரின் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆண்களைப் போல பெண்களும் தாம் கொண்ட காமத்தை வெளிப்படையாக / குறியீடாக வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றனர். பெண்களின் பல அனுபவங்களை ஆண்கள் உணர்வதென்பது இயற்கையாகவே அசாத்தியமானது என்பதை பெண்கவிதைகள் தொடர்ந்து நிறுவி வருகின்றன. இன்றைய பெண் கவிஞர்கள் பயன்படுத்தும் உடல்மொழியின் வேர், சங்கக் கவிதைகள்தான் என்பதை சங்கப் பெண்கவிதைகளை வாசித்த எவரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. அவ்வை நடராசன், புலமைச் செல்வியர், தி பார்க்கர், சென்னை, மு.ப ஏப்.2003
2. முருகேச பாண்டியன்.ந சங்கப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகள், மருதா, சென்னை, மு.ப டிச. 2005
3. தாயம்மாள் அறவாணன், மகடூஉ முன்னிலை, பச்சைப்பச்சேல், சென்னை, மு.ப ஆக. 2004
4. பஞ்சாங்கம்.க சங்க இலக்கியம், காவ்யா, சென்னை, மு.ப டிச.2007
5. http://ramasamywritings.blogspot.com/2007_09_01_archive.html

திருநெறிய தீந்தமிழும் - வழிபாடும்

க. இராமஜோதி செல்வராஜ்

விஜய வித்யாலயா மெட்ரிக் பள்ளி, கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை

‘எழிசையாய் இசைப் பயனாய் ...’ ‘பண்ணின் இசையாகி’ என்று சான்றோர்களால் பலவாறு போற்றப்பட்டவன் இறைவன். அத்தகைய இறைவழிபாடு 7-ம் நூற்றாண்டில் பக்தி இலக்கிய காலமாக மாறியது. இனிய தேவார, திருவாசகங்களும், திவ்யப் பிரபந்தங்களும் தமிழில் தோன்றி மலர்ந்து மணம் வீசின. அந்த மலர்ச்சி இன்றைய காலகட்டத்தில் விழிப்புணர்ச்சியாகப் பெருகி உள்ளது. வழிபாடுகள் என்பன பல்வேறு வகைப்பட்டன. ஆயினும், அவற்றில் இருபெரும் பிரிவுகள் உண்டு. அவை சைவ நோக்கில் வழிபாடு மற்றும் நம்பிக்கை சார்ந்த வழிபாடு ஆகியன ஆகும்.

சைவ வழிபாடுகள் என்பன குருமார்களை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு, அன்பு நெறியிலே ஆழ்ந்த கொள்கைகளை உள்ளடக்கிச் செய்யப்படும் வழிபாடாகும். இத்தகைய வழிபாடுகள் இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களிடையே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. சமய வகுப்புகள் பல உருவாகி, அவற்றின் மூலம் வழிபாடுகளின் பொருள் விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது. மேலும் குருகுலக் கல்வி முறையில் மாணவர்களுக்கு பக்தி கலந்த கல்வியினை அளிக்கும் பொருட்டும் பல்வேறு அமைப்புகள் தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றன.

பக்தி கலந்த கல்வி தேவையா? -எனில் “ஆம்!”, இன்றைய சூழலில் பிஞ்சுக் குழந்தைகள் முதலாகப் பெரியோர்கள் ஈராக எல்லோருக்கும் வாய்ப்புகள், தகவல் பரிமாற்றச் சாதனங்கள் வழி செய்திகள் என அனைத்துமே கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் உள்ளன.

வளரும் பருவம் என்பது - ஒரு மனிதனைப் பண்படுத்தத் தேவையான தன்னம்பிக்கையை வளர்ப்பதாகும். அப்பருவத்தின் சூழலால் தாழ்வு நிலையும், உயர்வு நிலையும் அமையும். அத்தகைய சூழலை எதிர்கொள்ளும் ஆற்றலும், நல்ல நேர்மறையான எண்ணங்களை விதைக்கவும் சமயக் கல்வி இன்றியமையாததாகும்.

உலகச் சூழல் நன்மை, தீமை என இரண்டையுமே எளிதில் அளிக்கின்றது. இவை அக்காலத்தைப் போன்று, அந்தந்த

பருவத்தவர்களுக்கு என ஒதுக்கப்படுவது குறைவு. எல்லாவற்றையும், எல்லாரும் கேட்கும் - பார்க்கும் சூழல் உருவாகி உள்ளது. இந்நிலையில் தரமான விதைகளே, தரமான பயிர்களை அடையாளம் காட்டும். ஆதலால், இளவயது முதலே தரமான எண்ணங்களை விதைக்கவும், ஆற்றலைப் பெருக்கவும், சமயம் சார்ந்த ஒழுங்கு முறைக்கல்வி அவசியமாகிறது.

தமிழும் - பக்தியும்

‘தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்..’ என்னும் வாக்கு. தமிழை இறைவனோடு தொடர்புபடுத்தி பாடியநிலை பக்திப் பாடல்களில் உண்டு.

தமிழின் சிறப்பு

செம்மையான பழமை வாய்ந்த 7 மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று. ‘கல் தோன்றி, மண் தோன்றாக் காலத்தே - வாலொடு முன் தோன்றிய மூத்தக்குடி - எனும் பிறப்பினால் பெருமையும் பெற்று விளக்குவது தமிழ். அகத்திய இலக்கண முதல் நூலும், அதற்கு முன்னே தோன்றிய முதுகுருகு, முதுநாரை எனும் இசை நூல்களும் தமிழின் தொன்மையினைப் பறைசாற்றுகின்றன. சங்கங்கள் வைத்து - சமணர், பௌத்தர் - எனப் பல்வேறு மதத்தினரும் இணைந்தே தமிழ் நூல்களைப் படைத்தும், காத்தும் வந்துள்ளனர்.

மொழி ஆராய்ச்சி செய்த முதல்குடி தமிழ்க்குடி என்ற பெருமையும் இதனாலே பெறப்படுகிறது.

பின்னர் தோன்றிய தொல்காப்பியமும், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களும் தமிழின் வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சிலப்பதிகாரம் முதலான ஐம்பெருங்காப்பியங்களும், ஐஞ்சிறுங்காப்பியங்களும், மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன.

பதினென் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் - வாழ்வியல் விழுமியங்களைக் கூறுகின்றன. மக்கள் செயல்பட வேண்டிய நல்ல நெறிமுறைகளை வகுத்துக் காட்டுகிறது. அத்துடன் தீமை செய்தால் தீமை விளையும் என்பதனையும் ‘தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா’ - எனும் கணியன் பூங்குன்றனார் பாடல்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பக்தித் தமிழ்

இன்று நம்மிடையே பல்வேறு வகையான வழிபாட்டு முறைகள் கலந்துள்ளன.

‘முப்பது கோடி முகமுடையாள் - எனில்

மொய்ம்புற ஒன்றுடையாள் - இவள்
செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள் எனில்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்.

பிஞ்சுக் குழந்தையினை அனைவரும் அள்ளிக் கொள்ள முடியும். ஒருவர் எடுத்தால் மகிழ்வும், ஒருவர் எடுத்தால் அமைதியும், மற்றும் ஒருவர் எடுத்தால் அழகையும் உடையது குழந்தை. ஆயின் தாயின் தொடு உணர்வு மேலீட்டால், அக்குழந்தை அடையும் பரவசம் சொல்லுதற்கரியது. உலகினையே அது கைப்பற்றியது போல் மகிழ்ச்சியினை அடையும்.

அதுபோல, எம்மொழியில் பேசினும், பழகினும் அடிப்படையத் தாய்மொழி தமிழால் ஒரு பாடலைப் பாடும்போது, ஏற்படும் ஒருமித்த உணர்வும் சொல்லுதற்கரியது. தமிழ் மொழியைக் கற்ற அனைவருக்குமே இவ்வுணர்வு ஏற்படுவது இயல்பே ஆகும்.

நம் முன்னோர்கள் முற்காலத்தில் இருந்தே தெய்வத்தினைக் காப்புப் பருவத்திலே அழைத்துப் பின்னரே தாம் கூற வந்த செய்திகளைச் சொல்லுவர். இவ்வாறு தமிழரும், தெய்வமும், தமிழும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்த வண்ணமே திகழ்ந்து வந்துள்ளன.

கோவில்களில் தமிழ் வழிபாடு

தன் மன அமைதிக்கும், தன் இன்பத்தினைப் போற்றவும், தன் துன்பம் நீக்கும் வழியைக் காட்டுமாறும் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் திருக்கோவில்களை நாடி மக்கள் வருகின்றனர். ஒரு கால கட்டத்தில் சாமானியமான இத்தகு எண்ணங்களுடனே கோவில்களை மக்கள் நாடினர்.

‘கோயில்லா ஊரில் குடி இருக்க வேண்டா...’ ஆனால் சற்றேறக்குறைய, விழிப்புணர்வு பெற்று, இவ்வழிபாடு என்பது எத்தகு பயனைத் தரும் ஏன் தின வழிபாட்டை மேற்கொள்ள வேண்டும், கோவில்களுக்குச் சென்று வழிபாடு செய்வதன் நோக்கம் முதலியன சற்றே ஆராயப்பட்டு, அப்பரவச நிலைதேடி மக்கள் பக்தியினை நாடி உள்ளனர்.

இன்று கோவில்களில் பஞ்ச புராணம் என்று சொல்லக்கூடிய தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரிய புராணம் போன்ற நூல்களின் பாடல்கள் பாடப்பெறுகின்றன. மேலும், ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவையும், ஆழ்வார்கள் பாடிய பாசுரங்களும் திருமால் கோவிலை அணி செய்து வருகின்றன.

சந்தரலங்காரமும், சந்தர் அனுபூதியும் முருகப்பெருமான் கோவில்களிலும், விநாயகர் அகவல், நான்மணி மாலை முதலாயின விநாயகப் பெருமான் கோவில்களிலும் ஓதப் பெற்று வருகின்றன.

பெண்கள் அமைப்பினால் சக்தி வழிபாடு செய்யப்பட்டு தெய்வமாகி ஆயிரம் போற்றிகளுடன் அழகுத் தமிழில் அருச்சனை செய்யப்படுகின்றன. ஒளி பொருந்திய தேன் போன்ற ஒண் தீந்தமிழ் இன்று எல்லாத் திருக்கோவில்களிலும் பாராயணம் செய்யப் பெறுகின்றன.

சித்தரின் வழிபாடு

சித்தர்களில் பதினென் சித்தர்கள் சிறப்புடையவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். அச்சித்தர்களும் தமிழின் நுண்ணிய கலைச்சொற்களால் யோக முறையையும், மருத்துவ முறையையும் நன்கு விளக்கியுள்ளனர்.

சித்தர்கள் தம் அற்புதமான யோகக் கலையினை, கலைச்சொற்களால் வடித்தும் வைத்துள்ளனர். அதோடு அவர்கள் கூறியுள்ள சித்த மருத்துவம் உடல் நோய், உள நோய் என இரண்டையுமே போக்கவல்லது. அவர்களின் வழிபாடு மிகக் கடினமானதும், மனதைக் கட்டுப்படுத்திச் செயல்படுத்தும் ஆற்றலைப் பெறும் உத்தியைக் காட்டும்.

(யோகா) - தியானம்

இன்றைய இளைஞர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய சிறப்புடைய, வளம் பொருந்திய மொழி வண்டமிழ். இம்மொழியில் இல்லாத சிறப்பே இல்லை எனலாம். அத்தகு சிறப்புடைய மொழியில் தியானம் என்பது இளைஞர்களுக்கு அவசியமானது, பக்குவப்படுத்தக் கூடியது, வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவது. அவ்வாறு வழிகாட்டும் வழியில் இளைஞர்கள் செல்ல வேண்டும் என்பதே பெரியோர்களின் அவா

முடிவுரை

திருநெறிய தீந்தமிழும், இன்றைய வழிபாடும் - என்ற அமைப்பினில் வழிபாட்டின் சைவ நோக்கில் வழிபாடு, நம்பிக்கை சார் வழிபாடு இரண்டிலும் சைவ நோக்கிய வழிபாடு பற்றி பேசப்பட்டுள்ளது. இன்றைய கால கட்டத்தில் மக்கள் பரவலான துறைக்குச் சென்றாலும், பக்தி காலமாக பல்லோராலும் பின்பற்றப்படும் நிலை காட்டப்பட்டுள்ளது. சமயம் சார்ந்த கல்வி - அதன் பயன்கள் - சிறு வயதிலே நல்ல பண்பாடு அமையும் வழி முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

தமிழில் எவ்வாறு பக்தி மலர்ந்து வந்தது, அதன் வழி தேவார, திருவாசகங்களும், திவ்யப்பிரபந்தங்களும், விநாயகர் அகவல் முதல் நான்மணி மாலை முதலானவையும், திருப்புகழ், கந்தரலங்கார அனுபூதிகளும், அபிராமி அந்தாதிகளும் போன்ற பல்வேறு தமிழ் பக்தி நூல்களால் மக்களிடையே விழிப்புணர்வோடு பாடப்பட்டுவரும் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது.

மொழியியல் துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்

சித்தர்கள் பற்றியும், தியானக்கலை பற்றியும் அது எவ்வாறு இன்றைய மக்கட்கு பயன்படும் என்பது பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தியானம் மூலம் ஐரூகு கிராம மக்கள் விழிப்புணர்வு பெற்று, நோய் நொடிகள் நீக்கி, சண்டை சச்சரவுகள் இன்றி வளமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மக்களின் எழுச்சியால் தமிழ் வளர்ச்சியடைகிறது. தமிழோடு இணைந்துள்ள பக்தியிலே மக்களிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டுள்ளது. மக்களின் வளமான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைந்து - பக்தி இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலமாக மலர்ந்து, வாழ்வினில் எல்லா நலன்களும், வளங்களும் மக்கள் பெறுவர்.

மொழியியல்

எஸ். காயத்ரி

தமிழ்த்துறை, குருநானக் கல்லூரி, சென்னை

மனித எண்ணங்களைப் பிரதிபலிப்பதில் மொழி முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. அத்தகைய மொழி சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்வதுடன் பண்பாட்டு நெறியையும் கலாச்சாரப் பெருமையையும் பறை சாற்றுகிறது. மொழியின்றிச் சமுதாயமோ சமுதாயமின்றி மொழியோ தழைத்து வளர முடியாது. எனவே மொழி குறித்த தகவல்களை முன்மொழிவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இந்திய மற்றும் கிரேக்க மொழிகளில் தோன்றிய இலக்கிய நூல்களும் தத்துவ நூல்களும் மொழி குறித்த உண்மையான ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கி வைத்தன. மொழிக்கு இலக்கணம் வகுக்க முனைந்த போது அவ்வாராய்ச்சி மேலும் சிறப்புற்றது. இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் ஐரோப்பியர்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியது.

மொழியின் வடிவங்கள்

உலக மொழிகள் அனைத்திற்கும் இரண்டே வடிவங்கள் உள்ளன. அவை,

1. ஒலி வடிவம்
2. வரி வடிவம்

இவை முறையே, பேச்சு வடிவம் என்றும் எழுத்து வடிவம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மொழியினரும் ஒலிக்கேற்றவாறு தத்தம் மொழியில் வரி வடிவத்தை அமைத்துக் கொண்டனர். அவ்வாறு, ஒலி வடிவத்தை வரி வடிவத்திற்கு மாற்றி எழுதுகையில் சில குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தினர். சான்றாக,

K, க் - 'க்' கர ஒலியைக் குறிப்பன.

ஆங்கிலத்தைத் தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதிக் காட்டினாலும் தமிழை ஆங்கில எழுத்துக்களில் எழுதிக் காட்டினாலும் அத்தகைய மொழிகளின் அமைப்பில் மாற்றம் நிகழாது. ஒவ்வொரு குறியீட்டிற்கும் உரிய ஒலி என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டு அதற்கேற்றாற்போல் பயன்படுத்த வேண்டும். இத்தகைய சூழ்நிலையில்தான் மொழி, மனிதன் வசமாவதும், மனிதன் மொழி வசமாவதும் சாத்தியமாகிறது.

மொழியும் இலக்கியமும்

மொழியும் இலக்கியமும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கியத் தொடர்புக் கொண்டவை. மொழியில்லா இலக்கியம் உயிரற்ற உடலுக்கு நிகரானது என்பர். மொழியின் செம்மையாலும், சிறப்பாலும், வடிவத்தாலும், வளப்பத்தாலும் மட்டுமே இலக்கிய இன்பத்தை நுகர முடிகிறது. இலக்கிய நுழைவாயிலில் நுழைவதற்கு முன்பு, மொழியில் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் சுற்றுக் கொள்வதே சாலச் சிறந்தது. இதன் காரணமாக, மொழி இலக்கிய நயம் காண மட்டுமே பயன்படுகிறது என்று எண்ணிக் கொள்வது மடமை. பட்டறிவோ படிப்பறிவோ எதுவாயினும் அதற்குப் பாங்குறப் பயன்படுவதே மொழியின் சிறப்பு.

மொழியியல் துறைகள்

மொழியியல் வல்லுநர் மொழியைப் பலவாறாக ஆராயலாம். ஒரு மொழி குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு வகை மக்களால் அல்லது ஒரு மனிதனால் இவ்வாறு பேசப்படுகிறது. பேசப்பட்டது என்று விளக்குவது ஒருமுறை. இதனை விளக்கமுறை மொழியியல் என்று கூறுவர். ஒரு மொழி பல்வேறு காலங்களில் இவ்வாறு வழங்கியது என்று விளக்குவது வரலாற்று மொழியியல். ஒரே குடும்பத்தைச் சார்ந்த பல்வேறு மொழிகளை ஒப்பிட்டு, அவற்றின் மூல மொழியைக் கண்டு அம்மூல மொழியிலிருந்து மற்ற மொழிகளெல்லாம் எவ்வாறு வெவ்வேறு மொழிகளாகக் கிடைத்தன என்று ஆராய்வது ஒப்பீட்டு மொழியியல். ஏதேனும் இரண்டு மொழிகளை ஆராய்ந்து அவற்றின் ஒலியனியல், இலக்கணம் முதலானவற்றில் காணப்படும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்குவது ஒப்புநிலை மொழியியல்.

செம்மொழி தமிழ்மொழி

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு
உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் இல்லாத தொன்மைச் சிறப்பும்,
தடைபடாத வரலாற்றுப் பின்னணியும் கொண்ட மொழி
தமிழ்மொழியேயாகும்.

தமிழ் மொழியிலுள்ள சொற்களைக் கொண்டே பிற மொழிகள் பலவும் கிளைத்து, தழைத்து, செழித்து வளர்ந்துள்ளன. இதனை, திரு.கா.சு.பிள்ளை அவர்கள் தனது 'மொழி நூற் கொள்கையும் தமிழ் மொழி அமைப்பும்' என்னும் நூலுள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவற்றுள் சில,

நரம்பு	-	நெர்வ் (இலத்தீன்)
சுருங்கு	-	ஷ்ரிங்கு (ஆங்கிலம்)
அன்னை	-	Anya (பிரெஞ்சு & கங்கேரியன்)
அரிசி	-	ஒருசா (கிரேக்கம்)
மா (பெரிய)-		மஸ் (பெரிய) சுமேரியா

தென்னிந்திய மொழிகளில் தமிழில் புசி (pusi) என்பது ருமேனியாவில் பிசா (pisa) எனவும், அல்பேனியாவில் பிசோ (piso) எனவும் வழங்கப் பெறுவது பரவலான வழக்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகும் என்பார் ம.மாரியப்பன்.

மொழியின் பயன்பாடு

தொடக்கக் காலத்தில் மனிதன் தன் உள்ளத்து எழும் உணர்வுகளைச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு ஒலி எழுப்பியும், சைகை காட்டியும் வெளிப்படுத்தினான். அவற்றின் வாயிலாகவே கருத்துப் பரிமாற்றத்தில் எழுந்த சிக்கல்களைத் தீர்க்க முனைந்தான். நாகரிகம் வளரத் தொடங்கியதும் தகவல் தொடர்புக்கு மொழி உறுதுணையாயிற்று. இன்றைய அறிவியல் உலகில் ஊடகங்கள் பல்கிப் பெருகிய நிலையில் மொழியின் பயன்பாடும் பெருகியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடக்கத்தில்

கிரேக்கர்களும், இந்தியர்களும் தத்தம் மொழியை ஆராய்வதிலேயே பழங்காலத்தில் ஈடுபட்டனர்.

இந்தியர்கள் மொழியை விளக்க முறையில் ஆராயும் பொழுது கிரேக்கர்கள் ஊக முறையில் ஆராய்ந்தனர். இவ்வாறு ஆராய்ந்தவர்களில் முதன்மையானவர் பிளேட்டோ, பிளேட்டோவின் மாணவர் அரிஸ்டாட்டில் மொழி மரபாலும், உடன்பாட்டாலும் உண்டாயது என நம்பினார்.

கிரேக்கர்கள் மொழியைத் தத்துவ முறையிலேயே ஆராய்ந்தனர். இவர்களையே பிற்காலத்தில் உரோமர்களும் பின்பற்றினர்.

கிறித்துவ மதம் உலகில் பல இடங்களுக்குப் பரவத் தொடங்கியதும் அதனைப் பரப்பக் கிறித்துவப் பாதிரிமார்கள் உலகெலாம் செல்லத் தொடங்கிய காலம் பிறமொழி அறிவும், அச்சுயந்திரம் வந்த பின்பே மக்களிடம் மிகுதியாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. எனவே பதினேழாம் நூற்றாண்டை இக்கால மொழியியலின் தொடக்கக் காலம் எனக் கூறலாம்.

வேர்ச் சொற்களைக் காணும் முறையிலும் எத்தகைய முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை.

ஹீப்ரு மொழியே மொழிகளுக்கு எல்லாம் மூலமொழி எனக் கருதினர். வேர்ச்சொல் ஆராய்ச்சிகள் இந்த முடிபினை வலியுறுத்தவே எழுந்தன.

பிற்காலம்

டேனிஷ் நாட்டைச் சார்ந்த ராஸ்மஸ் கிரிஸ்தியன் ரஸ்க் என்பவர் 1814-இல் மொழியின் தோற்றத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டார். ஒப்பீட்டு மொழியியலின் இக்கால அறிவியல் முறையைத் தொடங்கி வைத்த பெருமை இவரையே சாரும். மேலும், மொழியின் குடிவழியைக் காண்பதற்கு, மொழிகளின் இலக்கண அமைதியை ஒப்பிட்டுக் காணுதல் வேண்டும் என்ற கொள்கையை வற்புறுத்தியவரும் இவரே.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினை வரலாற்று ஒப்பீட்டு மொழியியலின் பொற்காலம் என்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டினை விளக்க மொழியியலின் பொற்காலம் என்றும் கூறுவர்.

மொழி குறித்த ஆய்வுகள் காலந்தோறும் தொடர்ந்த வண்ணம் உள்ளன. கலை, அறிவியல், ஊடகம், இதழியல், இலக்கியம் எனத் துறைதோறும் மொழியின் ஆளுமை விண்ணளாவி விரிந்து பரந்திருக்கிறது.

மொழியியல் ஆய்வு நூல்கள்

1. மொழி வரலாறு - டாக்டர் மு. வரதராசனார்
2. மொழியியல் - முனைவர் கி. கருணாகரன்
முனைவர் வ. ஜெயா
3. மொழியும் அதன் வாழ்வும் - நிர்மலா சுரேஷ்
4. மொழித்திறன்களும் சில சிக்கல்களும் - மு. கோவிந்தராசன்
5. மொழிப் போராட்டம் - இரா. குணசேகரன்
6. திராவிட மொழிகள் - ச. அகத்தியலிங்கம்
7. மொழிப் பயன்பாடு - பேரா. கா. பட்டாபிராமன்
8. மொழியியல் சிந்தனைகள் - மு.வை. அரவிந்தன்
9. மொழிவழிச் சிந்தனைகள் - தமிழண்ணல்
10. இக்கால மொழியியல் - முத்துச் சண்முகம்
11. தமிழ் மொழிச் செல்வம் - மா. இராசமாணிக்கனார்
12. சமுதாய மொழியியல் - சி. கருணாகரன்

வைரமுத்து நாவலில் மொழி நடை

பெ.சமதி

ஒப்பிலக்கியத் துறை, தமிழியற்புலம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை

முன்னுரை

நமது எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் மொழியின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகிறோம். ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் தன் திறனுக்கு ஏற்ற வகையில் மொழியைப் பயன்படுத்துகிறான். இதனால் மொழிப் பயன்பாட்டில் பல வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. மொழிப் பயன்பாடு அவரவர் ஆளுமைத் திறனுக்கேற்பவும் சமூகம் மற்றும் மொழித் திறனுக்கேற்பவும் வேறுபடுகின்றது. எல்லோரும் ஒரே மொழியைப் பேசுவோராக இருந்தாலும் தமது எண்ணத்தை வெளியிடும்போது பல்வேறு வழிகளில் வெளிப்படுத்துவதுண்டு. மொழி மனிதனை அடையாளப்படுத்துகின்ற கருவி எனலாம். அந்த வகையில் ஒரு படைப்பாளன் தான் கூறவந்த கருத்துக்களை முழுச் சுதந்திரத்துடன் வெளிப்படுத்த மொழி இன்றியமையாததாகின்றது. வாசகனைத் தன்னுடைய மொழிநடையால் கவர்ந்து தன் படைப்பு முழுமையும் வாசிக்க வைக்கும் மாயத் தன்மையை ஏற்படுத்துகின்றவன் சிறந்தப் படைப்பாளியாகின்றான். படைப்பும் வெற்றி பெறுகின்றது.

வட்டார இலக்கியங்கள் படைக்கின்ற எழுத்தாளர்கள் அந்த வட்டார மக்களின் உணர்ச்சிகள் இன்ப துன்பங்கள், வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், பொருளாதார நெறிமுறைகள், பண்பாடு, பழக்க வழக்கம், நம்பிக்கைகள், சடங்கு முறைகள், புதுமை எண்ணங்கள், புரட்சிக் கருத்துக்கள் ஆகியவை அவற்றில் காணப்படுகின்றன. மிக எளிய வழக்குச் சொற்களின் மூலம் தெளிவாகவும் செறிவாகவும், நயத்தோடும் தங்களது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இதனை அவர்களது பாடல்கள், கதைப்பாடல்கள், கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், வருணனைகள், உவமைகள் போன்றவற்றின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றனர். இத்தகைய இலக்கியத்தை ஆராய நடையியல் கோட்பாடு பயன்படுகிறது. நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் காணப்படும் புதிய உத்திகள் சிறந்த கற்பனை வளம், செறிவான கருத்துக் கோவை ஆகியவற்றை இனம் பிரித்துக் காட்டவும் நடையியல் கோட்பாடு பயன்படுகிறது. வைரமுத்துவின் கருவாச்சி காவியத்தில் உள்ள பல்வேறு வகையான மொழிநடைக் கூறுகள் இக்கட்டுரையின் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நடையியல் விளக்கம்

ஒருவர் தனது எண்ணத்தை வெளியிடும் முறையையே நாம் நடை என்கிறோம். மொழியமைப்பின் அடிப்படையில் எழுத்து, சொல், தொடர், வாக்கியம், உரைக்கோவை ஆகியவை இணைந்து நடையமைப்பாக அமைகின்றன. இந்த நிலையினைப் பேச்சு முறையில் ஒலி, ஒலியன், உருவன், சொல், தொடர், வாக்கியம், உரைக்கோவை என நாம் கூறுகிறோம். நடை என்பதற்குப் பல்வேறு வரைவிலக்கணங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. சொற்களைத் தொகுக்கும் முறையே நடை என்கிறார் பொன்னுதுரை. 'நடை என்பது எழுத்தாளர்களின் பல்வேறு வகையான படைப்புகளைப் படிக்கும் நிலையில் படிப்போரைக் கவரும், தன் வயப்படுத்தும் கருவியாகும்' என்பார்; கிப்பன் எட்வர்ட். அழகிய செஞ்சொற்களால் இனிமையாகவும், எளிமையாகவும், நுட்பமாகவும் கருத்தினை உணர்த்த வல்லதே சிறந்த நடையாகும் என்கிறார் ஹ்யூம். நடை என்பது கவிஞரின் தனித்தன்மை கவிஞர் உணர்த்தும் உத்தி, இலக்கிய உச்சநயம் என்பதேயாகும் என்று கருத்துரைப்பார் முர்ரே. நடை என்பது மனிதனின் ஆளுமையை உணர்வதும் உணர்த்துவதுமாகிய சொற்சிற்பங்களின் ஊடகமே அதாவது குறிப்பிட்ட முறைகளில் தேர்ந்தெடுத்து ஒழுங்குபடுத்தி அமைக்கப்பட்ட சொற்களின் கோவையே மொழி என்று கூறப்படுகிறது. ஒரு பொருளை உணர்த்த எத்தனையோ சொற்கள் தொடரமைப்புக்கள் இலக்கண அமைவுகள் இருக்கவே செய்கின்றன. இத்தேர்வு முறை ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடவே செய்யும். ஆகவே ஒருவரை மற்றவாஜீடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது அவரது நடையாகும் என்பார் இராமலிங்கம்.

தனக்கேயுரிய ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்த முறையினால் தனது கருத்துக்களை ஓர் ஆசிரியன் வெளிப்படுத்தும் முறையே நடையாகும் என்று சேம்பர்ஸ் அகராதி விளக்கம் தருகிறது. நடை என்பது பேசுகின்ற எழுதுகின்ற முறை என்றும் ஏதாவதொரு செயலை ஒருவர் செய்கின்ற வகையைக் குறிக்க சொல் என்றும் குறிப்பாக இச்சொல் ஒரு கலைஞனுடைய சிறப்பியல்புகளை எடுத்துக் காட்டுமாறு அமையும்போது அச்செயல் வகையைக் குறிக்கப் பயன்படும் என்றும் விளக்குகிறது ஆங்கில வாசகர் அகராதி. இவ்வாறு நடை என்பதற்குப் பல்வேறு அறிஞர்கள் பலவிதமாக விளக்கங்களைக் கூறியுள்ளனர்.

உவமை

அறிந்த பொருளைக் கொண்டு அறியாத பொருளை ஒப்புமைப்படுத்தி விளக்குவது உவமை எனப்படும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

வினை பயன்மெய்உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம் (தொ. பொ.200)

என்ற நூற்பாவின் உவமையானது வினை, பயன், மெய் உரு என்ற நான்குடன் வரும் என எடுத்துக்காட்டுகிறார். உவமையானது,

'உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளங்காலை' (தொ.பொ.274)

உயர்ந்த பொருளுடன் தான் உவமிக்க வேண்டும் என்கிறார். அவை,

'சிறப்பே நலனே காதல் வலியொடு

அந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப' (தொ.பொ. 275)

என்ற நான்கின் நிலைக்களங்களையும் பெற்று வரும் என்று சுட்டுக் காட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.

'உவமும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்' (தொ.பொ.279)

என்ற நூற்பாவில் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளும் ஒத்தவையாக இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையும் உவமை வினை உவமையாகும்.

'கரையான்களாகக் கூடிப் புத்துகட்டிக்கிட்ட மாதிரி சனங்களாக் கூடி ஆளுக்கொரு வீடு கட்டிக்கிட்டாக' என்று வினை உவமையை ஆசிரியர் பயன்படுத்திிருக்கின்றார்.

'காளமாட்டுக்குத் தொக்கம் விழுந்து தொண்ட கட்ன மாதிரி கரகரன்னு ஒரு குரல்ல கட்டையன் ஆரம்பிச்சதும் ... என்று கட்டையன் குரல் காளை மாட்டின் குரலுக்கு உவமையாக கூறப்பட்டுள்ளது.

'ஒத்தமாடு பூட்டி ஏர் உழுகிற மாதிரி கடுசாவே கழிஞ்சு போச்சு எம் பொழப்பு'

என்று பெரிய மூக்கி துன்பம் ஒத்த ஏர் மாட்டின் துன்பத்திற்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

'மண்ணுக் குத்துன சல்லிக்கட்டுக்காள மளார்னு

தலையத் தூக்கின மாதிரி'

'ஏ'ன்னு பெருங்கொண்ட குரலெடுத்து ஒரு சுத்துக் சுத்தி, கருவாச்சி தலைய ஒரு சுத்துச் சுத்துனா பாருங்க ... என்று கருவாச்சியின் பேயாட்டம் சல்லிக்கட்டு காளை மாதிரி இருந்தது என்று உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

'சோளக் கருது அடிச்சு முடிச்சவ சீலையிலிருந்து சொங்கு விழுகிற மாதிரி'

ஈரும் பேனும் முடியுமா காத்துல பறக்குது என்ற உவமை கூறப்பட்டுள்ளது.

'ஆயிரம் தண்ணிப் பாம்புக ஒண்ணு சேந்து வார மாதிரி சீறிப்பாஞ்சு வருதுக செந்தண்ணி அலைக' என்று தண்ணி அலை பாம்பின் சீற்றத்திற்கு உவமையாக கூறப்பட்டுள்ளது.

உவமையை நாவலின் கதைக் கருவிற்கு ஏற்ற இடத்தில் பாத்திரப் படைப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர்.

வருணனை

'ஒரு பொருளையோ, காட்சியையோ, கொள்கையையோ, வருணித்துக் காட்டும் போது இந்நடையின் தனி நிலை புலனாகின்றது. புலன்களால் உணர்வனவற்றை அல்லது புலன்களின் வாயிலாக உணரும் புறக் காட்சிகளைச் சொற்களில் மொழி பெயர்த்துக் காட்டுவதே வருணனை நடை எனலாம்.

கண்களால் காணும் நிகழ்வுகள் மனிதனால் மெருகூட்டப்பட்டு வருணனையாக வெளிப்படுகின்றது. வருணனையானது இயற்கை, மனிதன், பொருள் போன்றவற்றைத் தளமாகக் கொண்டது. வைரமுத்து தாம் படைத்த கருவாச்சி காவிய நாவலில் வரும் கருவாச்சியின் கணவனாகிய கட்டையனின் உருவத் தோற்றத்தை பின்வருமாறு வருணிக்கின்றார்.

பெறவியிலேயே ஒரு தப்பான பெறவி கட்டையன்னு பேசுவாக ஊருக்குள்ள. அவன் மூஞ்சிக்குள்ளயே ஒரு உறுப்புக்கும் இன்னொரு உறுப்புக்கும் சம்பந்தம் இருக்காது. ஒண்ணுக்கொண்ணு சண்ட புடிக்கும். பளபளபளன்னு நெத்தி பாறை மாதிரி அந்தப் பாறைக்குக் கீழ் ஒடுங்கி நிக்கிற நரி மாதிரி இடுங்கி நிக்கிற கண்ணு. சின்ன மூக்கு, துவாரம் ரெண்டும் பெருசு. முருங்கமரத்துல அடிபுடிச்சு நிக்கிற கம்பளிப் பூச்சிக மாதிரி மீசு. அரண்மனைப் பூட்டெடுத்து அஞ்சறப் பொட்டிக்குப் பூட்டின மாதிரி சின்ன வாய்க்குப் பொஜீய உதடு பெருங்கொண்ட மண்ட அதுல பூரான்ங்க குடும்பத்தோட உள்ள புகுந்து சுருண்டுக்கிட்டு வெளியேறவே மாட்டோம்ன்ன வெவகாரம் பண்ற மாதிரி சுருட்ட முடி.

ரொம்ப உசரமிலே கட்டையன். அதுக்காக அவன் குட்டையனு மில்ல. கருந்தேக்கங் கட்டைய எழச்சு எழச்சுப் பண்ணமாதிரி நெஞ்சுக்கூடு, எண்ணெய அப்பிக் அப்பிக் கருங்கல்லுச் செலைக்குக் கடைசியா ஒரு நெறம் வரும் பாருங்க... அந்தக் கெட்டிக்கறுப்பு கட்டையன் கறுப்பு காதுக்குக்கீழே எடது கழுத்துல ஓணான் ஒண்ணு தலைகீழாத் தொங்குகிற மாதிரி ஒரு தழும்பு" என்று முக்கூடற்பள்ளில் வருகின்ற பண்ணையாரின் உருவத் தோற்ற வருணனையைப் போன்று ஆசிரியர் கட்டையனின் உருவத்

தோற்றத்தை வருணித்துக் காட்டுகின்றார். வைரமுத்துவிற்கேயுரிய எள்ளல், நகைச்சுவை வெளிப்படுகிறது. அந்த வட்டார மக்கள் உழவுத் தொழில் ஈடுபடக்கூடியவர்கள் அதனால் அவர்கள் உருவத் தோற்றமும் கரடு முரடாகக் காணப்படும் என்பதையும் கட்டையனின் உருவத் தோற்றத்தை வருணிப்பதன் மூலம் வட்டார இலக்கியங்களுக்கு ஏற்ற வருணனையைப் படைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர் ஆசிரியர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

அடுக்குத்தொடர்

ஒரு சொல் விரைவு, வெகுளி, தெளிவு, அச்சம், உவமை முதலியவை காரணமாக இரண்டு அல்லது மூன்று முறை அடுக்கி வருவது அடுக்குத் தொடர் எனப்படும். பிரித்தாலும் பொருள் தரக்கூடியது. வாசகன் வாசிக்கும்போது சோர்ந்து விடாமல் இருக்கவும், தொடர்ந்து வாசிக்கவும் படைப்பாளன் அடுக்குத் தொடரினைப் பயன்படுத்துகின்றான். அது கதையின் போக்கிற்கும், ஆர்வ நிலைக்கும் வாசகனை இழுத்துச் செல்கின்றது.

சுப்பஞ்செட்டியாரு மகள் திருமணத்திற்கு வண்டி வண்டியா இறங்குது ஏழுருச் சொந்தம் என்று கூறப்படுகிறது. சாப்பாடு ஏற்பாடு பண்ண முடியாத சுப்பச் செட்டியார் வீடல் வண்டி வண்டியா சொந்தம் வந்து இறங்குவது அவருக்கு அச்சத்தை வரவழைக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. வண்டி வண்டியா என்ற அடுக்குத் தொடரை அச்சத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடிய தொடராக ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டுகின்றார்.

காளையன் கெழுவன் சாலைக் கொடுத்து திரும்ப வாங்கும் பொழுது உருட்டி உருட்டிப் பாத்து ஒரு ஓட்டையைக் கண்டுபிடிச்சிட்டாரு என்று கூறப்படுகிறது. இதில் உருட்டி உருட்டி என்ற அடுக்குத்தொடர் தெளிவை வெளிப்படுத்தக் கூடிய வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ளது (க.கா.10).

வெள்ளைக்காரனைக் கட்டபொம்மு வெரட்டி வெரட்டி அடிச்ச மாதிலீஜீ கூடிவந்த மேகங்களைக் கலைச்சுக் கலைச்சு வீசுது காத்து. வெரட்டி வெரட்டி, கலைச்சுக் கலைச்சு என்ற அடுக்குத் தொடரை விரைவு காரணமாக ஆசிரியர் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பவளம், கருவாச்சிக்கு பேன் பார்க்கும்போது முடியப்பிச்ச பின்னலெடுத்துப் 'பளார் பளார்'ன்னு ஒதறி சன்னஞ் சன்னமாக சிக்கெடுத்து பிறாண்டு பிறாண்டுன்ன பிறாண்டி, மொறுக் மொறுக்குன்ன குத்துறாங் சொடக் சொடக்குன்னு சத்தம் கேக்குது என்று நாவலில் கூறப்படுகிறது. கருவாச்சிக்கு பவளம் பேன் பார்ப்பது இன்பத்தை தரக்கூடியதாக அதாவது உவகையை வெளிப்படுத்தக் கூடிய தொடர்களாக பளார், பளார், சன்னல் சன்னமாக, பிறாண்டு பிறாண்டுன்ன பிறாண்டி, மொறுக் மொறுக், சொடக்

சொடக் என்ற அடுக்குத் தொடர்களை ஆசிரியர் படைத்திருக்கிறார்.

இரட்டைக் களவி

இரட்டைக்கிளவி பிரித்தால் பொருள் தராது. தொல்காப்பியர் 'இரட்டைக்கிளவி இரட்டிற் பிரிந்து இசையா' எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒரு பேச்சும் பேசல கருவாச்சி. பொலபொல பொலன்னு அழுகிறா என்று அவலச்சுவை தோன்ற படைக்கப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

பொஜீய மூக்கி கருவாச்சி கட்டியிருந்த சீலய 'இழு இழு'ன்னு இழுக்கிறா என்று விரைவை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாக காணப்படுகின்றது.

'புகபுகபுக'ன்னு என்னா அழகு அந்த வாலு?" என்ற இரட்டைக்கிளவியில் உவகை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கேப்பக்களியான் சாப்பிடும்பொழுது ஒரு உருண்டைக்கு ரெண்டு வெங்காயம்ன்னு வாங்கிக் கருவேலங்காயைத் திங்கிற வெள்ளாடு மாதிரி, 'கறுச் கறுச்'ன்னு மெல்லுறான் பாவம் என்பதில் கறுச் கறுச் என்ற இரட்டைக்கிளவி வெகுளியை வெளிப்படுத்தக் கூடிய வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. மடமடன்னு, சரசரசர, விறுவிறுவிறு, சரக்கரசரக்க, வரவர, புனுபுனு, சிறுசிறு, நசநச, தளதள என்று இவை போன்று ஏராளமான இரட்டைக்கிளவி சொற்களை ஆசிரியர் நாவலில் தேவையான இடங்களில் பயன்படுத்தியிருப்பது ஆசிரியரின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாகக் காணப்படுகிறது.

மரபுத் தொடர்

கிராமங்களில் தங்களது கருத்துக்களை யாவரும் அறியும் வண்ணம் மக்கள் மரபுத் தொடர்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இத்தொடர்கள் அவர்களின் மொழி அடையாளத்தை வெளிப்படுத்துவனவாக விளங்குகின்றது. இத்தகைய மரபுத் தொடர்கள் நாவல் முழுவதும் நாவலுக்கு உயிரோட்டத்தை கொடுக்கும் வகையில் ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டுகின்றார்.

கஞ்சிப் பொழுதுக்குள்ள ஒரு குறுக்கம் உழுது முடிச்சு, பொஜீய மூக்கியிடம் கம்பங்கூழைக் குடிச்சப்பட்டு கேப்பக்களியானும், சவட்டையனும் அடுத்து குறுக்கம் பாத்து மேழியழுத்துனாக என்று கூறப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் 'கஞ்சிப் பொழுதுக்குள்ள ஒரு குறுக்கம் உழுது முடிச்சு' என்ற மரபுத் தொடர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

1. காவக்காரன் கிட்ட வசவுவாங்கி வகுறுவீங்கி வீடு வந்து சேருவா.
2. வீடெல்லாம் கொட்டிக் குமிஞ்சு போச்சு

3. வெளஞ்சா வீடு வந்து சேரும் ஒழவு காசு
4. ஈரக்கொல நடுங்க விற்று விற்றுன்னு வீசுது காத்து
5. ஆடுகளவாணிப் பயலுகளா
6. பஞ்சுபறத்துறான் கட்டையன்
7. அரசமரத்து அம்பலக்கல்லு
8. பெருஞ்சொண்ட எலைசு
9. இன்னக்கிப் பொளந்துகட்டப் போகுதுடா மழை

மறுமாத்தத்துக்கு வெங்காயம், நெல்லுக்கஞ்சி வருது ... நெல்லுக்கஞ்சி வருதுங்கிற நெனப்புலயே ரெண்டு குறுக்கத்த நெருக்கிமுடிக்க ... கருவாச்சி வாரது தொஜியுது கரட்டுமேட்டுல என்ற வாஜிகளில் மறுமாத்தத்துக்கு வெங்காயம் நெல்லுக்கஞ்சி போன்ற மரபுத் தொடர்கள் கையாளப்பட்டுள்ளது. மரபுத்தொடர்கள் சொற்கள் மூலம் அந்த வட்டார மக்கள் பேசக்கூடிய மொழியை நாவலில் கதைக்கருவிற்கு ஏற்ற இடங்களில் பயன்படுத்தியிருப்பது ஆசிரியர் அந்த வட்டார மக்களோடு வாழ்ந்தவர் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

எதுகை

ஒரு தொடரில் அடிகளிலும் சீர்களிலும் முதல் எழுத்து அளவொத்து இருக்க இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது எதுகையாகும்.

எழுத்திருக்க - எஞ்சாமி

எழுத்திருக்க - நான்

என்ற வரியிலும்,

கடையெழுத்த மாத்திட்டாரு

கடையெழுத்த மாத்திட்டாரு

என்ற வரியிலும் எதுகை கையாளப்பட்டுள்ளது.

மோனை

ஒரு தொடரில் முதல் அடியின் முதல் எழுத்தும் அடுத்த அடியின் முதல் எழுத்தும் ஒன்றி வருவது, ஒரு அடியிலுள்ள முதல் சீரின் முதல் எழுத்தும் அவ்வடியிலுள்ள மற்ற சீர்களின் முதல் எழுத்தும் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது மோனை ஆகும்.

அங்கம் பதறாம

அனல்காத்து வீசாம

முள்ள முறியாம

முடிச்சுப் பூ வாடாம

நல்ல கதி குடுத்து

நடையக்கட்டு

முதல் இரண்டு அடிகளில் உள்ள முதல் எழுத்தும் மூன்றாவது நான்காவது அடியில் உள்ள முதல் எழுத்தும் ஐந்தாவது ஆறாவது அடியிலுள்ள முதல் எழுத்தும் ஒன்றி வருமாறு பாடப்பட்டுள்ளது. கருவாச்சிக்கு பேய் ஓட்டும்போது பாடப்பட்ட பாட்டில் ஒவ்வொரு அடியிலும் மோனை அமைத்து ஆசிரியர் பாடியிருப்பது ஆசிரியரின் கவித்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

'காக்கா பறக்காத
கள்ளிக்காட்டு பூமியிலே
கர்ணன் வந்து பெறந்தீரே
காளையனார் ரூபத்துல

நான்கு அடிகளிலும் முதல் எழுத்து ஒன்றிவர பாடியிருப்பது கவிஞர்கள் நாவல் எழுதினாலும் கவிதை வாரிகளும் நாவலின் உள்ளே அவர்கள் அறியாமலே வந்து சேரும் என்பதற்கு இப்பாடல் ஒரு உதாரணம்.

இயைபு

தொடர்களில் அடிகளிலும், சீர்களிலும் இறுதி எழுத்தோ, அசையோ, சீரோ ஒன்றிவருவது இயைபு எனப்படும்.

குண்டுமல்லிப்பூ வேணுமா?

கோழிக்கறிச் சாறு வேணுமா?

என்ற இரண்டு வாரியில் உள்ள இறுதிச்சீர் ஒன்றிவரப் பாடப்பட்டுள்ளது.

தங்கமகன் காங்கலையே

புல்லு மணம் மாறலையே

புழுக்கை இன்னும் காயலையே

என்ற மூன்று வாரியிலும் இறுதி எழுத்து ஒன்றிவரப் பாடப்பட்டுள்ளது.

விளித்தொடர்

ஒரு கருத்தினை நேரடியாகக் கூறும்போது விளித்தொடர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

ஏய் கடடையா ஆம்பள! பேசற பேச்சா இதெல்லாம்?

ஏ ஆத்தா! பொஜீய மூக்கி!

ஏம்மா கருவாச்சி!

ஏலே ஒலக்கையா!

ஏலே பண்ணியாம்பேரா!

யம்மா கனகாம்பரம் !

ஏ பவளம் ... இங்க வா பிள்ளவா!

உரையாடலுக்கு அதிக இடம் தரும்போது இது வெளிப்படுகிறது. கருவாச்சி

காவியத்தில் விளித்தொடர்கள் நாவல் முழுவதும் பரவி காணப்படுகிறது. கேட்போர் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கும் உரையாடலுக்கும் விளித்தொடர்களை ஆசிரியர் பயன்படுத்தியிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

அடைத்தொடர்கள்

அடை என்பது பெயரைச் சிறப்பித்து வருவதாகவும் வினையைச் சிறப்பித்து வருவதாகவும் அமையும். அடை தனித்து நின்று செயல்படாமல் பெயர் வினைகளைச் சார்ந்து அவற்றுடன் இணைந்தே பொருள் தரும்.

கருவாச்சி அழகு கறுப்புங் அம்சமான கறுப்பு
குயில் கறுப்பு என்று கருவாச்சியின்
அழகை மிகைப்படுத்தி அடைச்சொற்கள்
பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

கடப்பாரக் கவுண்டரு. கவுண்டருக்கு கடப்பார என்ற அடைச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கடடையனை வருணிக்கும்பொழுது பளபளபளன்னு நெத்தி, சின்ன மூக்கு, சின்ன வாய் என்ற அடைச்சொற்களை ஆசிரியர் பயன்படுத்துகின்றாலீ;

சடையத் தேவரை வருணிக்கும்பொழுது
பொத்தக்கள்ளி மூஞ்சிங்
நெருஞ்சி முள்ளி ரோமம்
வேலாம்பட்டத் தோலு

என்று அடைச்சொற்கள் பயன்படுத்தி வருணிக்கப்படுகிறது.

காவக்காரர் சக்கணன்,
சலம்பல் பாண்டி

உருமாப்பெருமாதேவர்

என்று பெயரை சிறப்பிக்க பெரும்பாலான இடங்களில் அடைத்தொடர்களை ஆசிரியர் பயன்படுத்தியிருப்பது நாவலோடு ஒன்றிச் செல்வதை காட்டுகின்றது. பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ற அடைகளை பயன்படுத்தியிருப்பது நாவலை உயிரோட்டமுள்ளதாகவதற்கு ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள திறத்தைக் காட்டுகின்றது.

பழமொழிகள்

நாவலில் வருகின்ற பழமொழிகள் கதைக் கருவிற்கு ஏற்ற வகையில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

'கேணப்பயக ஊர்ல கிறுக்குப் பய
நாட்டாமையா இருக்கு' ன்னு
உழுதவரைக்கும் போதும் ன்னு ஒத்தமாட்ட அவுத்துட்டு

வெளியேறிட்டான் சவட்டையன் என்று கூறப்படுகிறது. கட்டையனை சவட்டையன் திட்டுவதற்காக ஏற்ற இடத்தில் இந்த பழமொழியை ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டுகின்றார்.

'பழந்திண்ட கொரங்கு கொட்டை யறியாதா'

என்று உருமாப்பெருமாத் தேவரும் சுப்பஞ்செட்டியாரும் தவறுசெய்த சடையத்தேவரிடம் என்ன தவறு செய்தோம் என்று தெரியாதா என்று கேள்வி கேட்கின்ற விதத்தில் இந்த பழமொழி கூறப்படுகின்றது.

'கார்த்திகை மாசம் ஏச்சாலும் களையெடுப்பு

மழை ஏய்க்காதப்பா' கால நிலையை குறிக்கக்கூடிய பழமொழி பதிவு செய்யப்படுகிறது.

'புவ்வா' வுக்கே வழியில்லங்கறப்ப பூவு கேட்டாளாம் பொண்டாட்டிங்கற கதையாகிப் போச்சு என்று சுப்பஞ்செட்டியாரு கூறுகின்றார். பெண்ணின் திருமணத்திற்கு சாப்பாடு போட முடியாத நிலையில் இருக்கும் சுப்பஞ்செட்டியாரிடம் மாட்டுக்கு தீவனம் கேட்கிறான் வண்டிக்காரன் என்று சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற வகையில் பழமொழி கூறப்படுகிறது.

சமச்ச சோறு ஆறிப்போச்சங் கொதிச்ச மனச ஆறல என்று கட்டையன் மனது கோபம் ஆறவில்லை என்பதற்கு பொருத்தமான பழமொழி கூறப்படுகிறது. புண்ணாக்குத் திங்க வந்தவன் செக்குல தலையக் குடுத்த கதையாகிப் போச்சு அழகுசிங்கம் கதை என்று அழகு சிங்கம் விபச்சாரப் பெண்களிடம் சிக்கி கொண்ட விதம் பழமொழியாகக் கூறப்படுகிறது.

வட்டார வழக்கு

வட்டார நாவல் ஆசிரியர்கள் நாவலில் வட்டார வழக்குகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் நாவல்களை உயிரோட்டமுள்ளதாகப் படைக்கின்றார்கள். அந்த வகையில் கருவாச்சி காவியத்திலும் வட்டார வழக்குகள் சிறப்பாக ஆசிரியரால் கையாளப்பட்டுள்ளது.

"யப்பா கட்டையா? நான் பெத்த நல்ல மகனே! கேட்டியாஞ்? மாசமா இருக்காளாம்டா ஒம் பழைய பொண்டாட்டி. அத்து அனாதிக் காட்ல விட்டும் கழுத்துல தாலி; வகுத்துல பிள்ள. தாலிய கழுத்தவும் மாட்டாளாம். நாளைக்கிப் பிள்ளையப் பெத்துக் கையில புடிச்சிட்டு வந்து இவர்தாண்டா ஒன் அப்பன் 'இதாண்டா ஒன் சொத்துல வம்பு தும்பு பண்ணா என்ன பண்ணவ? வழிவழியா வந்த சொத்துக்கு வாலீசு வேணுமடா மகனே? இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்க. நாளைக்கி வாராக செல்லம்பட்டி ஆளுக மாப்ளவீடு பாக்க. செவக்காட்டுப் புழுதியில உழுது

வந்தவன் மாதிரி சிவீர்ன்னு வராம குளிச்சு முடிச்சு வெள;ளையுஞ் சொள்ளையுமா வாடா மகனே!”

என்று சடையத்தேவர் கட்டையனிடம் கூறுகின்றார். சடையத்தேவர் பாத்திரப் படைப்பின் மூலமாக அந்த வட்டார மக்களுடைய வட்டார வழக்குச் சொற்களையும் தொடர்களையும் ஆசிரியர் சிறப்பாகப் படைத்துக் காட்டியிருப்பதை அறியமுடிகிறது. இது மட்டுமல்லாமல் நாவல் முழுவதும் வட்டார வழக்குகளை ஆசிரியர் கையாண்டிருப்பது அவருடைய தனித்தன்மையைப் பதிவு செய்கின்றது.

விளக்க நடை

பாத்திரப் படைப்பை அறிமுகப் படுத்துவதற்கும் வர்ணிப்பதற்கும் பொருளை விளக்கிக் கூறுவதற்கும் விளக்க நடை பயன்நடுத்தப்படுகின்றது. கருவாச்சி காவியத்தில் சொர்ணக்கிளியை அறிமுகப்படுத்துகின்ற பொழுது “மாறுகண்ணுத் தேவருக்கு மகளா வந்து பெறந்தா சொர்ணக்கிளி. ஏழு அப்பன்மார்களுக்கும் செல்லப் பிள்ளையா செல்வத்துலயும் செல்வாக்கியத்திலும் வளர்றா. அவுக வம்சத்துலயே இல்லாத செவப்புத் தோலு அவளுக்கு. தலைக்குச் செழிம்பா எண்ணவச்சு, அழுத்தி வாரி, வெடவென்னு சடபோட்டு, தலச் சொமையாப் பூ வச்சு, பாவாட கட்டன குத்து வெளக்கா சொர்ணக்கிளி தெருவுல நடந்து போனா, ஆணும் பொண்ணும் மாடும் கண்டும் அவளையே வெறிச்சு வெறிச்சுப் பாக்கும். அவ பளிர்ன்னு கிரிச்சு வாய்முடினா நெலா செத்த வடம் வந்துட்டுப் போயிட்டு வாரேன்னு போயிரும். சொர்ணக்கிளி சொதந்திரக்கிளி. தண்ணியெடுக்கவும் போவா, காடு கரைக்கும் போய்வருவா. பெரிய மனுசியாகிப் முத்துக் குலங்கிப் புதுப்பாள போட்டு நிக்கிறா.” என்று சொர்ணக்கிளியின் உருவத் தோற்றத்தை விளக்குவதற்கு விளக்க நடை கையாளப்பட்டுள்ளது. பாத்திரப் படைப்பை சிறப்பாக ஆக்குவதற்கும் முழுமையடையச் செய்வதற்கும் விளக்கநடை ஆசிரியரால் கையாளப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

உரையாடல்

கருவாச்சிக்குப் பேய் ஓட்டும்போது கோடாங்கிக்கும் கருவாச்சிக்கும் இடையே உரையாடல் நடைபெறுகிறது.

“யாரு நீ வந்திருக்கிறது? இந்த உண்ணுந்தெரியாத புள்ளையத் தொட்டுத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிற நீ யாரு?” என்று கேட்கிறார் கோடாங்கி.

“சொல்ல மாட்டேன்”, கருவாச்சி கொரல் மட்டும் கேக்குது

குடுமிக்குள்ளருந்து

“சும்மா சொல்லு ‘எங்க பிள்ளையத் தொட்டுக்கிற நீ ஆணோ பெண்ணோஞ்ஓன்னய ஒரு குத்தமும் சொல்ல மாட்டோம்’ உண்மைளைச் சொல்லுஞ்”

“சொல்ல மாட்டண்டா”

“என்னது மரியாதை கொறையுது? ஏதோ வந்தது வந்துட்ட வேணுங்கிறதக் கேட்டு வாங்கிட்டு எங்க பிள்ளைய எங்ககிட்ட ஒப்படைச்சிட்டுப் போயிரு”

“பலி வாங்க வந்திருக்கேன். வெரட்டவா பாக்குற?”

என்று கருவாச்சி உருவத்தில் சொர்ணக்கிளி பேயாக வந்திருப்பதாக ஆசிரியர் உரையாடலை அமைத்திருக்கிறார். இந்த உரையாடல் நாவலுக்கு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. காரணம் பேய் வடிவில் இருக்கின்ற சொர்ணக்கிளியின் கதை, கதை ஓட்டத்திற்கு ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்துகின்றது. எதற்காக கருவாச்சி பழி வாங்கப்படுகின்றாள் என்பதை அந்த உரையாடல் மூலம் வருகின்ற கதையை வைத்துப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. உரையாடல் என்பது பாத்திரப் படைப்பின் முக்கியத்துவம், கதைக்கரு போன்றவற்றை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்வதற்கு ஆசிரியரால் பயன்படுத்துகின்ற மிகச்சிறந்த உத்தியாகும். வைரமுத்து கதையில் பெரும்பாலான இடங்களில் உரையாடலைப் பயன்படுத்திக் கதைக்கருவிற்கும் பாத்திரப் படைப்பிற்கும் வலுச்சேர்க்கின்ற வகையில் நாவலை ஆசிரியர் நகர்த்தி செல்வதை அறிய முடிகின்றது.

முடிவுரை

வைரமுத்து கருவாச்சி காவியத்தின் மொழி நடையை வட்டார வழக்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி படைத்திருக்கின்றார். ஆசிரியரின் மொழிநடை ஆற்றலும் கருத்து நுட்பமும் ஒருங்கே பெற்ற தனித்தன்மை வாய்ந்த நடையாகும். எளிமையான தெளிவான சொற்றொடர்களை கையாளுகின்றார். உவமையை பெரும்பாலான இடங்களில் கதை ஓட்டத்திற்கு ஏற்ற முறையில் பதிவு செய்து இருக்கின்றார். பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தும்போது, இயற்கைகளை வருணிக்கவும் வருணனையை பயன்படுத்துகின்றார். அடுக்குத்தொடர், இரட்டைக் கிளவி, மரபுத்தொடர், எதுகை, மோனை, இயைபு, விளித்தொடர், அடைத்தொடர்கள், பழமொழிகள், விளக்கநடை, உரையாடல், வட்டார வழக்கு போன்றவை நாவல் முழுவதும் பரவிக் காணப்படுவது ஆசிரியர் மொழியை கையாளுவதில் தனித்தன்மை வாய்ந்தவர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

புனைந்துரை வழக்கும் கவிதையியலும்

க. ஜவஹர்

முனைவர் பட்ட மேலாய்வாளர்

செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம், சென்னை

தொல்காப்பியத்தை இலக்கண நூலாகவும் சங்க இலக்கியத்தை பழந்தமிழரின் வாழ்வியலை விளக்கும் நூலாகவும் தொடர்ந்து கண்டதன் விளைவு நுட்பமான ஆய்வினையோ ஒருங்கிணைந்த பார்வையையோ பெற முடியாமல் போனது. தொல்காப்பியத்தை இலக்கண நூலாக மட்டும் பார்க்க வேண்டியதில்லை. தொல்காப்பியம் ஒரு பாவியல் நூலென்று பேரா.

ச. அகத்தியலிங்கமும், அது பழந்தமிழ் மொழியின் மொழிப் பொருண்மையமைப்பைப் பேசுவது என்று பேராசிரியர் க.பாலசுப்பிரமணியனும் சில புதிய திருப்பங்களை முன்வைத்தனர். கவிதையின் அடிப்படை இயல்பாகிய புனைந்துரை முறைமையைக் காணத் தவறியதால் வரலாற்றுத் தரவுகளாக தொல்காப்பியம் / சங்க இலக்கியப் பிரதிகளைக் கண்டனர்.

இலக்கியங்களின்வழி வெளிப்படும் மனித வாழ்க்கை, இயற்கை, சூழல் சார்ந்த விவரணைகளை எழுதினர் தொல்காப்பியக் கூறுகளை உள்ளடக்கி பா அமைப்பு, மெய்ப்பாடு, உவமை, அகம்- புறக் கட்டமைப்புகள் என்று பகுதி ஆய்வுகளாகச் செய்தனர். இங்கு கவனிக்க வேண்டியது இவ்வாறான பார்வைகள் தேவையென்ற போதும் ஒருங்கிணைந்த நோக்கினையும் அடிப்படையில் சங்கக்கவிதைகளை கவிதையாகப் பார்க்கத் தவறியதும் என்கிற கருத்தும் முக்கியமானது.

நாடக வழக்கு - புலனெறி வழக்கு

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம் (தொல்.999)

நாடக வழக்காவது, சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல் எனக்கூறும் இளம்பூரணர், அகப்பொருட் செய்யுள்களெல்லாம் நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்கும் கலந்து பாடப்படுவது¹ என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர், 'நாடக வழக்கென்பது, புணர்ச்சி உலகிற்குப் பொதுவாயினும் மலை சார்ந்து நிகழுமென்றும் காலம் வரைந்தும் உயர்ந்தோர் காமத்திற்குரியன

வரைந்தும் மெய்ப்பாடு தோன்றப் பிறவாறுங் கூறுஞ் செய்யுள் வழக்கம்² என்கிறார். மேலும் 'கைக்கிளைப் பெருந்திணைகள் பெரும்பான்மை உலகியல் பற்றியனவாகவும் சிறுபான்மை புலனெறி வழக்காயும் வருமென்ற கொள்கை'³ என்கிறார். திணை மயக்கத்தில் புணர்தல் முதலான ஒவ்வொருரிப் பொருளுக்கும் முதற்பொருள் கருப்பொருள்களை ஆசிரியர் பகுத்துக் கொண்டது நாடக வழக்காகும்⁴ என்பதும் கைக்கிளைப் பெருந்திணை வழக்கு இயல்பான உலகியல் வழக்காகவும் கொள்ளப்பட்டு புலனெறி வழக்கில் சிறுபான்மையாக⁵ வருமென்பதும் முக்கியமானவை. செய்யுள் / கவிதை என்பதே வழக்கிற்கு மாறுபட்டதாக பிரக்கூபூர்வமாக⁶ ஆக்கப்படும் புலனெறி வழக்கமாகவே உள்ளது.

இங்கு கவனிக்க வேண்டியது நாடக வழக்கு. புலனெறி வழக்கு குறித்த உரையாசிரியர்கள் தரும் இயல்பான விளக்கங்கள்தாம். கவிஞன் ஒரு பொருண்மையை கவிதையாக மாற்றும் பொழுது இன்ன திணையில், இன்ன கருப்பொருள்களுடன் இவ்வாறான மெய்ப்பாடுகள், உவமைகளைக் கொண்டு முன் முடிவுகளைச் செய்வதில்லை. படைப்பாக்க மன எழுச்சியால் உந்தப்பட்டு கவிதை இயற்றுகையில் அதன் புறக்கட்டமைப்புகள் யாவும் இயல்பாய் வந்துவிடும். இத்தகைய படைப்பாக்க மன அமைப்பு குறித்த களன்களைப் பொருளியல் மிக விரிவாய்ப் பேசுகிறது.

கவிதையின் உரிப்பொருளாகிய அடி கருத்தை (உரி) சொல்லவே நிலமும் காலமும் (முதல்) கருப்பொருட்களும், படைப்பாக்கக் கூறுகளும் (உவமை, மெய்ப்பாடு, பாவடிவம் முதலியன) உடன் சேர்கின்றன. ஆக, நாடக வழக்கும் புலனெறி வழக்காகிய புணைந்துரை வழக்கும் கவிதையை செழுமைபெறச் செய்பவையன்றி கவிதை இயற்றுவதற்கான கட்டுப்பாட்டுச் சட்டகங்களாகக் கொள்ளமுடியாது. கவிதையில் இவ்வாறான அழகியல் முறைமையைக் காணத்தவறியதால்தான் அகமும் புறமும் வேறு வேறு என்றும், திணைமயக்கம் ஏற்கப்படாத ஒன்று என்றும் கருதுகிற தெளிவற்ற ஆய்வுகளைச் செய்ய நேரிடுகிறது. உரையாசிரியர்கள் திணை மயக்கம் குறித்து மிக விரிவாக பேசியுள்ளனர்.

திணை மயக்கம் - புணைந்துரை

திணைமயக்குறுதலும் கடி நிலையிலவே
நிலன் ஒருங்கு மயங்குதல் இன்றென மொழிப (958)
உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே (959)

மற்றும்

எந்நிலம் மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும் (965).

முதலிய நூற்பாக்களின் வழியாக திணை மயக்கத்தின் இயல்புத்தன்மையும் புனைந்துரை வழக்கின் கவிதை நெறியும் ஒருங்கிணைவதையும் அறிய முடிகிறது. காலம் மயங்குதலால் நிலமே மயங்குவதாகவும், கருப்பொருளும் உரிப்பொருளு இயல்பாய் மயங்குவதாயும்⁷ நச்சினார்க்கினியர் விரிவாய் எடுத்துக் காட்டுவார்.

‘குறிஞ்சி கூடல் நிமித்தல் என்றால் மற்ற நால்வகை நிலத்தில் அஃது இல்லையென்றா பொருள்? முல்லை நில மகளிர் ஆயுட்காலம் முழுவதும் தம் காதலரைப் பிரிந்து ஆற்றியிருந்து வருந்துகிறார்களா? நெய்தல் நிலப் பெண்களுக்கு இரங்கி இரங்கிச் சாவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லையா’⁸ என்கிறார் அறுவகை இலக்கண உரைகாரர். ஆக, கவிதையின் இயல்புக் கூறு திணை மயக்கமும் புனைந்துரை நெறியும் கொண்டதாக அமைவதே அவ்வாறு மயக்குறாது பாடுதல் நாடக வழக்காகும்.

பொருளியலும் புனைந்துரையும்

கவிஞன் ஒரு பொருண்மையைக் கவிதையாக மாற்றுகையில் இன்ன திணையில் இன்ன கருப்பொருட் கூறுகளுடன் இவ்வாறான மெய்ப்பாடுகள், உவமைகளைக் கொண்டு இயற்ற வேண்டுமென்று முன் முடிவு கொள்வதில்லை. படைப்பாக்க மனவெழுச்சியால் உந்தப்பட்டு, கவிதையாக்கம் பெறுகையில் அதன் கட்டமைப்புகள் யாவும் வந்து விடுகின்றன. இத்தகைய படைப்பாக்க மன அமைப்பு குறித்து பொருளியல் விரிவாகப் பேசுகிறது.

நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையிற்
காமங் கண்ணிய மரபிடை தெரிய
உறுப்புடை யதுபோல் உணர்வுடைய துபோல்
மறுத்துரைப்பது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும்... (தொல்.1142)

என்று தலைவன் தலைவியற்குரிய ஒருபாற் கூற்றுகள். நிமித்தங்களும், அதன்கண் கனவும் (1143) தோழி - செவிலி - நற்றாய் முதலியவர்க்குரிய ஒருபால் கூற்றுகளும் (1145), ஒருபால் கூற்றுக்குரிய மனநிலைகளும் (1147-48), உடலை - உடல் உறுப்புகளைத் தன்னினின்று வேறுபடுத்தி அவைகளுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்றும் நெஞ்சொடு பேசுதலும் (1149-51), அறத்தொடு நின்றற்குரிய சூழலும் (1155), தலைவன் வரும் காலம்

வழியிடையூறுகளைப் புனைந்துரைத்து மணம் செய்யக் கொள்ளலைக் கூறும் வரைவு கடாதலும் (1156), தலைவனுக்குரிய தேர் முதலியவற்றைக் கூறலும் (1158), உண்பதற்கு அல்லாத பொருளை உண்பதாகக் கூறலும் (1159), அறம்-பொருள்- இன்பங்களைச் சொல்லும் போது உயிர்ப் பண்பான நாணம் நீங்காது கூறுதலும் (1165), உரிமையோடு எல்லா என்ற பொதுச்சொல்லைக் கூறலும் (1166), புலவிக் காலத்து வேட்கை மிகுதியில் தலைவன் தலைவியிடத்துக் கூறும் புகழ் மொழிகளும் (1174), ஊடல் முதலிய சூழல்களும், வினைவையிற் பிரிந்து குறித்த காலத்தில் தலைவன் வராத போது தலைவி சொல்லும் மொழிகளும் (1179/82), தோழி கூறும் உண்மையும் பொய்மையும் கலந்த சொற்களும் (1183) என்று வருவனவெல்லாம் கவிதையாக்க அடிப்படை மனநிலைகளையும் கவிதையின் உயிர்ப் பண்பான அடிப்படை இயல்புகளையும் முன்வைப்பன. இவை யாவும் படைப்பாக்க மனவெழுச்சி மிகுந்த புனைவின் உச்சம் பொங்கும் தருணங்களாகக் கொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட சூழல்களைப் பேசும் கவிதைகள் புனைவின் ஆழத்தையும் கவித்துவத்தின் நிறைவையும் தன்னகத்தேக் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.

சான்று

இளமையின் சிறந்த வளமையும் இல்லை
இளமை கழிந்த பின்றை வளமை
காமம் தருதலும் இன்றே அதனால்
நில்லாப் பொருட் பிணிச்சேறி ... (நற்றிணை, 126).

என்று பொருள்வயிற்பிரிந்த தலைவன் தன்நெஞ்சொடு கூறுவதாக பாடல் அமைந்துள்ளது. நெஞ்சுடன் பேசல் என்பது புனைந்துரையன்றி வேறில்லை. 'கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு பெருந் தேனிழைக்கும் நாடனொடு நட்பென்பதும் (குறுந்-3) புனைந்துரைதான்.

கவிதையென்பதே புனைவுதான் புனையப்படுவது. புனைதலென்பது யாப்புச் சட்டகத்தில் உவமை உருவகங்களை வைத்து இயற்றப்படுதலென்னாது கவிதையின் அடிக்கருத்தாகிய உயிரோட்டத்திற்கு முதன்மை கொடுத்து யாத்தலென்பதாம். அதன் பொருட்டே மற்ற கூறுகள் உடன் வருகின்றனவேயன்றி புறச் சட்டகங்களுக்கா கவிதைகள் இயற்றப்படுவதில்லை.

அன்றாட வாழ்வில் பல்வேறு புனைவுகளைப் பயன்படுத்துகிறோம். 'சிட்டெனப் பறந்தான், குரங்கு போல் முகம், பால் வடியும் முகம் என்று

எண்ணிறந்த உவமை உருவகங்களுடன் சொல்லல் முறைகளுடன் நமது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறோம். எவரும் உவமை உருவகங்களுக்காக, புனைவிற்காக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில்லை. மொழி என்பது மாபெரும் புனைவு. தொன்மங்களும் கதைகளும் அறங்களை, சமூக மதிப்பீடுகளை முன்வைக்கும் அற்புதப் புனைவுகள், அனைத்துக் கட்டமைப்புகளும் ஒரு வகையில் புனைவுகள்தாம். புனைவிற்குள்தான் வாழ்வும் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு இருக்கையில் கவிதை மட்டும் புனைவாக இருக்க இயலாதா என்ன? ஆக, புனைந்துரை நெறிதான் கவிதையின் அடிப்படைக் கூறாக உள்ளது. அதில் திணை மயக்கமும் உரிப்பொருள் மயக்கமும் நாடக வழக்கும் வழவமைதிக் கூறுகளும் மெய்ப்பாடுகளும் அவ்வெளியில் மிக இயல்பாய் வந்தியங்கும். ஆக கவிதையின் இயக்கம் அடிப்படையில் புனைந்துரையே.

பொருளியல் - புனைந்துரை - கவிதையியல்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை கவிதையாக்கத்திற்கான அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகையில் பொருளியலை புனைந்துரை கவிதையாக்க மன அமைப்பைப் பற்றிப் பேசும் இயலென்று கொள்ள முடியும். ஏனெனில், அங்குதான் கவிதையின் உணர்வெழுச்சிகள் இயல்பாக கூறப்படுகின்றன. புறந்திணையுள் வாகை, காஞ்சி மற்றும் முதுபாலை, தாபத நிலை, தபுதார கவிதையாக்கத்தின் புனைந்துரைக் கூறுகள் மிக்கன.

நெஞ்சொடு பேசுதல், தனித்துப் புலம்பல், அறத்தொடு நின்றல், வினைமுற்றி மீளல், தலைவனின் பரத்தையற் பிரிவினால் தலைவி கூறும் ஊடல் மொழிகள், அஃறிணைப் பொருட்களை உயிருடையன போலக் கருதி, மொழிதல் என்பன போல வருவனவற்றில் கவித்துவம் மிகுதியாகி உவமையும், உள்ளூறையும், இறைச்சியும், மெய்ப்பாடு என்று உத்திகள் இயல்பாய் இணைகின்றன. செய்யுள் /கவிதை படைப்பின் அடிக்கருத்தாகிய உரிப்பொருளும் இங்குதான் மிக்க அழகுடன் தழைக்கிறது. ஒரு கவிதையின், படைப்பின், ஒரு பிரதியின் உயிர்த்துடிப்புக் கூறுகள் இங்குதான் வெளிப்படுகின்றன. சான்றாக 'தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிய நினைக்கிறான். தன் நெஞ்சம் மிகுந்த வருத்தம் கொள்கிறது. அகவாழ்விற்கும் பொருள் தேடும் புறவாழ்விற்கும் இடையிலான ஊடாட்டம் உணர்வெழுச்சியாக.

ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்எனச்
செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி அவ்வினைக்கு

அம் மா அரிவையும் வருமோ
எம்மை உய்த்தியோ உரைத்திசின் நெஞ்சே (குறுந். 63)

என்று தலைவனின் மனநிலை சொல்லப்படுகின்றது. கொழுநனை இழந்த மனைவியின் துயரம்

இனிய பெரு வளக் கொழுநன் மாய்ந்தென
இன்னா வைகல் உண்ணும்
அல்லிப் படுஉம் புல் ஆயினவே (புறம்.248)

என்று ஆம்பலும் அல்லியும் ஒப்புமை செய்யப்படுகின்றன. புறநானூறு 228ஆம் கவிதை புகழும், கொடையும், பெரும்படையும் உடைய சூரியனைப் போன்ற அரசன் இறந்து விட்டான். அவனுக்குத் தக்க கலத்தை உம்மால் செய்ய இயலுமா? இயலாது என்று கலம் செய்பவனை நோக்கிக் கவிஞர் பாடுகிறார்.

‘கலம்செய் கோவே கலம்செய் கோவே... ...
அன்னோற் கவிக்கும் கண் அகன் தாழி
வனைதல் வேட்டனை ஆயின் எனையதூஉம்
இரு நிலம் திகிரியா பெரு மலை
மண்ணா வனைதல் ஒல்லுமோ நினக்கே’

என்று இப்பெரிய நிலவுலகைச் சக்கரமாகவும், மேரு மலையை மண்ணாகவும் வைத்து உம்மால் கலம் செய்ய இயலுமோ? உம்மால் இயலாது என்று பெரும் உணர்வெழுச்சிமிக்க கவித்துவம் பொங்கும் உயிர்த்துடிப்பு மிக்க கவிதையாக மலர்கிறது. கவிதையின் அடிக்கருத்தாகிய உரிப்பொருளும் செழுமையுறத் தழைக்கிறது. ஆக, கவிதையாக்கத்தின் உயிர்க்கூறான இம்மனவெழுச்சி மிக்க சூழல்கள் புனைந்துரையை மிக இயல்பாய்க் கொண்டுள்ளன. இப்புனைவு/ புனைந்துரை கவிதையின் உள்ளியக்கத்தை ஒளிரச் செய்கிறது. இம்மை மாறி மறுமையாகினும் நீயாகியரென் கணவர் யானாகியன் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே, செம்புலப் பெயல் நீர் போல் அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே. மாரியும் உண்டு ஈங்கு உலகு புரப்பதுவே. படைத்தோன் மன்ற அப்பண்பிலாலன், என்று வருவனவெல்லாம் புனைந்துரையின் உயிர்ப்புகள், இளங்கோவடிகளின் புனைவில் கண்ணகியின் தொன்மப் புனைவு தமிழ் நிலத்தை ஒருங்கிணைத்து, அறத்தை முதன்மைப்படுத்தும் மாபெரும் காப்பியமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது.

தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
நல்விருந் தாயினன் நானவன் நன்மகள் (சிலப். 29 : 10)

என்று கண்ணகி பேசுவது தாய்மையின் உயர்வு. புனைந்துரையென்பது வெறும் கற்பனைகளின் தொகுப்பல்ல. உயிர் கசியும் மனத்தின் உணர்வுகள் பொங்கி வழிவதாயும் அறம் முதலிய சமூக மதிப்பீடுகளை முன்னிறுத்தி இயற்கையையும் மனிதனையும் இணைத்து மனித வாழ்விற்குப் பொருள் கண்டறியும் மெய்யியல் நோக்கை தன் உள் ஆழத்தில் கொண்டிருப்பது. ஆக, புனைந்துரையே கவிதையியலின் அடிப்படைக் கூறாக அமைந்துள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சண்முகப்பிள்ளை, மு., பதிப்பாசிரியர், தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம், ப.82, முல்லை நிலையம், சென்னை. 1998
2. அருணாசலம் பிள்ளை, மு., (ஆய்வுரை), அகத்திணையியல் உரைவளம், ப.590., மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை. 1994.
3. மேலது, ப.558
4. மேலது, ப.591
5. மேலது, ப.588
6. சிவத்தம்பி, கா. (தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் தொல்காப்பியக் கவிதையியல், சில வினாக்களும் சிக்கல்களும்) தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.61.இ உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை 1998.
7. அருணாசலம்பிள்ளை, மு., மேற்குறித்த நூல், ப.165.
8. நாகராசன், ப.வே., அறுவகை இலக்கணம் (உரை), ப.221, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சை, 1991.
9. பாலசுந்தரம் பிள்ளை, தி.சு., தொல்காப்பியம் (விளக்கக் குறிப்புகள்), கழகப் பதிப்பு, சென்னை, 1967.

வள்ளுவம் வழி வாழ்வியல்

சி. செந்தில்வடிவு

தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்

“கல்வி கரையில் கற்பவர்நாட்சில” என்ற ஆன்றோரின் வாக்கின்படி திருக்குறள் வழி நாம் கற்க வேண்டிய பொருண்மைகள் பல உள்ளன. அரிய பல கருத்துக்களை தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு “கருத்து கருவூலமாக” திருக்குறள் உள்ளது. இதனை மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிகழ்வோடும் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் வகையில் ஒரு வாழ்வியல் இலக்கியமாக உள்ளது.

நீதி சார்ந்த கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவதால் நீதி இலக்கியம் என்றும் போற்றப்படுகிறது. கடல் அளவு உள்ள நீரில் கையளவு நீரை அறிய கடல் போன்ற குறள்களில் சிலவற்றை மட்டும் வாழ்வியலோடு தொடர்பு படுத்திப் பார்க்கும் சிறு முயற்சியே இது.

வள்ளுவர் - பன்முகத் திறமையாளர்

திருவள்ளுவரின் குறள்களை உற்று நோக்கும் போது “ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் அனுபவத்தையும் தான் ஒருவரே அனுபவித்து படைத்த தன்மையை” அறியலாம். இதன்மூலம் அவரின் பன்முகத் திறமை புலனாகிறது. மேலும் அவர் தன் படைப்பின் வழியாகத் தான் ஒரு மருத்துவராகவும், உழவராகவும், ஜோதிடர், அமைச்சர், உளவியலாளர் மற்றும் சிறந்த ஒரு மனிதன் என்ற பன்முகத் தோற்றத்தைக் கொண்டவராகவும் முக்காலமும் உணர்ந்த தீர்க்கதரிசியாகவும் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

இத்தகைய அனைத்து பண்புகளையும் தனி ஒரு மனிதரிடத்துக் காண்பது அரிது. எனவே இத்தகு தன்மைகளை ஒருங்கே பெற்ற வள்ளுவரின் படைப்பினை “உலகப் பொதுமறை” என்று மக்கள் போற்றுவதே சாலச் சிறந்தது.

திருக்குறளின் மேன்மை

‘இரு வரிகளில் வாழ்வின் நெறிகளை உணர்த்தும்’ என்னும் சிறப்பிற்குரியது திருக்குறள். உலக நாடுகளில் உள்ள பல்கலைக்கழக நூலகங்களில் மொழிசார் நூல்களில் திருக்குறள் முதல் நூலாக அமைந்துள்ளது. திருக்குறளின் மேன்மையை உணர்ந்த மகாத்மா காந்தியடிகள் தம் வாழ்வில் குறள் வழி வாழ்ந்த சிறப்பினை அறியலாம்.

மேலும் பல்வேறு மொழி அறிஞர்களும் இதன் சிறப்பினை உணர்ந்து தங்கள் மொழிகளில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

சிறந்த சிந்தனையும், சினம் தவிர்த்தலும்

ஒரு செயலை மனிதன் செய்வதன் மூலம் அவன் அடைகின்ற நன்மைகள், தீமைகள் ஆகிய இரண்டையும் காட்டுகின்றது வள்ளுவம். ஒரு நற்குணத்தை தன் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கின்ற மனிதன் அடைகின்ற உயர்நிலைகளைப் பற்றி இக்குறள்களில் கூறியுள்ளார். ஒரு மனிதனின் எண்ணமானது மிகவும் உயர்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் ஒருவனின் ஊக்கமே அவனை சிறந்த நிலையை அடைய வழிசெய்கிறது என்பதை

“உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது
தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து.”

இக்குறள் மூலம் கூறியுள்ளார். இதனை உளவியல் ரீதியில் ஆராய்ந்தால் ஒருவனின் எண்ணமே அவனுடைய செயல்களை தீர்மானிக்கும் என்று கூறலாம்.

அதுபோல மனித வாழ்வில் ஒருவனின் செயல் எவ்வாறு அவனை தாழ்வு நிலைக்கு கொண்டு செல்கிறது என்பதை பற்றியும், அதன் மூலம் பிறர் அடையும் பாதிப்பு பற்றியும் இடித்துரைக்கின்றார்.

ஒருவனிடத்து எழும் சினம் என்ற முரண்பாடான குணத்தின் காரணமாக அவன் தன்னையும் தன்னைச் சுற்றியுள்ளாரையும் எவ்வாறு பாதிப்புக்கு உள்ளாக்குகின்றான் என்பதை,

“தன்னைத்தான் காக்கின் சினங்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்”

என்ற குறளின் வழி சினத்தின் பயனையும் கூறியுள்ளார்.

இதனால் மனிதன் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நற்குணங்கள் மற்றும் கைவிட வேண்டிய முரண்பாட்டு குணங்களைப் பற்றியும் நாம் அறியலாம். எனவே நாம் நற்குணத்தை பின்பற்றி நல்லாசான் வழி நடப்போம்.

அக்கால இலக்கியங்களுடன் பொருந்தும் தன்மை

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு உறுதிப் பொருள்களை கொண்டுள்ள திருக்குறளை இலக்கியங்களுடன் பொருத்திப் பார்க்கலாம். இலக்கியம் என்பது மனிதனின் வாழ்வு சார்ந்து ‘காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடியாக’ உள்ளது. அதன்படி சங்க அக இலக்கியம் மற்றும் புற

இலக்கியம் என்பவை மனிதனின் வாழ்வியலுடன் தொடர்புடையது. இவ்வாறு இலக்கியங்கள் திருக்குறளுடன் பொருந்தும் தன்மை “ஒருநாள் நீர் பொழுது இடைப்பட நீப்பின் வாழ்வாளோ?” என்ற கலித்தொகை பாடலில் தலைவனின் பிரிவு பற்றி கூறியுள்ள தன்மைக்கு இக்குறள் பொருந்துகிறது.

செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின் வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை. இதில் தலைவனைப் பிரிந்த பின்னர் தன்நிலை பற்றி தலைவி கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

இதுபோன்று புறநானூற்றில் உள்ள “போர்க்கு உரைஇப் புகன்று கழித்த வாள்” என்ற பாடல் அடிகளின் பொருண்மை இக்குறளுடன் பொருந்துகிறது.

“பேராண்மை என்ப தறுகண்ஒன் றுற்றக்கால் ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு” ஒருவனுக்கு பேராண்மையே சிறந்த ஆயுதம் என்று கூறுகிறார்.

சித்தர்கள் கூறும் நிலையாமைக் கருத்துக்களுடன் வள்ளுவரின் குறள்கள் பொருந்தி வருகின்றன. சான்றாக “உடம்பால் அழியின் உயிரால் அழியார்” என்பன போன்ற நிலையாமை கருத்துக்கள் பற்றி நிலையாமை என்ற அதிகாரத்தில் கூறியுள்ளார்.

மேற்சொன்ன அடிகளுக்கு பொருந்தி

“குடம்பை தனித்துஒழியப் புள்பறந் தற்றே உடம்போடு உயிரிடை நட்பு”

இக்குறள் அமைந்துள்ளது.

மேலும் “வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் நானும் வாடினேன்” என்ற வள்ளலாரின் வரிகளுடன்

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை.

என்ற குறள் பொருந்தி வந்துள்ளது. இவ்வகையில் மக்களின் வாழ்வியலைக் கூறும் அக்கால இலக்கியங்களுடன் திருக்குறள் பொருந்தும் தன்மை காரணமாக அக்காலத்திற்குப் பொருந்தியது.

இக்கால வாழ்வில் குறள்களின் பயன்பாடு

இன்றைய அறிவியல் உலகில் ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வும் இயந்திரத்தனமாக மாறிவிட்ட நிலையில் மன அமைதியைத் தேடி பலர்

செல்கின்றனர். அவ்வாறு செல்லும் மக்கள் யோகம், தியானம் என்பதில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்கின்றனர். அவ்வகை தியான வகுப்புகளில் கூட இதுபோன்ற பெரிய மகான்களின் போதனைகளே இடம் பெறுகின்றன.

ஒரு மனிதன் பண்பட்டு சமூகத்தில் சிறந்த மனிதனாக - மாமனிதனாக மாறி விளங்குவதற்கு திருக்குறளே பெரிதும் பயன்படுகிறது. இதுபோன்று பல வகைகளில் திருக்குறள் கருத்துக்கள் இக்கால மக்களின் வாழ்வியலுடன் பொருந்துகின்றது. இனிவரும் எதிர்காலத்திற்கும் பொருந்தும் வகையில் கிடைத்தற்கரிய படைப்பாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகு சிறப்புகளைப் பெற்ற நூல் நம் தமிழ் மொழியில் அமைந்து இருப்பது தமிழுக்கு மேலும் சிறப்புச் சேர்க்கிறது. திருக்குறள் பற்றிய ஆய்வுகள் பல ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பிறகும் நடந்து கொண்டே இருக்கும். ஏனெனில் 'அள்ள அள்ள குறையாத அமுதசுரபி போன்று' பற்பல பொருண்மைகளை தன்னுள் கொண்டுள்ளது.

வாழ்வியலில் இன்று பயன்படுத்த முடியுமா?

மனிதன், அறிவினை, கல்வி மற்றும் அனுபவம் சார்ந்து பெறுகின்றான். இவ்வகையான இருவழி அறிவினையும் குறள்களின் வழியில் மனிதன் பெறுகின்றான். பள்ளிகள் முதல் கல்லூரிகள் வரையில் மொழிப்பாடத்தில் திருக்குறள் முதன்மை இடம் வகிக்கின்றது. மேலும் பள்ளிகளில் 'இலக்கிய மன்ற விழாக்களில்' மாணவர்களின் திறமையை ஊக்குவிக்கும் படி திருக்குறள் ஒப்புவித்தல் போட்டிகள் நடைபெறுகின்றது. இவ்வகையில் கல்வி நிலையங்கள் சார்ந்து திருக்குறள் வாழ்விற்குப் பயன்படுகிறது.

தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் வழி பயன்பாடு

தகவல் தொடர்பு சாதனங்களான தொலைக்காட்சி, வானொலி, நாளிதழ் போன்றவற்றின் மூலமும் திருக்குறள் மனிதவாழ்வோடு தொடர்பு கொள்கிறது. தொலைக்காட்சி மனிதனின் வாழ்க்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட ஒரு தகவல் தொடர்பு சாதனமாக உள்ளது. இதன் மூலமாகவும் திருக்குறள் கருத்துக்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

சான்றாக, பொதிகை தொலைக்காட்சியில் ஒலிபரப்பாகும் "குறளின் குரல்" என்ற நிகழ்ச்சி மூலம் குறள்வழிக் கருத்துக்கள் மற்றும் நீதிக்கதைகள் கூறப்படுகின்றது. இதனால் கல்வி அறிவு பெற்ற மக்கள் மற்றும் கல்வி அறிவு பெறாத அனுபவசாலிகளுக்கும் திருக்குறள் கருத்துக்கள் சென்றடைகிறது.

மேலும் வானொலி போன்றவற்றல் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளில் குறள் சார்பான கருத்து விளக்கம் கூறப்படுகின்றது. அன்றாட செய்திகளை

எழுத்து வடிவில் மக்களுக்கு தரும் நாளிதழ்களில் குறிப்பாக 'தினத்தந்தி' போன்ற இதழில் தினமும் ஒரு குறளும் அதன் விளக்கமும் இடம் பெறுகின்றது.

இவ்வகையில் இக்காலத்தில் கல்வி மற்றும் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் சார்ந்து மனித வாழ்வுடன் இன்றியமையாத் தொடர்பு கொண்டுள்ளது.

அரசால் சிறப்புச் செய்யப்படும் தன்மை

தமிழக அரசு திருக்குறளை பல்வேறு வகையில் சிறப்பித்துள்ளது. அதில் குறிப்பாக "பள்ளி மாணவர்கள் மற்றும் சிறுவர்கள் திருக்குறள் அனைத்தையும் மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவித்ததற்கு அவர்களுக்கு உரிய பரிசுத் தொகை மற்றும் சலுகைகள் வழங்கி" சிறப்பு செய்துள்ளது.

மேலும் தற்போது கோவையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாட்டில் "1330 திருக்குறள்களையும் கொண்ட எழுத்து வடிவில் நெய்யப்பட்ட புடவை மக்களின் கருத்தை கவரும் வண்ணம் அமைந்திருந்தது". இவை தவிர திருக்குறளின் பொருண்மைகளை உணர்த்தும் ஓவியங்களும் வரையப்பட்டிருந்தன. இவ்வகையில் எழுத்து வடிவில் உள்ள ஒரு படைப்பு கலை வடிவம் பெறும் தன்மையை உணரலாம்.

முடிவாக, வள்ளுவம் வழி வாழ்வியல் - என்ற இந்த அமைப்பில்

திருக்குறள் என்பது அக்காலம், இக்காலம் மற்றும் எதிர்கால மக்களின் வாழ்வியலுடன் தொடர்புடைய ஒன்றாக உள்ளது.

மக்களின் வாழ்விற்கு தேவையான நீதிக் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவதன் வாயிலாக இது ஒரு வாழ்வியல் இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது.

பிறமொழி அறிஞர்களும் குறள்வழிக் கருத்தை மொழிபெயர்ப்பு செய்து அறிய உணரும் தன்மை வாயிலாக 'திருக்குறளின் நிலைத்த தன்மையை' அறியலாம்.

இக்கால மக்களின் வாழ்வுடன் இன்றியமையாத் தொடர்பு கொண்டுள்ள தகவல் தொடர்பு சாதனங்களின் வழியாக திருக்குறள் மக்களை சென்றடைகின்றது. மேலும் மக்கள் வாழ்வியலுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளது.

மேலும் அரசினால் சிறப்பு செய்யப்படும் தன்மை காரணமாக இதன் மேன்மைத் தன்மையை எளிதில் உணரலாம்.

இவ்வகையில் "நம்முடைய பல்வேறுபட்ட பரிணாமங்களின் ஓர் உருவமாக திருவள்ளுவரும், பல்வேறு மக்களின் வாழ்வியல் அனுபவத்தையும் எடுத்துரைக்கும் இலக்கியமாகத் திருக்குறளும்" திகழ்கின்றது.

சீனர் மற்றும் தமிழர் பண்பாட்டில் தேநீர்

கு. சிதம்பரம்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை

தேநீர் இன்று உலக மக்களின் வாழ்க்கையிலும் பண்பாட்டிலும் செம்புலப்பெயல்ணீர் போல இரண்டறக் கலந்துவிட்டது. பண்டையக்காலம் தொட்டே குறிப்பாகச் சீனர்களின் வாழ்க்கையிலும் பண்பாட்டிலும் தேநீர் ஒன்றிவிட்டது. சீனாவின் தேசிய பானம் மற்றும் பண்பாட்டின் அடையாளம் தேநீர். சீனர்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படுகின்ற ஏழு அடிப்படை பொருட்களில் தேநீரும் ஒன்று. மற்றவை: விறகு, அரிசி, எண்ணெய், உப்பு, சோயா சாஸ், வினிகர். ஆகவே, இவ்வாய்வுக் கட்டுரை தேநீரின் வரலாற்று பின்புலம், தேநீர் வகைகள் மற்றும் தயாரிப்பு முறைகள், சீனர் மற்றும் தமிழர் பண்பாட்டில் தேநீர், தேநீர் குவளைகளில் சித்திர வேலைபாடுகள் மற்றும் நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை விரிவாக ஆராய்கிறது.

தேநீரின் வரலாற்று பின்புலம்

சீன மொழியில் சாசு (chashu) என்று அழைக்கப்படும் தேநீர். இந்தியில் சாய் என்றும் மலையாளத்தில் சாயா என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சாய் என்ற சொல் சீன மொழியில் இருந்து வந்தச் சொல்லாக இருக்கலாம் எனக் கூறப்படுகிறது. இலங்கைத் தமிழில் தேத்தண்ணீர் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சீனாவில் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தேநீர் பயன்பாட்டில் இருந்து வருகிறது. இருப்பினும், ஆங்கிலேயர்களின் பயன்பாட்டிற்கு வந்தபிறகு, பதினேழாம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் தேநீரின் சுவை வெளியுலக மக்களுக்கு தெரியவந்தது எனலாம். இந்தியர் பண்பாட்டிலும் மலைப்பிறதேசங்களிலும் தேயிலைச்செடி வேறுணறியது ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிகாலத்திலேயாகும்.

தேநீர் குறித்த ஆராய்ச்சிகள் சீனாவில் பண்டைய காலத்திலேயே நடைபெற்று இருக்கின்றது. சீனாவின் சித்தர் என்று அழைக்கப்படுபவர்புலவர் லு யு (Lu Yu, 733-804). இவர் சாஜிங் (chajing) என்ற ஆய்வு நூலை எழுதியவர். இந்நூல் ஆங்கிலத்தில் “The Classic of Tea” என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மூன்று தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் தேநீர் வகைகள், தயாரிக்கும் முறைகள், தேநீரின் மருத்துவக் குணங்கள் பற்றி விரிவாக எடுத்தியம்புகிறது.

தேநீரின் தோற்றம் குறித்து சீன நாட்டுப்புறக் கதைகளும் உள்ளன. அவை

1. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன் சென் நங் (Sen Nung) என்ற மன்னர் ஒரு மரத்தின் அடியில் அடுப்பு மூட்டி வெண்ணீர் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்த மரத்திலிருந்து சில இலைகள் பாத்திரத்தில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த நீரில் விழுந்தது. அந்நீர் அருந்துவதற்கு சுவையாகவும் நறுமணமாகவும் இருந்தது. அன்றிலிருந்து தொடர்ந்து பயன்பாட்டில் உள்ளதாக நம்பப்படுகிறது.

2. கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தருமா என்ற புத்த பிட்சு இந்தியாவிலிருந்து சீனாவிற்கு பயணம் மேற்கொண்டார். அப்போது அவரின் ஆன்மீக நம்பிக்கையை நிரூபணம் செய்வதற்காக ஏழு ஆண்டுகள் தவம் மேற்கொண்டு வந்தார். தவமிருக்கும்போது அவரின் கண்கள் தூக்கத்தில் சொருகின. தவத்தின்போது தூக்கம் வராமலிருக்க அருகிலிருந்து செடியிலிருந்து இலைகளைப் பறித்து வெண்ணீரில் போட்டு பருகிவந்தார். அதன்பிறகு அவர் தொடர்ந்து தன்னுடைய தவத்தை மேற்கொண்டார்.

தேநீர் வகைகள் மற்றும் தயாரிப்பு முறைகள்

கருப்புத் தேநீர் (Black tea or brown tea)

பச்சைத் தேநீர் (Green tea)

ஊலாங் தேநீர் (Wulong tea)

மல்லிகைத் தேநீர் (Jasmine tea / scented tea)

வெள்ளைத் தேநீர் (White tea)

என்பன சீனாவின் முக்கியமான தேநீர் வகைகளாகும். தேநீரின் வகைகள் ஒவ்வொன்றும் இலைகளில் பருவம் மற்றும் பதப்படுத்தும் விதம் ஆகியவற்றிற்கேற்ப வேறுபடுகிறது. சீனர்களின் தேநீர் வாய்ப்பாடு: வெண்ணீர் + பதப்படுத்தப்பட்ட தேயிலை ஆகும். பால் மற்றும் சர்க்கரையைத் தேநீருடன் கலந்து பயன்படுத்தும் வழக்கம் சீனர்களிடம் இல்லை. ஆனால், சிறப்பு தினங்களில் தேநீரின் சுவையைக் கூட்டுவதற்காக பேரிச்சம் பழம் தேநீருடன் சேர்ப்பது வழக்கமாக உள்ளது.

மேலும் மல்லிகை, சாமந்தி போன்ற பூக்களையும் தேயிலையுடன் சேர்த்து மல்லிகைத் தேநீர் தயாரிக்கப்படுகிறது. மழைநீர் அல்லது திடப்பனி நீர் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் தேநீர் சிறந்த தேநீராகச் சீனர்களால் கருதப்படுகிறது.

தமிழர் பண்பாட்டில் தேநீர் தயாரிப்பு முறை சீன முறையிலிருந்து சற்று வேறுபட்டது. தமிழரின் தேநீர் வாய்ப்பாடு: தேத்தூள் + தண்ணீர் + பால் + சர்க்கரை. இது தேவைக்கேற்ப மாறுபடுகிறது. பால்தேநீர் (Milk

tea), பாலில்லாத் தேநீர் (tea with out milk), சர்க்கரையில்லாத் தேநீர் (tea with out sugar), எழுமிச்சைத் தேநீர் (lime tea) என தமிழர்களின் தேநீரை வகைப்படுத்தலாம். சர்க்கரையில்லாத் தேநீர் பெரும்பாலும் நீரிழிவு நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களால் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகிறது. தேநீருடன் எழுமிச்சை சாறு சேர்த்து எழுமிச்சை தேநீர் தயாரிக்கப்படுகிறது. ஜீரண சக்தியை அதிகப்படுத்துவதற்காகத் தேநீருடன் இஞ்சியை சேர்ப்பதும் தமிழர் பண்பாட்டில் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழர்களின் பயன்பாட்டுக்கு தேநீர் வருவதற்கு முன்பிருந்தே தமிழர் பண்பாட்டில் தேநீருக்கு இணையான பானமான கொத்தமல்லி தண்ணீர் (coriander tea) பண்டைய காலம் தொட்டே இருந்து வருகிறது. கொத்தமல்லி + தண்ணீர் + கருப்பட்டி + இஞ்சி என்பன இதன் வாய்ப்பாடாகும். இது சோர்வு நீக்கியாகவும், வலி நிவாரணியாகவும், ஜீரணியாகவும், செயல் ஊக்கியாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தேநீரைப் போன்றே காலை மாலை எனத் தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சீனர் மற்றும் தமிழர் பண்பாட்டில் தேநீர்

பல்வேறு பண்பாட்டு சூழல்களில் தேநீரைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் சீனர்களிடம் பண்டைய காலம் தொட்டே இருந்து வருகிறது. அதாவது மரியாதையின் குறியீடாகவும், குடும்ப உறுப்பினர்கள் சந்தித்துக்கொள்ளும்போதும், மன்னிப்பு கோருவதற்காகவும், திருமண நாளில் பெரியவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாகவும், பாரம்பரியத்தை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் செல்வதற்காகவும் தேநீர் பரிமாறுவது வழக்கமாக இருந்து வருகிறது.

- மரியாதையின் குறியீடாகவும் (as a sign of respect): சீனச் சமுதாயத்தில் இளைய தலைமுறையினர் தங்கள் மரியாதை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் மூத்த தலைமுறையினருக்கு தேநீர் வழங்குகின்றனர். பெரியவர்களை விடுமுறை நாட்களில் தேநீரகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தேநீர் கொடுத்து உபசரிப்பது பாரம்பரிய வழக்கமாக உள்ளது. இதுவே பண்டைய காலங்களில் உயர் பதவி வகிப்பவர்களுக்குக் கீழ்நிலையில் இருப்பவர்கள் மரியாதை நிமித்தமாக தேநீர் வழங்குவது இருந்து வந்தது. இன்று பண்பாட்டு மாற்றங்களின் விளைவாக கீழ் பதவியில் வகிப்பவர்களுக்கு உயர் பதவியில் வகிப்பவர்களும், சிறியவர்களுக்குப் பெரியவர்கள் தேநீர் ஊற்றிக் கொடுப்பதைக் காணமுடிகிறது. இருப்பினும் பண்பாட்டுச் சூழலில் இவ்வாறு எதிர்பார்க்கக்கூடாது.

தமிழர் பண்பாட்டிலும் தேநீர் இன்று மரியாதையின் குறியீடாக மாறிவிட்டது என்பதைக் கண்கூடாக காணமுடிகிறது. விருந்தினர்கள்,

உறவினர்கள், நண்பர்கள் என யார் வீட்டிற்கு வந்தாலும் தேநீர் அல்லது குழம்பி கொடுத்து உபசரிப்பது தமிழர் சமுதாயத்தில் வழக்கமாக உள்ளது.

• திருமண நாளில் பெரியவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாகவும் (to express thanks to elders on wedding day): சீனர்களின் திருமணச் சடங்குகளில் தேநீர் முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. மணமகள் திருமண நாளன்று விடியற் காலையில் திருமணத்திற்கு முன்பு தனது பெற்றோருக்கு தேநீர் ஊற்றிக் கொடுத்து தன்னை நன்றாக வளர்த்ததற்காக தன்னுடைய நன்றியைச் செலுத்துவார்கள். திருமணம் முடிந்த பிறகு திருமண நாளன்றே மணமகன் மற்றும் மணமகள் உறவினர்களை அறிமுகப்படுத்தும் விதமாக மீண்டும் தேநீர் சடங்கு நடைபெறுகிறது. சடங்கின்போது மணமகன், மணமகள் மற்றும் மணமகள் தோழி மூவரும் இணைந்து சிவப்பு பேரிச்சை மற்றும் தாமரை இதழ்களைச் சேர்த்து தேநீர் தயாரிப்பார்கள். சிவப்பு பேரிச்சை மற்றும் தாமரை இதழ்களை தேநீரில் சேர்ப்பதன் மூலம் மணமகள் கூடிய விரைவில் திடகாத்தரமான பேரக்குழந்தைகளைப் பெறுவாள் என நம்பப்படுகிறது.

மணமக்கள் மண்டியிட்டு மணமகனின் பெற்றோர்களுக்குத் தேநீர் வழங்குவது வழக்கமாக உள்ளது. மணமகள் தன்னுடைய மாமனாரின் இடது புறமும் மணமகன் தன்னுடைய தாயின் வலதுபுறமும் சம்பிரதாயப்படி மண்டியிடவேண்டும். தேநீர் சடங்கின்போது தோழி மங்கல வாழ்த்துப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு மணமக்களுக்கு உதவியாக இருப்பாள். மணமகனின் பெற்றோருக்குத் தேநீர் வழங்கிய பிறகு, மணமகனின் உறவினர்களுக்குத் தேநீர் வழங்கப்படுகிறது. முதலில் தாத்தா பாட்டிக்கும் பிறகு அண்ணா, அக்கா, தங்கை என வயதின் அடிப்படையில் ஒவ்வொருவருக்காக வழங்கி அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. அதன்பிறகு குடும்ப உறுப்பினர்களும் உறவினர்களும் மணமக்களுக்கு சிவப்பு வண்ணப் பொதியை பரிசாக அளிப்பார்கள். அப்பொதியில் பணமோ நகையோ இருக்கும்.

கால மாற்றங்களுக்கேற்ப தேநீர் வழங்கும் சடங்கிலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது. இன்று மணமக்கள் இரு வீட்டாருக்கும் தேநீர் வழங்குகின்றனர். இச்சடங்கு, பெரிய பெரிய மண்டபங்களிலும், ஐந்து நட்சத்திர விடுதிகளிலும், திறந்த வெளிகளிலும் பல ஆயிரம் பேர் அமர்ந்து பார்க்கும் வண்ணம் ஆடம்பரமாக நடைபெறுகிறது. ஆடம்பரங்கள் இருப்பினும், இச்சடங்கு இரண்டு குடும்பங்களின் ஒருங்கிணைப்பை கவரவப்படுத்தும் விதமாகவே நடைபெறுகிறது.

தமிழர் பண்பாட்டுச் சூழலிலும் தேநீர் இன்று முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. பெண்பார்க்கும் படலத்தின் போது மணமகனுக்கு இனிப்பு மற்றும் காரத்துடன் தேநீர் கொடுக்கப்படுகிறது. தேநீரை பெண்பார்க்க வரும் மணமகனுக்கு மணப்பெண் கையால் கொடுப்பது வழக்கமாக உள்ளது. தேநீர் பருகியபிறகு தேநீர் கோப்பையை எடுத்துச் செல்வதற்காக மீண்டும் அப்பெண் அழைக்கப்படுவாள். அப்பெண் மீண்டும் வந்து அத்தேநீர் கோப்பையை எடுத்துச்சென்றால் அப்பெண்ணுக்கு அம்மணமகனைப் பிடித்திருக்கு என்று பொருள். அப்பெண்ணின் தாயார் எடுத்துச் சென்றால் அப்பெண்ணுக்கு மணமகனை பிடிக்கவில்லை என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. (மணமகன் தேநீர் பருகிவிட்டு மணப்பெண்ணின் வீட்டிலிருந்து வரும் தருவாயில் இனிப்பை சுவைத்தால் அப்பெண்ணை பிடித்திருக்கு என்று பொருள். காரத்தை தொட்டால் பிடிக்கவில்லை என்று பொருள்) இவ்வழக்கம் இடத்திற்கு இடம் வேறுபடுகிறது. நிச்சியதார்த்தம், திருமணம் என இன்று எல்லா வகையான பண்பாட்டுச் சூழல்களிலும் தேநீர் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம்.

குடும்ப உறுப்பினர்கள் சந்தித்துக் கொள்ளும்போதும் (for a family gathering) பொருளின் நிமித்தமாக அல்லது திருமணம் ஆனபிறகு பிள்ளைகள் பெற்றோரை விட்டுப் பிரிந்து செல்கின்றனர். மீண்டும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒன்று சேறும்போது தேநீரகத்திற்கு குடும்பத்துடன் சென்று தேநீர் அருந்தி மகிழ்வது சீனர்களின் வழக்கமாக உள்ளது. சீனாவில் தேநீரகங்கள் சீனக் கட்டிடக்கலை நுட்பத்துடனும் இயற்கை எழிலோடும் சுவாமி ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டோர் குழு குழுவாக அமர்ந்து தேநீர் அருந்தும் வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும். தேநீரகத்தில் சீனக் கலைஞர்கள் மீட்டும் இசையை மணிக்கணக்கில் கேட்டு மகிழ்ந்தவாரே தேநீர் அருந்துவது சீனர்களின் கலை ரசனையைக் காட்டுகிறது. தேநீர் அருந்தும்போது கொரிப்பதற்காக வருந்த பூசணி, தற்பூசணி விதைகள், வேர்கடலை ஆகியன கொடுக்கப்படுகிறது.

- மன்னிப்பு கோருவதற்காகவும் (to apologize) பிள்ளைகள் ஏதாவது தவறுகள் செய்துவிட்டால் தேநீர் ஊற்றிக்கொடுத்து பெற்றோர்களிடம் மன்னிப்புக்கோருவது சீனர்கள் பண்பாட்டில் காணமுடிகிறது.
- பாரம்பரியத்தை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் செல்வதற்காகவும் (to pass on the tradition) குடும்பத்தாரும் உறவினர்களும் கூடி தேநீர் அருந்தும்போது குடும்ப பாரம்பரியத்தையும் பண்பாட்டையும் பற்றிப் பேசுகொள்வது வழக்கம். இதன் மூலம் சீனர்களின் பண்பாடு அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுவதாக நம்பப்படுகிறது.

தேநீர் குவளையில் சித்திர வேலைப்பாடுகளும் சீனர்களின் நம்பிக்கைகளும்

சீனர்கள் பயன்படுத்தும் தேநீர் கூஜாக்களும் குவளைகளும் சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் மிகுந்த கலை நுட்பத்தோடும் அழகியல் உணர்வோடு இதற்கென தனி வகை களிமண் மற்றும் மணல் கொண்டு தயாரிக்கப்படுகிறது. **ட்ராகான், பீனிக்ஸ், குதிரை, குரங்கு, புலி, பூனை, சேவல், மீன், பன்றி, ஆமை, ஆந்தை, பல்லி, தவளை, செர்ரிமலர், தாமரை, சூரியகாந்தி மலர், அண்ணாச்சி, பூசணி, மூங்கில், சிரிக்கும் புத்தர், குழந்தை புத்தர்** ஆண், பெண் ஆகிய வடிவங்களில் தயாரிக்கப்பட்ட அல்லது ஆகிய உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்ட கூஜாக்களிலிருந்து குவளையில் தேநீர் ஊற்றிக் குடிப்பதன் மூலம் அதற்கேற்றப் பலன் கிடைப்பதாக நம்பப்படுகிறது.

ட்ராகான்-பீனிக்ஸ், ஆண்-பெண் ஆகியவற்றின் இணைப்பில் தயாரிக்கப்படும் கூஜாக்கள் அதிகாரம் மற்றும் அழகு ஆகிய இரண்டு கிடைப்பதாக நம்பப்படுகிறது. **குதிரை:** ஆளுமைப் பண்பு, நுண்ணறிவு மற்றும் நன்றியுணர்வு. **புலி:** வீரம் மற்றும் தீய சக்திகளுக்கு எதிராகச் சண்டையிடும் குணம். **பூனை:** நல்லது நடக்கும். **சேவல்:** விடியர் காலையில் நல்ல செய்தியைக் கொண்டு வருதல். **மீன்** மற்றும் **பன்றி:** செழுமை மற்றும் வளம். **குரங்கு:** ஆற்றல். **ஆமை:** மற்றும் **பல்லி:** நீண்ட ஆயில். **தவளை:** எதிர்வரும் ஆபத்தை அறியச் செய்வது. **வண்ணத்துப்பூச்சி:** மாறாத காதல் மற்றும் முருகியல். **செர்ரிமலர்:** அழகு மற்றும் செல்வம். **தாமரை:** எதிர்பார்ப்பு இல்லாத நட்பு மற்றும் காதல் **சூரியகாந்தி மலர்:** நம்பிக்கை. **அண்ணாச்சி:** அற்பணிப்பு மற்றும் நற்குணம், **பூசணி:** நல்ல பலன். **மூங்கில்:** உயர் பண்பு மற்றும் உயர்வு. **குழந்தை** மற்றும் **சிரிக்கும் புத்தர்:** மகிழ்ச்சி, அமைதி மற்றும் அன்பு. இத்தகைய கலை நுட்பத்துடன் கூடிய கோப்பைகள் பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பயன்பாட்டில் உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

தேநீர் பருகுவது சீனர்கள் பண்பாட்டில் உள்ளது போல் வழக்கமாக இல்லாமல் பழக்கமாகத் தமிழர் சமுதாயத்தில் கருதப்படினும், தமிழர் பண்பாட்டில் தேநீர் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது என்பது தெளிவாகிறது. தமிழகத்தில் தேநீரகங்கள் இன்று கிராமங்களில்கூட தெருக்கள்தோரும் காணப்படுகின்றன. தேநீரகங்கள் அரசியல் மற்றும் சமூக விவாதக் களங்களாகவும் உள்ளன. தினமலர் நாளிதலில் 'டி கடை பெஞ்சு' என்ற தலைப்பில் தினந்தோறும் அன்றாட அரசியல் மட்டும் சமூக சிக்கல்களை

அலசுகின்றது. திரைப்பட பாடல்களில் கூட தேநீர் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கல்யாணப் பரிசு என்ற படத்தில் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் எழுதிய. “டீ...டீ...டீ... பாட்டாளியாய் இருக்கும் தோழனுக்கு கூட்டாளியாய் இருப்பது டீ...” என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடத்தக்கது. பாட்டாளிகளுக்காகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தேநீர் இன்று அனைத்து தரப்பு மக்களின் சிந்தனையைத் தூண்டும் பானமாக உள்ளது. எனவே, தமிழரினர்களும் ஆய்வாளர்களும் தமிழர் பண்பாட்டில் தேநீர் எவ்வாறெல்லாம் இரண்டறக் கலந்துள்ளது என்பது குறித்தும் தேநீரின் தீய மற்றும் மருத்துவ குணங்கள் குறித்தும் விரிவான ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளலாம்.

அடிக்குறிப்பு

நான் சீனாவில் இரண்டு ஆண்டுகள் பணியாற்றிய போது சீன நண்பர்களின் திருமண நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டபோதும் அவர்களிடம் கலந்துரையாடிய போதும் கிடைத்த தரவுகளின் அடிப்படையிலும் சில இணைய தளங்களில் கிடைத்த தரவுகளின் அடிப்படையிலும் இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. தரவுகளை தந்து உதவிய சீன நண்பர்களுக்கும் இக்கட்டுரையை எழுத ஊக்கமளித்த பேரா. முனைவர் மு. வளர்மதி அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

துணை நூல்கள்

நமசிவாயம் சே.	1981	தமிழர் உணவு
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை - 600 113.
வேங்கடாசலபதி ஆ. இரா. 2000		‘தமிழகத்தில் காப்பி ஒரு பண்பாட்டு
வரலாறு’ அந்தக் காலத்தில் காப்பி இல்லை
முதலான ஆய்வுக்கட்டுரைகள்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்

இணையத்தளங்கள்

- <http://www.chineseknotweddings.com>
<http://www.wikipedia.com>
<http://www.chinatravel.com>

கிரேக்கம் - தமிழ் செவ்வியல் மொழிகள்

இரா. தனசேகரன்

மொழி இலக்கியம் பண்பாட்டுப்புலம்
ஐவஹாலால் நேரு பல்கலைக் கழகம், புது தில்லி

1. முன்னுரை

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கிரேக்கமும் தென்-திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழும் உலக மொழிகளுள் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலான இலக்கியப் பாரம்பரியம் மிக்க தொன்மை மொழிகளாகவும், இன்றளவும் மக்களால் தொடர்ந்து பேசப்பட்டு வருகின்ற வாழும் மொழிகளாகவும் விளங்கும் சிறப்பிற்குரியன. இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த கிரேக்கம் மற்றும் தமிழ் மொழிகளின் நவீனப் போக்கு, மொழி இயல்புகள், செவ்வியல் பண்புகள் போன்றவற்றினை ஒப்பீட்டு நோக்கில் விளக்கும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

2. வாழும் மொழிகள்

கிரேக்கமும் தமிழும் உலக மொழிகளுள் இலத்தீன், எகிப்தியன், சமஸ்கிருதம் போன்று வழக்கொழிந்து போகாமல் சீனமொழி போல் இன்றளவும் மக்களால் தொடர்ந்து பேசப்பட்டு வருகின்ற வாழும் மொழிகளாகவும் இலக்கிய வளம் நிறைந்த மொழிகளாகவும் திகழ்கின்றன. கிரேக்க மொழி இன்றைய நிலையில் ஒன்றரை கோடி மக்களின் தாய்மொழியாக விளங்குகின்றது. மேலும் இம்மொழி கிரீஸ் மற்றும் சைப்பிரஸ் தீவில் ஆட்சி மொழியாய் அமைந்துள்ளது. தமிழ் மொழி இன்றைய நிலையில் ஏழரை கோடி மக்களின் தாய்மொழியாக விளங்குகின்றது. மேலும், இம்மொழி இரு நாடுகளில் (இலங்கை, சிங்கப்பூர்) தேசிய ஆட்சிமொழியாகவும், ஒரு நாட்டில் மாநில (தமிழ்நாடு, பாண்டிச்சேரி) ஆட்சிமொழியாகவும் அமைந்துள்ளது.

3. மொழி இயல்புகள்

அ. கிரேக்க மொழி இயல்புகள்

கிரேக்க மொழி தொன்மையான உலகமொழியாகவும், கிளை மொழிகள் பல கொண்டதாகவும் பழமையான எழுத்தாக்க முறையினைக் கொண்ட நாகரிக மொழியாகவும் திகழ்கின்றது.

உலகமொழி - கிரேக்க மொழி மேல்நாட்டு மொழிகளுள் மிகப் பழமையான எழுத்துருவத்தையும் இலக்கியங்களையும் கொண்டுள்ளது. கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டு கால அளவில் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுகளும் இலக்கியங்களும் கிடைப்பதால் உலகமொழிகளில் கிரேக்கம் தொன்மை பெற்று விளங்குகின்றது. (Lauis H. Gray, Foundations of Language, pp.327-328) கிரேக்க மொழி அலெக்ஸாண்டர் காலத்திலேயே உலக மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு கிரீஸ், ஆசியா மைனர், எகிப்து போன்ற பல இடங்களில் வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளது.

கிளை மொழிகள் - கிரேக்க மொழியில் மிகப் பழங்காலந்தொட்டே பல கிளைமொழிகள் காணப்படுகின்றன. கிரேக்க மொழியில் அயோனிக், டோரிக், அட்டிக் மற்றும் அயோலிக் ஆகிய நான்கு கிளை மொழிகள் வழங்கி வந்ததாக ஸ்ட்ரேபோ கூறுகின்றார். கிரீஸில் நிலையான ஒரு மொழி தோன்றுவதற்கு முன்பு பல கிளை மொழிகள் ஆங்காங்கே அரசியல் மொழிகளாக வழங்கி வந்துள்ளன. இன்றைய கிரேக்கக் கிளை மொழிகளுள் கத்தரவொசா மற்றும் திமோதிகி என்பவை முக்கியமானவை ஆகும்.

எழுத்துமுறை - கிரேக்க மொழியில் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதலே எழுத்துச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. ஏதென்ஸ் நகரில் காணப்பட்ட டிப்ளான் கல்வெட்டில் ஒலி எழுத்துமுறை அமைந்துள்ளது. ஆகவே ஒலி எழுத்து முறையை உலகுக்கு வழங்கிய பெருமை கிரேக்கர்களையே சாரும். (I.J. Geeb, A study of Writing, p.116). (கிரேக்க மொழியாளர்கள் செமிட்டிக் மொழிகளுள் பொனிசிய மொழியிலிருந்தே தங்கள் எழுத்து முறையைப் பெற்றனர் என்பது அறிஞர்கள் கருத்து. கிரேக்க மொழியில் இருபத்து நான்கு எழுத்துக்கள் உண்டு. அவை யாவும் முதலெழுத்துக்களே. தமிழில் உள்ளது போல் சார்பெழுத்துக்கள் கிரேக்க மொழியில் இல்லை. இன்றைய கிரேக்க மொழி ஏழு உயிர் எழுத்துக்களையும் பதினேழு மெய்யெழுத்துக்களையும் கொண்டுள்ளது.

ஆ. தமிழ்மொழி இயல்புகள்

தமிழ்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழியாகவும், கிளைமொழிகள் பல கொண்டதாகவும், பண்டைக் காலத்தே எழுத்தாக்கம் பெற்ற நாகரிக மொழியாகவும் விளங்குகின்றது.

உயர்தனிச் செம்மொழி - தமிழ்மொழி உயர்மொழியாகவும், தனிமொழியாகவும், செம்மொழியாகவும் விளங்கும் சிறப்பிற்குரியது. அதாவது தமிழ்மொழி தெலுங்கு போன்ற திராவிட மொழிகளுக்கெல்லாம்

தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேன்மையும் உடைய உயர்மொழியாகவும், தெலுங்கு முதலியவற்றின் உதவியின்றியே தனித்து இயங்கும் ஆற்றலும் வாய்ந்ததாக விளங்குகிறது. ஆதலால் தனிமொழியாகவும், திருந்திய பண்பும், சிறந்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூய்மையும் கொண்டு விளங்குவதால் செம்மொழியாகவும் அமைந்துள்ளது. (வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், தமிழ் மொழியின் வரலாறு, பக்.71-72).

கிளை மொழிகள்

கிளை மொழியை அது வழங்கும் இடம் பற்றி வட்டாரக் கிளை மொழி என்பர். தமிழ் மொழியை அது வழங்கும் இடம் பற்றி வடக்குக் கிளை மொழி, மத்தியக் கிளை மொழி, மேற்குக் கிளை மொழி மற்றும் தெற்குக் கிளை மொழி என நான்கு வட்டாரக் கிளை மொழிகளாக வகைப்படுத்தியுள்ளார் அறிஞர் கமில் சுவலபில் (சு. சக்திவேல், தமிழ்மொழி வரலாறு, ப.283).

எழுத்துமுறை - தமிழ் எழுத்தாக்கத்திற்கு அடிப்படை தமிழ் மொழியின் மிகப் பழைய எழுத்துச் சான்றே ஆகும். தமிழ் மொழியின் மிகப் பழைய எழுத்துச் சான்று குறித்து இரு வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. அதாவது, பழைய எழுத்து வட்டெழுத்தே என்று ஒரு பிரிவினரும், மற்றொரு பிரிவினர், பழைய எழுத்து தமிழ் பிராமியே என்றும் கருதுகின்றனர். (செ.வை. சண்முகம், மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும் (சங்க காலம், ப.18).

எழுத்துருவம் பெற்ற மொழிகளே நாகரிகம் மிக்க சிறந்த மொழிகள் ஆகும். அவ்வகையில் திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் மொழியிலேயே மிகத் தொன்மையான எழுத்துருவம் காணப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் பிராமி எழுத்துக்கள், கிரந்த எழுத்துக்கள், தமிழ் எழுத்துக்கள் மற்றும் வட்டெழுத்துக்கள் ஆகிய நான்கு வகை எழுத்து முறைகள் காணப்படுகின்றன. (சு. சக்திவேல், தமிழ்மொழி வரலாறு, ப.352).

தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மொழியை எழுதுவதற்கு வழங்கிய வட்ட வடிவமான தமிழ் எழுத்துக்களை வட்டெழுத்து என்பர். பிராமி எழுத்துக்கு மூலமான பொனீஷிய எழுத்துக்களிலிருந்தே தமிழ் மக்கள் வட்டெழுத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார் அறிஞர் பர்னல். (A.C. Burnel, Elements of South Indian Palaeography, p.49). தமிழ் மொழி முப்பத்தொரு எழுத்துக்களைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டு, மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டு ஆயுத எழுத்து ஒன்று ஆகும்.

4. செவ்வியல் மொழிகள்

செவ்வியல் மொழி என்பது, செவ்வியல் இலக்கியங்களைக் கொண்டிருப்பதுடன் அன்றைய நிலையில் பரவலான மனித சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் பங்களித்திருக்க வேண்டும். செவ்வியல் வரையறையின் அடிப்படையில் (தொன்மை இலக்கியம் மற்றும் சமுதாயப் பங்களிப்பு) கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய ஐரோப்பிய மொழிகளும், சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய இந்திய மொழிகளும் செவ்வியல் மொழிகளாக அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அ. தொன்மை இலக்கியங்கள் - கிரேக்கமும் தமிழும் மிகவும் தொன்மையான (செவ்வியல்) இலக்கியங்களைக் கொண்டுள்ளன. அவ்வகையில் கி.மு.50 முதல் கி.மு. 320 வரையிலான காலம் கிரேக்கச் செவ்வியல் இலக்கியக் காலமாகவும் (வா.செ. குழந்தைசாமி, உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ்.பக்.29,56) கி.மு. 200 முதல் கி.பி. 300 வரையிலான காலம் தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியக் காலமாகவும் (மா. இராசமாணிக்கம், தமிழ்மொழி - இலக்கிய வரலாறு, ப.44) அறிஞர்களால் சுட்டப்படுகின்றன.

இந்தோஐரோப்பிய மொழிகளுள் காலத்தால் மூத்ததும் தொன்மையான இலக்கியங்களைக் கொண்டதுமான சிறப்பிற்குரியது கிரேக்க மொழியே ஆகும். கிரேக்க மொழியில் தொன்மை இலக்கியங்களாக காப்பியங்கள், நாடகங்கள், தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகள், சொற்பொழிவுகள், வரலாற்று நூல்கள் மற்றும் தத்துவ நூல்கள் போன்றவை அமைந்துள்ளன. அதாவது, ஹோமரின் இலியட், ஒடிசி, ஹெசியாட்டின் வேலையும் நாட்களும், தியாகனி, ஹெரடோட்டஸின் வரலாற்றுப் பதிவுகள், டெமாஸ்தனிஸின் சொற்பொழிவுகள், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் ஆகியோரின் தத்துவ நூல்கள், எஸ்கிலஸ், சோஃபாகில்ஸ், அரிஸ்டோபேனஸ் ஆகியோரின் துன்பியல், இன்பியல் நாடகங்கள், பிண்டார், ஸாப்போ, ஸ்டெசிகோரஸ், அல்க்மன், யுரிப்பிடீஸ் ஆகியோரின் தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகள் போன்றவை கிரேக்கத் தொன்மை இலக்கியங்கள் ஆகும்.

தமிழின் தொன்மை இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். தமிழின் தொன்மை இலக்கியங்களாக இலக்கணம், அறநூல்கள், தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகள் மற்றும் காப்பிய இலக்கியங்கள் போன்றவை அமைந்துள்ளன. அதாவது தொல்காப்பியரின் தொல்காப்பியம், திருவள்ளுவரின் திருக்குறள், கபிலர், பரணர், ஓளவையார், அம்முவனார், நக்கிரர், கணியன் பூங்குன்றனார், வெள்ளி வீதியார், கூடலூர் கிழார் உள்ளிட்ட ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட புலவர்களால் பாடப்பெற்ற 2,280

செய்யுட்களின் தொகுப்பான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும், இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மதுரை கூலவாணிகன் சாத்தனாரின் மணிமேகலை போன்றவை தமிழின் தொன்மை இலக்கியங்கள் ஆகும்.

ஆ. இலக்கண ஆக்கம் - கிரேக்கமும் தமிழும் தொன்மை இலக்கியங்களைக் கொண்டிருப்பதுடன் கி.மு. நூற்றாண்டுகளிலேயே இலக்கண ஆக்கங்களையும் தந்துள்ளன. அவ்வகையில் கிரேக்க மொழியில் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் டயோனிஸியஸ் திரேக்ஸ் என்பவரால் எழுதப்பட்ட டெக்னெ கிரமாத்திகெ என்னும் நூலே கிரேக்க முதல் இலக்கண நூல் ஆகும். இந்நூல் இலக்கணம், எழுத்துக்கள், சொற்கள் என்னும் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டு, பதினைந்து பக்கங்களில் அமைந்த சுருக்கமான ஓர் இலக்கண நூலாகும். டெக்னெ கிரமாத்திகெ மேல்நாட்டு இலக்கண மரபில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும் செல்வாக்கு உடையதும் ஆகும். (R.H. Rohins, A Short History of Linguistics, P. 30).

தமிழில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தொல்காப்பியரால் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியமே தமிழின் முதல் இலக்கண நூலாகும். இந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளை உடையது. தொல்காப்பியர் இலக்கணத்துடன் இலக்கிய ஆய்வையும் இணைத்து தொல்காப்பியத்தில் கூறியுள்ளமை உலகின் பிறமொழி இலக்கணங்களில் காணப்படாத ஒரு சிறப்பம்சம் ஆகும். (ச. அகத்தியலிங்கம், தொல்காப்பிய உருவாக்கம், ப. 149).

இ. சமுதாயப் பங்களிப்பு - கிரேக்கமும் தமிழும் முறையே அன்றைய காலச்சமுதாய நாகரிக வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளன எனலாம். அவ்வகையில் கிரேக்கம் ஐரோப்பிய மொழிகள் அனைத்திற்கும் முதல் இலக்கண நூலை உருவாக்கித் தந்துள்ளமை, ஐரோப்பிய மொழிகள் அனைத்துமே கிரேக்கச் சொற்கள் மற்றும் கலைச் சொல்லாக்கங்களைப் பெற்றுள்ளமை, அறிவுசார் பல்துறை வளர்ச்சிக்குக் கிரேக்கச் சிந்தனையாளர்களின் பங்களிப்பு போன்றவை அமைந்துள்ளன.

தமிழ்மொழி அன்றைய காலச் சமுதாய நாகரிக வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவும் வகையில் உலக நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்களை வழங்கியுள்ளது. அதாவது தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்) உலகப் பொதுமைப் பண்பைக் கொண்டுள்ளமை, திருக்குறளும் மணிமேகலையும் உயர்ந்த அறநெறிகளை மனிதகுலம் முழுமைக்கும் பொருந்தும் வகையில் எடுத்துரைத்தல், சங்க இலக்கியங்கள் தமிழர் நாகரிகத்தையும் (காதல், இல்லறம், விருந்தோம்பல், வீரம், கொடை), சிலப்பதிகாரம் தமிழ்ப்

பண்பாட்டையும் (சுற்பு நெறி, அரசியல் முறை) உயர்வாக்க முறையில் எடுத்துரைத்தல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

கிரேக்கம் மற்றும் தமிழ் மொழிகளின் தொன்மை இலக்கியங்கள் மற்றும் அவற்றின் சமுதாயம் சார்ந்த பங்களிப்புகள் போன்றவை அவ்விரு மொழிகளையும் செவ்வியல் மொழிகளாய் அடையாளப்படுத்தும் முதன்மைக் காரணிகளாய் அமைந்துள்ளன.

5. கிரேக்கம் - தமிழ்

உலகச் செவ்வியல் மொழிகளான கிரேக்கம் மற்றும் தமிழ் மொழிகளை ஒப்புநோக்கும்பொழுது அவற்றிற்கிடையே சில ஒப்புமைக் கூறுகள், வேறுபாட்டுக் கூறுகள் மற்றும் தனித்துவக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

அ. ஒப்புமைக்கூறுகள்

- கிரேக்கமும் தமிழும் வாழும் மொழிகள்; இலக்கியவளம் மிக்க நவீன மொழிகள் அரசியல் ஆட்சிமொழிகள் ஆகும்.
- இவ்விரு மொழிகளும் தொன்மை மொழிகளாகவும் கிளை மொழிகளைக் கொண்டும் பழமையான எழுத்தாக்கம் பெற்ற நாகரிக மொழிகளாகவும் விளங்குகின்றன.
- கிரேக்கம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் தொன்மை (செவ்வியல்) இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன.
- இவ்விரு மொழிகளில் முதல் இலக்கணங்களின் நோக்கமும் ஒத்த தன்மையில் அமைந்துள்ளன. அதாவது கிரேக்கம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் பண்டைய மொழி அமைப்பை விளக்குதல் மற்றும் தொன்மை இலக்கியங்களைப் (ஹோமரின் படைப்புகள் மற்றும் சங்க இலக்கியங்கள்) புரிந்து கொள்ள உதவுதல்.

ஆ. வேற்றுமைக் கூறுகள்

- கிரேக்கமும் தமிழும் இன்றைய நிலையில் மொழி பேசுவோரின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் (கிரேக்க மொழி பேசுவோர் / 1.5 கோடி மக்கள் தமிழ் மொழி பேசுவோர் 7.5 கோடி மக்கள்) வேறுபடுகின்றன.
- கிரேக்கம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் எழுத்து முறையில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை - கிரேக்கம் 24 எழுத்துக்கள் தமிழ் 31 எழுத்துக்களைக் கொண்டிருத்தல். எழுத்துமுறை - கிரேக்கம் ஒலி எழுத்து முறையினையும், தமிழ் அசை எழுத்து முறையினையும் கொண்டிருத்தல். எழுத்தாக்கம் - கிரேக்கம்

பொனீஷிய எழுத்து முறையைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது தமிழ் வட்டெழுத்து முறையைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது.

- கிரேக்கம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் தொன்மை இலக்கியக் காலங்கள் (கிரேக்கம் - கி.மு. 500 முதல் கி.மு. 320 வரை தமிழ் - கி.மு. 200 முதல் கி.பி. 300 வரை) வேறுபட்டு அமைந்துள்ளன.
- இவ்விரு மொழி முதல் இலக்கண நூல்களின் காலமும் அவற்றின் நூல்களின் காலம் கிரேக்கம் - கி.மு. 100 தமிழ் - கி.மு. 300 ஆகும். இலக்கண அமைப்பு முறை கிரேக்கம் - சுருக்கமான முறையில் அமைந்த ஓர் இலக்கண நூல் தமிழ் - விரிவான விளக்கங்கள் கொண்ட ஒரு பேரிலக்கணப் பெருநூல் ஆகும்.

இ. தனித்துவக் கூறுகள்

- கிரேக்க மொழியின் தனித்துவப் பண்புகளாக ஒலி எழுத்து முறையைக் கொண்டுள்ளமை கலைச் சொல்லாக்க வளம் நிறைந்துள்ளமை உலக மொழிகளில் தொன்மை பெற்று விளங்குதல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.
- தமிழ் மொழியின் தனித்துவப் பண்புகளாக இன்றைய நிலையில் 7.5 கோடி மக்களால் பேசப்படும் நவீன மொழியாய்த் திகழ்தல் உலகு தழுவி வாழும் ஒரு மொழிக் குடும்பத்தின் தாய்மொழியாய் விளங்குதல் இலக்கணத்துடன் இலக்கிய ஆய்வையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ள இலக்கண நூலினைத் தொன்மைக் காலத்தே கொண்டுள்ளமை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

முடிவுரை

- கிரேக்கமும் தமிழும் இன்றளவும் மக்களால் தொடர்ந்து பேசப்பட்டு வருகின்ற வாழும் மொழிகளாகவும், இலக்கிய வளம் மிக்க நவீன மொழிகளாகவும் அரசியல் ஆட்சிமொழிகளாகவும் திகழ்கின்றன.
- கிரேக்கம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளும் தொன்மை, பண்டைய எழுத்தாக்கம், இலக்கிய வளம், மற்றும் செவ்வியல் தன்மை முதலான மொழி இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளன.
- கிரேக்கமும் தமிழும் தொன்மை (செவ்வியல்) இலக்கியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு சிறந்துள்ளன.
- கிரேக்கம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் கி.மு. நூற்றாண்டுகளிலேயே எழுத்தாக்கமும் இலக்கண ஆக்கமும் முறையே ஏற்பட்டு நாகரிக மொழிகளாய் அமைந்துள்ளன.

- உலக மொழிகளுள் கிரேக்கமும் தமிழும் செவ்வியல் மொழிகளுக்கான தகுதிகளையும், கூறுகளையும் தன்னளவில் கொண்டு உலக அரங்கில் உயர்தனிச் செவ்வியல் மொழிகளாய்த் திகழ்கின்றன.

துணை நூல்கள்

1. அகத்தியலிங்கம், ச. 1968, **உலக மொழிகள் முதல் பகுதி - இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள் - 1**, பாரிநிலையம்: சென்னை.
2. அகத்தியலிங்கம், ச. 2001, **தொல்காப்பிய உருவாக்கம், சிதம்பரம் மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்**. சிதம்பரம்.
3. இராசமாணிக்கம், மா. 1963, **தமிழ் மொழி - இலக்கிய வரலாறு** (சங்க காலம்) பாரிநிலையம்: சென்னை.
4. குழந்தைசாமி, வா.செ. 2005, **உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ்**, பாரதி பதிப்பகம்: சென்னை.
5. சக்திவேல், ச. 1984, **தமிழ் மொழி வரலாறு**, சிதம்பரம் மணிவாசகர் பதிப்பகம்: சிதம்பரம்.
6. சண்முகம், செ.வை, 1989, **மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும்** (சங்க காலம்), மணிவாசகர் பதிப்பகம்: சென்னை.
7. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், வி.கோ., 1903, **தமிழ் மொழியின் வரலாறு** (மொழிநூல்), உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்: சென்னை.
8. Burnell, A.C. 1878, *Elements of South Indian Palaeography: London.*
9. Robins, R.H., 1967, *A short History of Linguistics, London: Longmans.*

மலசர் பழங்குடியினரின் வாய்மொழி வழக்காறுகள்

கா. காமராஜ்

மொழியியல் துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்

பழங்குடிகள் அறிமுகம்

பழங்குடிகள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள்தான் ஒரு தேசத்தின் பூர்வகுடிகள் அல்லது மூத்தகுடி மக்கள் என்றும் உலகம் முழுவதும் கருதப்படுகின்றனர். தமிழகத்தில் மொத்த மக்கள் தொகையில் 3.5 விழுக்காட்டினர் பழங்குடியினராக இருக்கின்றார்கள். இருளர், ஊராளி, எரவல்லன், கணியான், கம்மர், பணியர், குறும்பர், காட்டு நாயக்கர், காடர், மலமலசர், மலசர் என்று 36க்கும் மேற்பட்ட பழங்குடி இன மக்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு மாவட்டங்களில் வசித்து வருகின்றனர். பழங்குடியினர் என்பதற்கு சில வரைமுறைகள் உள்ளன, இவர்கள் காடும் காடு சார்ந்த வாழ்க்கையுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மற்ற சமூக மக்களைச் சாராமல் தனித்து வாழும் சுயசார்பு உடையவர்கள் ஆவார்கள். காடுகளில் தாங்கள் சேகரித்த காட்டுப் பொருட்களைப் பண்ட மாற்று முறையில் கொடுத்து தங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெறுகின்றனர். இவர்களுக்கென்று தனி கிளை மொழிகள் உண்டு. இம்மக்கள் பேசும் மொழி பெரும்பாலும் பேச்சு வடிவில்தான் இருக்கின்றன. எழுத்து வடிவில் இல்லை. தனித்தனிக் குழுக்களாக மலைகளிலும், காடுகளிலும் வாழும் இம்மக்களே பழங்குடிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். வாய்மொழி வழக்காறுகளில் அடங்கக்கூடிய மலசர் பழங்குடி மக்களின் பல்வேறு வகையான வாய்மொழிச் சொற்களைக் குறித்து இக்கட்டுரை விவரிக்கின்றது.

மலசர் பழங்குடிகள்

மலசர் என்ற பழங்குடி மக்கள் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஆணைமலைப் பகுதியில் உள்ள பழைய சர்க்கார்பதி, கோழி, கழுத்தி, ஆழியார் அணை போன்ற இடங்களில் வசித்து வருகின்றனர். மலசர் பழங்குடி மக்களிடையே கொங்கு மலசர், நாட்டு மலசர் என இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன.

மலசரில் ஆண்கள், பெண்கள் குட்டையாகவும் சுருண்ட முடியுடனும் உடற்கட்டு வாய்ந்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். வனங்களில் கிடைக்கக் கூடிய தேன், கிழங்கு, காய் கனிகளை உண்ணுகின்றனர்.

இவர்களின் தொழில் தேன் எடுத்தல், காட்டு மூலிகைகள் சேகரித்தல் ஆகும். யானைகளைப் பழக்குவது இவர்களின் முக்கியத் தொழிலாகும். தங்கள் வீடுகளைச் சாலை என்று அழைக்கின்றனர். வீட்டின் சாலையை மண்சுவர் கொண்டு கட்டுகின்றனர். கூரை மேய்வதற்கு மலைப்புல், நாணல் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர். காட்டில் கிடைக்கும் மரங்களை வெட்டி கூரையினை அமைக்கின்றனர். வாழும் இடத்தைப் பதி என்றும் அழைக்கின்றனர். வீரபத்திரன், மாகாளி. மாரி போன்ற தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். பேய், பிசாசு, சூனியம் முதலியவற்றில் நம்பிக்கையுடையவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் தங்களின் குழந்தைகளுக்கு மல்லன், மூப்பன், வள்ளி, பிடாரி, காளி, அரசி என்ற பெயர்களையே அதிகம் வைக்கின்றனர். தற்போது இவர்கள் தற்கால சூழலுக்கு ஏற்ற வகையிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

வாய்மொழி வழக்காறு

வாய்மொழி வழக்காறுகள் எனப்படுபவை காலங்காலமாக மக்களிடையே வழங்கி வருபவை ஆகும். உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இத்தகைய வாய்மொழி வழக்காறுகள் காணப்படுகின்றன. மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற சாந்தம், கோபம், மகிழ்ச்சி, துக்கம், உயர்வு, தாழ்வு போன்ற வாழ்வியல் நெறி முறைகள் பற்றியும் விளக்கப்படுகின்றன. வழிவழியாக எழுதி வைக்காமல் வாய்மொழியாகவே வழங்கி வருவதால் இவற்றை அரிய இலக்கியங்கள் என்றும் கூறலாம். வாய்மொழி வழக்காறுகள் என்பன பாடல் வடிவிலும், கதை வடிவிலும் மக்களிடையே பேச்சு வழக்கில் உலா வருகின்றன. இத்தகைய வாய்மொழி வழக்காறுகள் மூலம் வாழ்வியல் அனுபவங்களின் நம்பிக்கைகளை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

மலசரின் வழக்காற்றுச் சொற்கள்

மலசர் என்ற பழங்குடி மக்கள் வீட்டிலும் தன்னைச் சார்ந்தவர் வாழும் பகுதிகளிலும் தாங்களின் தாய்மொழியான மலசர் என்ற மொழியையே பேசுகின்றனர். இம்மொழியானது எழுத்து வழக்கில் இன்றி பேச்சு வழக்கில் மட்டுமே உள்ளன. இவர்கள் பேசும் சொற்களில் பல சொற்கள் தமிழ் மொழியைப் போன்றே காணப்படுகின்றன. இவர்களின் வழக்காற்றுச் சொற்கள் பின்வருமாறு

உறவுமுறைச் சொற்கள்

தமிழ் மொழி
தகப்பனார்

மலசர் மொழி
அப்பாவு

தாயார்	அம்ம
தாத்தா	பாட்டா
பாட்டி	அம்மாபாட்டா
கணவர்	மாலா
மனைவி	எம்பொண்டஞ்சி
மூத்த சகோதரி	நங்காயி
இளைய சகோதரி	நங்க
மூத்தவள்	பெரியவ
மனைவியின் தாயார்	அவுச்சி

உடலுறுப்புகள்

தமிழ் மொழி	மலசர் மொழி
முடி	மயிறு
வெள்ள முடி, நரமுடிநிரச்ச முடியி	
செம்பட்டை முடி	செமட்ட முடியி
சடை முடி	சடா முடி
சடை	வீரச்சட
வெள்ளை விழி	வெள்ள முழுச்சி
கண்ணிமை	கண்ணாமயிறு
மங்கலாகத் தெரிதல்	மகுட பார்வை
வலது கை	சோத்தாகையி
கைரேகை	கைவரந்த

இயற்கை உணர்வுகள்

தமிழ் மொழி	மலசர் மொழி
தாகம்	தாவம்
வேதனை	சங்கடாமு
நடுக்கம்	வெரவலு
அச்சம்	சி
மயக்கம்	சொக்க அடிக்குது
கனவு	கெனவு
கொட்டாவி	கொட்டாவிளி
இருமல்	இருமாலு

நோய்கள்

தமிழ் மொழி	மலசர் மொழி
நோய்	நோவு

தலைவலி	தலநோவு
தலைபாரம்	தலாய கனாமு
வயிற்றுக் கடுப்பு	வெகுறுல எடுக்குது
சின்னம்மை	மணலுவாயி
நகச்சுத்து	ஊப்பூடு
பல்அரணை	எகுறு
படை, படைநோய்	ஊராலு
சிரங்கு	செராங்கு
வெண்குட்டம்	நாவாயி

நகைகள்

தமிழ் மொழி	மலசர் மொழி
கம்மல், தோடு	மாட்டாலு
திருகாணி	அடப்பானு
மூக்குத்தி	மூக்குதலக்கு

வீடும் வீட்டுப் பொருள்களும்

தமிழ் மொழி	மலசர் மொழி
வீடு	சால
கூரை, வீடு	கூர சால
தூண்	மொகடுகாலு
உத்திரம்	பூட்டு
முன்கூரை	எரப்பு
மாட்டுக் கொட்டகை	மாட்டு சால
குடியிருப்பு	இருக்குநடாமு

ஆடை வகைகள்

தமிழ் மொழி	மலசர் மொழி
புதிய துணி	சித்தாட
சேலை	சேல
கொசுவம்	கொசுகாமு
துண்டு	துமுண்டு
சட்டை	சாகட்டு
நாடா	நாடாவு
தாவணி	தாவணியு
சொக்காய்	கங்கராக்கு

இதுபோன்ற பல்வேறு வாய்மொழி வழக்காற்றுச் சொற்கள் மலசர் பழங்குடி மக்களிடையே பேச்சு வழக்கில் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இவைகள் யாவும் எழுத்து வடிவில் உருவாக்கி பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தால் இதன்மூலம் இம்மக்களைப் பற்றிய பல்வேறு தகவல்களையும் நாம் அதிகம் பெற முடியும்.

தகவலாளர் பட்டியல்

1. தகவலாளர் பெயர் : மயிலாத்தா
வயது : 65
இடம் : பழைய சர்க்கார்பதி
இனம் : மலசர் பழங்குடிகள்
பிரிவு : மலசர்
2. தகவலாளர் பெயர் : ராமாத்தா
வயது : 52
இடம் : பழைய சர்க்கார்பதி
இனம் : மலசர் பழங்குடிகள்
பிரிவு : மலசர்
3. தகவலாளர் பெயர் : சின்னச்சாமி
வயது : 70
இடம் : பழைய சர்க்கார்பதி
இனம் : மலசர் பழங்குடிகள்
பிரிவு : மலசர்
3. தகவலாளர் பெயர் : காளியம்மாள்
வயது : 55
இடம் : பழைய சர்க்கார்பதி
இனம் : மலசர் பழங்குடிகள்
பிரிவு : மலசர்

அமைப்புப் பொருண்மையியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியச் சொற்கோவை - ஓர் ஆய்வு முன்னோட்டம்

ம. மூவேந்தன்

மொழியியல் உயராய்வு மையம்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர்

1. மொழி அமைப்பில் பொருண்மையியல்

ஒரு மொழியின் அமைப்பு, வடிவமைப்பு [expression structure], பொருண்மை அமைப்பு [content structure] என இரு பகுதிகளை உடையது. எழுத்து அல்லது ஒலியன் [phonem] அமைப்பு, சொல்லமைப்பு, தொடர் அல்லது வாக்கிய அமைப்பு ஆகியவை வடிவமைப்பின் கூறுகள். இவ்வடிவமைப்புகள் உலகப்பொருள்கள், செயல்கள், உணர்வுகள், கருத்துகள் போன்றவற்றுடன் எவ்வாறு தொடர்பு கொண்டு அமைகிறது எனக் காட்டும் மொழி அமைப்பின் பகுதி மொழிப் பொருண்மையியல் [semantics]. **மரம், மரங்கள், என வரும் ஒருமை-பன்மை வேறுபாடு, தோட்டக்காரன் மரத்தை அரிவாளால் வெட்டினான்**-என்ற வாக்கியத்தில் **தோட்டக்காரன்** என்ற எழுவாய் செய்பவன் அல்லது கருத்தாவாக வருவதும் **மரத்தை** என்பதில் உள்ள ஐ-உருபு அது செயப்படுபொருள் எனக் காட்டுவதும் **கத்தியால்** என்பதில் உள்ள -ஆல்- கருவிப் பொருள் காட்டுவதும் பொருண்மை வேறுபாடே; ஆனால், ஒருமை-பன்மை, கருத்தா, செயப்படுபொருள், கருவி போன்றவை இலக்கணப் பொருள் [grammatical meaning] எனப்படும். **மரம், தோட்டக்காரன், அரிவாளர், வெட்டு** போன்றவை வாக்கிய அமைப்புச் சட்டங்களில் வரும் பொருள்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பன. இவை ஒரு மொழியில் எண்ணற்றவை. இவை உலகப் பொருள்களுடன் நேரடித் தொடர்புடையவை. இவை ஒரு மொழியின் சொற்கோவைக்கு [vocabulary / lexicon] உரியவை. இவை காட்டும் பொருள் சொற்பொருள் அல்லது அகராதிப் பொருள் (lexical meaning) எனப்படும்.

சொற்பொருள் ஆய்வே பொருண்மையியல் ஆய்வில் மிகப்பெரிய பகுதியும் முக்கியமான பகுதியும் ஆகும். என்னுடைய ஆய்வு சொற்பொருள் ஆய்வே. இவ்வாய்வின் பயனாக, ஒரு மொழியின் சொற்பொருள் அமைப்பு கண்டறியப்படுகின்றது.

2. சொற்பொருண்மை ஆய்வின் வகைகள்

மொழியியல் அறிஞர்கள் சொற்பொருண்மையை இருவகை அணுகுமுறைகள் மூலம் ஆராய்கின்றனர். குறிப்பிட்டு அணுகுமுறை [referential approach] என்பது ஒன்று. இது சொற்களுக்கும் அவை குறிக்கும் உலகப் பொருள்களுக்கும் உள்ள தொடர்பை ஆராய்ந்து ஒரு சொல்லின் தொடர்புடைய பல பொருள்கள் [polysemy] [எ.டு] இன்மை (புறம் 50-15)-(1) பொருள் இல்லாதிருத்தல் (2) வறுமை (புறம் 3-26). தொடர்பற்ற பொருளுடைய இரு சொற்கள் ஒரே வடிவம் கொண்டிருத்தல் [homonymy] [எ.டு] கொள் - (1) கொள்ளுதல், (புறம் 35-9) (2) தானிய வகை (புறம் 105-5). ஒரு பொருள் பல சொற்கள் [synonyms] [எ.டு] [மகளிர் (புறம் 10ண்9), பெண்டிர் (புறம் 9ண்2)] ஆகியவை ஆராயப்படும். இன்னொருவகை அணுகுமுறை அமைப்பியல் அணுகுமுறை [structural approach]. இவ் அணுகுமுறை ஃபெர்தினாந்து சகூர் என்ற ஐரோப்பிய மொழியியல் அறிஞரால் உருவாக்கப்பட்ட மொழியின் ஒலியன், சொல், வாக்கிய அமைப்பு, போதன்றவற்றை ஆராயப் பயன்படுத்தப்பட்ட இவ் அணுகுமுறையை ஜான் லயன்ஸ் (1963, 1968, 1977) சொற்பொருள் அமைப்பை ஆராயப் பயன்படுத்தினார். இவ்வமைப்பு முறை ஒரு மொழியின் அலகுகளான ஒலியன் [phoneme], உருபன் [morpheme], சொல் [word] போன்றவை தனித்து இயங்குவன அல்ல; அம்மொழியில் உள்ள மற்ற ஒத்த அலகுகளுடன் கொண்டுள்ள உறவுகள் அல்லது தொடர்புகளின் [relations] அடிப்படையிலேயே தத்தம் மதிப்பையும் இடத்தையும் பெறுகின்றன. இவ்வறவுகளின் அடிப்படையிலேயே அவை ஆராய்ந்து விளக்கப்படவேண்டும் என்று கூறுகிறது. (ஒ.நோ. ஜான் லயன்ஸ் 1977: 231ண்32). இவ்வணுகுமுறை மூலம் ஒரு மொழியின் சொற்கோவைக்குரிய எண்ணற்ற சொற்களும், அவற்றுக்கிடையே உள்ள பொருண்மை உறவுகளும் [sense relations] ஆராய்ந்து விளக்கப்படும். இவ்வாய்வு பெரிதும் தொடர்பற்றவை போலக் காணப்படும் ஒரு மொழியின் சொற்கோவைக்குரிய எண்ணற்ற சொற்கள் அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையவை என்பதைக் காட்டும். என்னுடைய ஆய்வில் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய பழந்தமிழ் நூல்களுள்ள சொற்களின் பொருளுறவுகள் ஆராயப்பட்டு அவற்றின் பொருண்மை அமைப்பு விளக்கப்படும்.

3. பொருண்மை உறவுகள்

ஒரு மொழியின் சொற்களுக்கு இடையேயுள்ள பொருண்மை உறவுகளை நான்கு வகைப்படுத்தலாம்.

- i. பொருள் ஒற்றுமை அல்லது ஒரு பொருண்மை (synonymy)
- ii. பொருள் வேறுபாடு (contrast or opposition)
- iii. பொருள் உட்கோடல் (hyponymy)
- iv. சினை - முதல் உறவு (Part – Whole relation or meronymy)

3.1 பொருள் ஒற்றுமை அல்லது பொருண்மை

பொருள் ஒற்றுமையுடைய சொற்கள் ஒரு பொருட்பன்மொழிகள் [synonyms] எனப்படும். சங்க இலக்கியங்களில் வரும் **கிளைஞர்** (புறம் 126ண்9), **தமர்** (அகம் 13ண்18), **கேளிர்** (புறம் 42ண்17), **சுற்றம்** (AÅD 2#192ண்19), **கடும்பு** (புறம் 22ண்22) ஆகிய சொற்கள் 'உறவினர்' என்ற பொருளில் வரும் ஒருபொருட்பன்மொழிகள். **இன்மை** (புறம் 50ண்15), **வறுமை** (புறம் 3ண்26), **நல்குரவு** (புறம் 97ண்77) ஆகியவை 'வறுமை' எனப் பொருள்படும் ஒருபொருட் சொற்கள். சங்க இலக்கியச் சொற்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலான சொற்கள் இப்பொருள் உறவு உடையனவாக அமையும். சங்க இலக்கியங்களில் வரும் ஒரு பொருட் பன்மொழித் தொகுதிகளில் சில.

(“.iv) 'T«i' :# \wki (AÅD 88#3), T«i (AÅD 26#23), \^ai (AÅD 10#9), i¹Bi (AÅD 23#5), ç\Í>i (AÅD 62#2), kBki (AÅD 20#12),
'Ãçiki' :# î[«éi (AÅD 274#4), ðiv^ávì (AÅD 158#16), ðãkèi (AÅD 100#10), c;Kãì (AÅD 17#36), ãçìÒi (AÅD 213#5), ðãVòài (14#17) kãii (AÅD 100#3), ãõõvi (AÅD 23#12).
'«kÍ>i' :# «kÍ>i (AÅD 154#4), ÖçÅ (AÅD 180#3), ïvké[(AÅD 208#5), ðivvãk[(AÅD 168#17), «ãv (AÅD 9#8).

3.2 பொருள் வேறுபாடு

பொருள் வேறுபாடு [contrast (or) opposition] 1) இருமை வேறுபாடு அல்லது முரண் வேறுபாடு [binary opposition] எனவும், 2) பன்மை வேறுபாடு [non-binary opposition] அல்லது பொருள் ஒவ்வாமை [incompatibility] எனவும் இருவகைப்படும். இவற்றில் இருமை வேறுபாடு என்பது எதிர்ச் சொற்கள் அல்லது முரண் சொற்கள் [opposites or antonyms] எனப் பொதுவாக வழங்கப்படுபவற்றைக் குறிக்கும்.

3.2.1 இருமை வேறுபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் வரும் **நன்று** x **தீது**, **பெரிய** x **சிறிய**, **புகழ்** x **இகழ்**, **காலை** x **மாலை**, **கனவு** x **நனவு**, **வரவு** x **செலவு**, **முன்** x **பின்**, **கீழ்** x **மேல்**, **இரவு** x **பகல்**, **கணவன்** x **மனைவி**, **மெய்** x **பொய்**, **தாய்** x **மகன்** போன்ற எண்ணற்ற முரண் சொற்கள் இருமை

அல்லது முரண் வேறுபாட்டிற்குரியவை. இந்த எதிர்ச்சொற்களை மீண்டும் நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

அவையாவன:

- i) தரப்படுத்தும் எதிர்ச்சொற்கள் [gradable opposites]
- ii) முழுமை எதிர்ச்சொற்கள் [complementaries]
- ii) மாற்று நிலை எதிர்ச்சொற்கள் [converses]
- iv) திசை எதிர்ச்சொற்கள் [directionals] ஆகியவை ஆகும்.

தரப்படுத்தும் எதிர்ச்சொற்கள் [gradable opposites]

நன்று (புறம் 192ண்2) x தீது (புறம் 17ண்36), பெரிய (புறம் 116ண்16) x சிறிய (புறம் 205ண்7), ஆகியவைகளை மிக நன்று, மிகத்தீது, மிகப்பெரிய, மிகச்சிறிய என அடை கொடுத்துத் தரப்படுத்த முடியும். எனவே அவை தரப்படுத்தும் எதிர்ச்சொற்கள் எனப்படும். பின்வருவன சங்க இலக்கியங்களில் வரும் தரப்படுத்தும் எதிர்ச் சொற்களில் சில.

(“.iv.) Öáç\ (AÅD 247+1) x xnc\ (AÅD 195+3), WçÅ (AÅD 386+1) x zçÅ (zçÍ. 220+2), Ñé (AÅD 51+97) x Eé (AÅD 192+13), ·ò²z (¶iD 235+8) x sö (¶iD 235+8), Ö[A (AÅD 28+15) x m[A (AÅD 161+14).

முழுமை எதிர்ச்சொற்கள் [complementaries]

இரவு (ஐங் 57ண்1) x பகல் (ஐங் 172ண்4), மெய் (புறம் 139ண்9) x பொய் (புறம் 139ண்9) போன்ற எதிர்ச்சொற்களில் ஒன்றை மறுத்தால், இன்னொன்றின் பொருள் வலியுறுத்தப்படும். இது இரவு அல்ல, என மறுத்தால் இது பகல் என்பது வலியுறுத்தப்படும். அவன் சொல்வது மெய் அல்ல, என மறுத்தால் அவன் சொல்வது பொய் எனப் பொருள்படும். இத்தகைய எதிர்ச்சொற்கள் முழுமை எதிர்ச் சொற்கள் [complementaries] எனப்படும்.

(“.iv.) i²; (AÅD 41+11) x á²; (AÅD 41+11), ÑÇA (AÅD 74+1) x ÖÇA (AÅD 74+1) x Ök_KD (AÅD 338+9) x ¼>VüÅm (AÅD 45+5).

மாற்று நிலை எதிர்ச்சொற்கள் [converses]

கணவன் (புறம் 338ண்8) x மனைவி (புறம் 191ண்3), தாய் (புறம் 346ண்2) x மகன் (புறம் 86ண்1) போன்ற எதிர்ச்சொற்கள் மாற்று நிலை எதிர்ச்சொற்கள் [converses] எனப்படும். என் மனைவி என்று சொன்னால் சொல்பவர் அவளுடைய கணவன் என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும்.

திசை எதிர்ச்சொற்கள் [directionals]

[çÄß "]ißÖÄVuî^ îò °P@,â| Ö|Ý]oòÍm "]iÝ]çÄi¹_ ÖB°zkç> ¶_ém Ö|DØÄBikç> (movement or motion) ¶½ÖÄç|BViÄ Øivö|çk. (" .iv.) °i, ° [«ñÿ°] (AÅD 6+4) x °í, ° [Aö, °] (AÅD 6+1), öi, ° (AÅD 45+5) x aîÿ° (AÅD 6+2), W> (AÅD 249+1) x «ñ™ (AÅD 294+1), Ö;D (AÅD 38+3) x kéd (AÅD 225+14), k«; (AÅD 287+14) x ØÄé; (AÅD 199+2), x[(AÅD 113+8) x ,[(AÅD 131+3), cBì (AÅD 397+2) x >Vµ; (¶iD 8+9) ஆகியவை திசை எதிர்ச்சொற்கள். இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் எண்ணற்ற இருமை வேறுபாட்டு, முரண் சொற்கள் உள்ளன.

3.2.2 பன்மை வேறுபாடு

பன்மை வேறுபாடு என்பது ஒரு பொருட்களம் [semantic field]. இரண்டுக்கு மேற்பட்ட சொற்களால் வேறுபடுத்தப்படுவது. சங்கத் தமிழில் **கார், கூதிர், இளவேனில், வேனில், அற்சிரம் [முன்பனி], பனி [பின்பனி]** ஆகிய சொற்கள் ஓர் ஆண்டை ஆறு பருவங்களாகப் பிரிப்பவை. **இது கார்காலம்** என்று கூறினால் இது மற்ற ஐந்து காலங்களிலிருந்து வேறுபடுத்தப்படும். இவ்வாறு ஒரு நாளின் பகுதிகளைக் குறிக்கும், **வைகறை** (அகம் 24ண்6), **விடியல்** (புறம் 233ண்8), **காலை** (அகம் 5ண்24), **நண்பகல்** (கலி. 121ண்18), **மாலை** (அகம் 4ண்20), **யாமம் [நடு இரவு]** (குறு 6ண்1) ஆகிய ஆறு சொற்களும், **குறிஞ்சி** (திரு.239), **முல்லை** (குறு. 62ண்1), **மருதம்** (பொரு. 220), **நெய்தல்** (குறு. 9ண்4), **பாலை** (ஐங். 213ண்2) என்ற நிலப்பிரிவுகளும் பன்மை வேறுபாட்டிற்குரிய சொல் தொகுதிகள். சங்க இலக்கியச் சொற்களில் பெரும்பாலானவை இவ்வாறு பன்மை வேறுபாட்டைக் காட்டும் பொருண்மைக் களங்களாகப் பிரிந்து அமைப்புப் பெறும்.

3.3 பொருள் உட்கோடல்

பன்மை வேறுபாட்டில் காட்டிய **கார்** (அகம் 4ண்7), **கூதிர்** (குறு. 86ண்4), **இளவேனில்** (அகம் 229ண்20), **வேனில்** (அகம் 37ண்17), **அற்சிரம்[முன்பனி]** (ஐங். 223ண்4), **பனி [பின்பனி]** (அகம் 13ண்24) என்ற ஆண்டின் கால வேறுபாட்டைக் காட்டும் ஆறு சொற்களும் **பருவம்** என்ற சொல்லின் பொருளில் அடங்கும். பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான குறிஞ்சிப் பாட்டில் (வரி 65ண்95) கூறப்படும் **ஆம்பல், காந்தள், அனிச்சம், குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி, கூவிளம், வாகை, கருவிளை, காயா,....**போன்ற 99 மலர்களும் **பூ** (குறி. 2ண்14), **மலர்** (பட்டின. 178) என்ற சொற்களின் பொருளில் அடங்கும். இது பொருள் உட்கோடல் [hyponymy] என்ற பொருள் உறவு ஆகும். பொதுச் சொல்லாக வரும்.

பருவம், பூ, மலர் போன்றவை **மீச்சொற்கள்** [superordinates] அல்லது **பொதுச்சொல்**. பொருள் உறவில் மீச்சொற்களாக வருபவை பொருட்களங்களைக் குறிக்கும் சொற்களாகவும் உச்சொற்கள் அக்களங்களின் அமைப்பைக் காட்டும் பன்மை வேறுபாட்டுச் சொற்களாகவும் அமையும்.

3.4 சினை-முதல் பொருள் உறவு

இதுவரை ஆராயப்பட்ட பொருள் ஒற்றுமை, பொருள் வேறுபாடு அவற்றின் வகைகளான இருமை வேறுபாடு, பன்மை வேறுபாடு, பொருள் உட்கோடல் ஆகிய பொருள் உறவுகள் ஒரு மொழியின் பொருள் அமைப்பைப் பெரும்பான்மையும் விளக்கிவிடும். இந்த உறவுகளுக்குள் அடங்காத பொருள் உறவு **சினை - முதல் பொருள் உறவு** [part-whole relation]. இது ஒரு பொருளின் உறுப்புகள் அல்லது பகுதிகளைக் குறிக்கும் சொற்களுக்கும், அந்தப் பொருளின் முழுமையைக் குறிக்கும் சொற்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவு. **கொம்பு** (மதுரை 587) [**கிளை**], **இலை** (பெரு. 50), **குழை** (குறி. 105), **தளிர்** (சிறு. 267), **முறி** (ஐங். 276), **அரும்பு** (திரு. 29), **பூ காய்** (பெரும். 84), **பழம்** (பெரும். 78) ஆகியவை சினைகளை அல்லது உறுப்புகளைக் குறிக்கும் சொற்கள்; **மரம்** (புறம் 36ண்9) என்ற முதல் அல்லது முழுப்பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லுடன் சினை-முதல் உறவைக் கொண்டவை. **மெய் [உடம்பு]** (குறு. 9ண்3) ஆகிய முதலின் உறுப்புகளாக **தலை** (புறம் 2ண்10), **கண்** (புறம் 2ண்21), **காது** (அகம் 86ண்27), **மூக்கு** (பெரும். 57), **வாய்** (அகம். 3ண்4), **மார்பு** (புறம் 303ண்4), **இடை / நுகப்பு** (அகம் 286ண்2), **வயிறு** (அகம் 106ண்13), **கை** (அகம் 5ண்6), **கால்** (குறு. 7ண்4), **விரல்** (அகம் 5ண்14) ஆகிய சொற்கள் அமைகின்றன. இவ்வாறு மேலே குறிப்பிட்ட பொருண்மை உறவுகளின் மூலம் சங்க இலக்கியங்களில் வழங்கும் சொற்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு படுத்திப் பொருண்மை அமைப்பிற்கு உரியனவாகக் காட்டலாம்.

4. ஆய்வு முறை

மொழி காலந்தோறும் மாறும் தன்மை உடையது. எனவே இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முந்தைய சங்க இலக்கியங்களில் சொற்கள் காட்டும் பொருண்மை அமைப்பை ஆராயும் போது அதற்குத்தக்க ஆய்வு முறைகளை வகுத்துக் கொள்ளவேண்டும். சங்க இலக்கியச் சொற்களில் பல வடிவம் மாறாமல் தற்காலத்தமிழில் வழங்கினாலும் பொருள் மாறுபட்டுள்ளன. [எ.டு] **பசுமை** (பரி. 11ண்102) என்ற சொல் இன்றைய தமிழில் பச்சை நிறத்தைக் குறிக்கும். ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் 'பச்சை',

‘மஞ்சள்’ என்ற இரு நிறங்களையும் குறித்தது. இது **பசங்காய்** (பெரு. 84), **பாசடை** (சிறு. 182) [பச்சை இலை] ஆகிய தொடர்களில் ‘பச்சை’ என்ற பொருளில் வழங்குகிறது. **பசும்பொன்** (பெரும். 164), **பைங்காற் கொக்கு** (நெடு.15) ஆகிய தொடர்களில் ‘மஞ்சள்’ நிறத்தைக் குறிக்கிறது. அதுபோலவே **உண்மை** (புறம் 27ண்11) என்ற சொல் தற்காலத் தமிழில் **பொய்யின்** எதிர்ச்சொல்லாக வழங்குகிறது. சங்கத்தமிழில் ‘உள்ளதன்மை’, ‘இருத்தல்’ என்ற பொருளில் **இன்மை** என்ற சொல்லின் எதிர்ச்சொல்லாகும். **மெய்** என்ற சொல்லே சங்கத் தமிழில் பொய்யின் எதிர்ச்சொல்லாகும். இத்தகைய பொருள் வேறுபாடுகளைக் கண்டறிய சங்க இலக்கியச் சொற்கள் வரும் தொடர்களைத் தொகுக்க வேண்டும். அவ்வாறு தொகுத்து அவற்றின் அன்றைய பொருளைக் கண்டறிய வேண்டும். அவ்வாறு சொற்கள், தொடர்களைத் தொகுக்கும் போது ஒரு சொல்லின் முன்னும் பின்னும் வரும் சொற்களின் பொருள்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். மேலும் நம் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் பொருள் உறவைத் தெளிவாக விளக்கும் தொடர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக.

“**குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்**” என்ற புறநானூற்று (புறம் 74ண்1) வரி **பிறப்பு x இறப்பு** என்ற இருமை வேறுபாட்டு எதிர்ச்சொற்களைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

“**வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்**
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்று முதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்”

என்ற புறநானூற்று வரிகள் (6ண்1ண்4) **வடக்கு x தெற்கு, குணக்கு x குடக்கு** ஆகிய திசை எதிர்ச்சொற்களைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அதற்கு மேலும் திசை என்ற பொருட்களத்தின் நான்கு பன்மை வேறுபாட்டுச் சொற்களையும் காட்டுகின்றன. மேலும் இந்த நான்கு சொற்களும் **திசை** என்ற மீச்சொல் அல்லது பொதுச்சொல்லின் உட்சொற்களாக அமைந்து பொருள் **உட்கோடல்** என்ற பொருளுறவையும் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு பொருத்தமான சொற்றொடர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பொருண்மை உறவுகளைக் கண்டறிய வேண்டும். இதற்காகச் சங்க இலக்கியங்களான **எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு** அனைத்தையும் முழுமையாக ஆராய்ந்து சொற்களையும், தொடர்களையும் தொகுக்க வேண்டும். பொருள்களையும் காலவேறுபாட்டு உணர்வுடன் ஆராய வேண்டும்.

5. முடிவுரை

இவ்வாய்வு சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் பழந்தமிழ்ப் பொருண்மை அமைப்பை விளக்கும். இது தமிழ்ப் பொருண்மை அமைப்பில் காலப்போக்கில் நிகழ்ந்துள்ள மாற்றங்களை அறிந்து தமிழின் பொருண்மை அமைப்பு வரலாற்றை ஆய்வதற்கு அடித்தளமாக அமையும்.

· òÃiÂ z x | i ^

1. ¶iD. : ¶i å V û ®
2. n ° . : n ° z ® ± ®
3. z x . : z x P E © Æ V â |
4. z ® . : z ® Í Ø > V ç i
5. E ® . : E ® Æ V ð V u ® © Æ ç |
6.] ò . :] ò x ò i V u ® © Æ ç |
7. å u . : å u x ç ò
8. Ø å | . : Ø å | å _ k V ç |
9. Æ â ½ ª . : Æ â ½ ª © Æ V ç é
10. Æ ò . : Æ ò Æ V | _
11. Å Å . : Å Å å V û ®
12. Ø Æ ò D . : Ø Æ ò D Æ V ð V u ® © Æ ç |
13. Ø Æ V ò . : Ø Æ V ò å « V u ® © Æ ç |
14. \ m ç « . : \ m ç « Æ i V P E

References

1. de Saussure, Ferdinand, 1959, *Course in general Linguistics*, translation by Bakin, W, New Delhi: McGire-well.
2. Lyons, John, 1963, *Structural Semantics*, Oxford: Blackwell.
3. Lynos, John, 1968, *Introduction to theoretical linguistics*, Cambridge University, Press: Cambridge.
4. Lynos, John, 1977, *Semantics Vol. 1* Cambridge University Press: Cambridge.

பிரதிக் கோட்பாடுகளில் பொருண்மையியல் நோக்கு

ப. சசிகலா

தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை

பிரதி (Text) பற்றிய கோட்பாடுகள் காலந்தோறும் மாறி வந்துள்ளன. பிரதி விமர்சனம், பிரதிப் பகுப்பாய்வு என்ற வழக்குகளும் பயன்பாடுகளும் கூட மாற்றத்துக்கு உள்ளாகிக் கொண்டு இருக்கின்றன, 16ஆம் நூற்றாண்டில் மேலை நாடுகளில் மூல பாட ஆய்வியல் என்பது பிரதிகளை நிர்ணயிக்கத் தோன்றியது. பிரதிகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டவுடன் இலக்கியக் கொள்கைகள் வளர்ச்சி அடைந்தது ஒவ்வொரு விதக் கொள்கைக்கேற்பவும் 'பிரதி' என்பது வேறு வேறு பொருண்மையில் பார்க்கப்பட்டது. புது திறனாய்வு தொடங்கி இன்றைய பெண்ணிய விமர்சனம் வரை பொருண்மை நோக்கில் பிரதிக் கோட்பாடு ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரதியில் பொருண்மை என்பது

பிரதி என்பது முழுமையான ஒரு பொருளாகவும் உயிராகவும் அமைப்பியலில் பிரதி என்பது படைப்பில் இருந்து வேறுபட்ட உற்பத்திப் பண்டமாகவும், பிற்கால அமைப்பியலில் பிரதி குறிப்பான்களின் ஆட்டக்களமாகவும் பெண்ணியத்தில் பிரதி என்பது ஆணாதிக்கச் சொல்லாடல்களின் களமாகவும் தன்னிலையாகக்கக் (subjectivity) களமாகவும் முன்வைக்கப் பட்டன.

பிரதியில் பொருண்மை ஆய்வின் வகைகள்

மூல பாட ஆய்வியல் (Textual Criticism) மொழியியல் புதுத் திறனாய்வில் பிரதி (New Criticism) அமைப்பியல் பிரதி, பிற்கால அமைப்பியல் பிரதி, (Post-structuralism) பெண்ணியம் (Feminism) போன்ற பிரதிகளில் பொருண்மை நோக்கில் பலவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

மூலபாட ஆய்வியல்

மூல பாட ஆய்வியல் என்பதின் நோக்கம் 'ஒரு பிரதியை நிர்ணயித்தல்'தான் (Establishing a Text). ஆய்வு என்பது படைப்பாளியின் பாடத்திற்கும் பதிப்பாளியின் கருதுகோள் பாடத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பைக் கவனத்தில் கொண்டு ஒரு பிரதிக்குக் கிடைக்கின்ற பல்வகை மாற்றுப் பிரதிகளையும் (Variants) தொகுத்து ஆராய்ந்து படைப்பாளியின் மூலம் எதுவாக இருக்கும் என்று நிர்ணயம் செய்வது ஆகும்.

மொழியியல்

மொழியியலில் பிரதி (1) மொழியின் பயன்பாட்டு நிலையின் அல்லது செயல் நிலையின் வடிவமாகவும் (Language in action) 2) பேசும் மொழியின் அலகாகவும் (unit of Natural Language) கொள்ளப்படுகின்றது. ஒரு பிரதி வாக்கியங்களால் ஆனதாக இருப்பினும் வாக்கியக் கட்டமைப்புக்கு அப்பாலான பிரதிக் கட்டமைப்பு விதிகள் தனித்து செயல்படுகின்றன. இதனை 'தொடர்ச்சி' (cohesion) எனலாம்.

பொருண்மை நோக்கில் பிரதியின் தொடர்ச்சி கூறுகள்

பிரதி அமைப்பானது (1) தொடர்ச்சி (2) தகவல் குவி மையம் (3) வகைமை அமைப்பு ஆகிய மூன்று கூறுகளில் பொருண்மை நோக்கில் பிரதியை பார்க்கப்படுகிறது.

- (அ) பேசு பொருளைச் சுட்டல் (Reference)
- (ஆ) பதிலீடு (Substitution)
- (இ) நீக்கல் (Ellipsis)
- (ஈ) இணைப்பு (Conjunction)
- (உ) சொற் பொருள் தொடர்ச்சி (Lexical Cohesion)

(அ) பேசு பொருளைச் சுட்டல்

பேசு பொருள் சுட்டல் என்பது திரும்ப வருகின்ற தகவல்களை இப்பிரிவின் பொருண்மையியல் ரீதியில் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் அவற்றின் விளக்கம் என்பது வேறொன்றைச் சுட்டுகின்றது. பேசு பொருளைக் கூடச் சூழல் சார்ந்தது; பிரதி சார்ந்தது எனப் பிரித்துப் பார்க்கின்றனர்.

(ஆ) பதிலீடு

பிரதிக்குள் ஓர் அலகுக்குப் பதில் வேறொன்று நிற்பது. வார்த்தையாக்கலின் ஒரு உறவுதான் பதிலீடு.

(இ) நீக்கல்

பிரதியின் ஓர் அலகை நீக்குதல் சொல்லாமல் விடப்படும் ஏதோ ஒன்று அமைப்பு ரீதியில் அவசியம் தேவைப்படும் ஓர் அலகின் இன்மையே நீக்கல் ஆகும்.

(ஈ) இணைப்பு

பொருண்மையியல் உறவுகளின் செயற்பாடு மொழியியல் உறுப்புகளை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புபடுத்துவது. இந்நான்கும் இலக்கண ரீதியான தொடர்ச்சியாகும்.

(உ) சொற்பொருள் தொடர்ச்சி

இது இலக்கணத் தொடர்ச்சி அன்று சொற்களஞ்சியத்தில் நிகழும் தேர்ந்தெடுப்பால் விளைவது. சொற்களின் திரும்ப வரல், ஒரே அர்த்தமுள்ள பிற சொற்களின் வருகை போன்றனவும் ஆகும். இவையே பிரதி பற்றிய கோட்பாட்டாக்கத்தில் தொடர்ச்சி 'அமைப்பில்லாத பிரதி' உருவாக்கும் உறவுகளாகும்.

பொருண்மை குறியியலாக மொழியும் பிரதியும்

மொழியைப் பொருண்மைக் குறியியல் கொள்கையின்படி பார்க்கக் கீழ்க்காணும் கருத்தாக்கங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

பிரதி, சூழல், துறைமொழி. சந்தேகம். மொழியியல் ஒழுங்கமைவு, சமூக அமைப்பு, இயங்கு சூழ்நிலையில் இடம்பெறும் எதுவும் பிரதியாகின்றன. பொருண்மை குறி என்பது ஒரு மொழியின் வடிவத்தைக் கைக்கொள்கிறது. பிரதி என்பது அர்த்தத்தில் உள்ள அடுத்தடுத்துள்ள தொடர்ச்சியான பல வாய்ப்புகளின் உற்பத்தியாகவும் அகராதி இலக்கண அமைப்பில் உணரப்படுவதாகவும் இருக்கிறது.

புதுத்திறனாய்வில் பிரதி

படைப்பாளியின் உள்நோக்கம் (intention) பிரதிக்கு அப்பால் இருப்பதில்லை, பிரதிக்குள்ளேயேதான் இருக்கிறது. பிரதியின் அர்த்தமும் பிரதிக்குள்ளேயே உள்ளது.

புதுத்திறனாய்வின் பிரதி பற்றிய இரண்டு முக்கியக் கருத்தாக்கங்கள் இவையே. புதுத்திறனாய்வுக்கு முன்பு இலக்கியத் திறனாய்வு என்பது படைப்பாளியின் வாழ்க்கை ரகசியங்களைத் தேடுவதாகவும் வரலாற்றின் சுவடுகளைத் தேடுவதாகவும் இருந்தன. மேற்கோள்களுக்கு மட்டுமே 'பிரதி' பயன்பட்டது.

வடிவத்தில் இருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு கருத்தாகப் பிரதியைப் பார்க்க முடியாது. பிரதியின் வடிவக் கூறுகளுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. அர்த்தம் என்பது ஆசிரியரின் பிரதிக்குள் பொதிந்து வைத்திருப்பதோ அல்லது வாசகர்களின் மூளையில் இருப்பதுவோ அன்று. இந்தக் கருத்து தர்க்க ரீதியாக அடிபட்டுப் போகக்கூடியது. எப்படியெனில் மொழி வழி சாத்தியமாகிறது. மொழியோ மாறுகிறது. எனவே அர்த்தமும் மாறியே ஆக வேண்டும். மாறாக ஓர் அர்த்தம் பிரதிக்கு எப்போதும் உண்டு என்றும் புதுத்திறனாய்வின் கோட்பாடு ஏற்புடையதன்று.

அமைப்பியல் பிரதி

படைப்பில் இருந்து பிரதிக்கு (from work to text)

- 1) படைப்பு என்பது பருமையானது. நூலகத்தில் புத்தக அடுக்கில் ஓர் இடத்தைப் பெற்றிருப்பது. பிரதி முறையிலான ஒரு தளம் (a methodological field) பிரதி செயலில் உற்பத்தியில் உணரப்படும் ஒன்று.
- 2) நல்ல இலக்கியம் என்று சொல்லக் கூடப் பிரதியைச் சிறை செய்து விட முடியாது. பிரதியை ஒரு படிமுறை வரிசையிலோ இலக்கிய வகைப்பாட்டிலோ சுருக்க முடியாது. பிரதியை உருவாக்குவது எது எனில் பழைய வகைப்பாட்டை அழிக்கும் அதன் சக்திதான் பிரதி என்பது பொதுப்புத்திக்கு (common sense) முரணானது.
- 3) குறி (sign) என்பதோடு தொடர்புபடுத்தி பிரதி அணுகப்பட படைப்புக் குறிப்பீட்டோடு (signfield) அணுகப்படுகின்றது. குறிப்பீடு இரு விசயங்களைப் புலப்படுத்துகிறது. ஒன்று படைப்பு ஆய்வுப் பொருளாக ஆதல் - ஒலியியல் ஆய்வுப் பொருள் இரண்டு; குறிப்பீடு ரகசியமானது; முதன்மையானது.
- 4) பிரதி பன்முகத்தன்மை கொண்டது. இப்படிச் சொல்வதால் அது பல அர்த்தங்களைப் பெற்றிருக்கிறது என்று பொருளன்று. மாறாகப் பல அர்த்தங்களை அது பெறுகிறது.
- 5) படைப்பு சாதாரணமாக ஒரு நுகர்வுப்பொருள் (consumer good) பிரதி; படைப்பை நுகர்விலிருந்து அதை விளையாட்டாக / உற்பத்தியாக செய்கிறது. எனவே பிரதி எழுதுதலுக்கும் வாசித்தலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அளிக்கும் ஒரு முயற்சியை கோருகிறது.
- 6) படைப்பு என்று பிரிக்கப்படுவது கூட வாசிப்பில் நமக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சி பகுதியானது; நுகர்வு மகிழ்ச்சி (Pleasure). ஆனால் பிரதி பேரின்பத்தோடு தொடர்புடையது.

பிரதிப் பகுப்பாய்வு (Textual Analysis)

பிரதிப் பகுப்பாய்வு எப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தாக்கங்களின் ஊடேயும் நாம் 'பிரதி' பற்றிய கருத்துக்களைத் தொகுக்க முடியும். பிரதிக்குப் பிரதித்தன்மை (textuality) முக்கியமானது. இப்பிரதித் தன்மை பிரதியில் அமைகின்ற சில எல்லைப் புள்ளிகளால் (markings) உருவாகின்றது. இந்தப் புள்ளிகள் பிரதியைப் பல்வேறு அழுத்தமுடையனவாக ஆக்குகின்றது.

இலக்கியச் சொல்லாடலை இலக்கியமல்லாத சொல்லாடல்களில் இருந்து பிரித்துக் காட்டும் இன்றியமையாத மொழியியல் தன்மைகளைக்

கண்டுபிடிப்பதும், இத்தன்மைகளில் இருந்து வாசகன், ஆகிரியன் தன் படைப்பில் வைத்துள்ள காலங் கடந்து நிற்கும் ஓர் அர்த்தத்தைக் கண்டுபிடிப்பதும் இலக்கியப் பகுப்பாய்வின் செயல்முறை ஆகும்.

கதையாடலில் பிரதி (Text in Narratology)

கதையாடல் பிரதியை மூன்று தளத்தில் பிரிக்கலாம்.

- i) கதை
- ii) பிரதி
- iii) கதையாக்கம்

கதை

பிரதியின் விவரிப்பில் இருக்கும் செயல்களின் சுருக்கம். அச்செயல்களைக் கால வரிசையில் மாற்றும் மறு உருவாக்கம். செயல்களை அவற்றின் பங்கேற்பாளர்களோடு கொள்ளுதல்.

பிரதி

செயல்களின் சொல்லை (telling of actions) கால வரிசையில் அன்றி, மாற்றி மேற்கொள்வது, நாம் படிப்பது எதுவோ அதுவே பிரதி. பங்கேற்பாளரின் குண இயல்புகளே பிரதியாகும்.

கதையாக்கம்

உற்பத்தி தொடர்செயல்தான் கதையாக்கம் பிரதியின் வழியாகத்தான் வாசகன்/ள் கதை பற்றிய அறிவையும் கதையாக்கத்தையும் அறிகிறான்/ள். பிரதியை நேரம், பாத்திரமாக்கம், கவிதை மயமாக்கம் என்ற மூன்று கூறுகளில் கதையாக்கம் செய்யப்படுகிறது.

குறியியலில் பிரதி (Text in Semiotics)

இதுவரை பார்த்த பிரதி என்பது மொழியால் உருவானது. ஆனால் குறியியலில் இந்தப் பிரதியோடு மொழியியல் அல்லாத பிரதிகளையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றனர். அதன்படி பொருண்மைக் கூறாக ஓர் ஓவியம், ஒரு கட்டிடம், சினிமா, பூக்கோளப் படம் ஆகியவையே பொருளாகிறது.

பிற்கால அமைப்பியல்

வரலாற்றாலும் எல்லா எழுத்துக்களின் உள் உறவாலும் (interest vality) மதிப்புகளாலும் கட்டமைக்கப்பட்ட பிரதிகளைக் கட்டமைப்பு நீக்கித்தகர்ப்பதே பிற்கால அமைப்பியலின் செயல்முறையாகும்.

பிரதியின் அந்தஸ்து அதன் எல்லைகளால் நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை. பிரதி தொடங்குகிறது. பிரதி முடிகிறது என்ற செயல் பிரதியின் அந்தஸ்து ஆகாது. **தெரிதாவின்** கருத்துப்படி எப்பிரதியும் முடிவதில்லை. அர்த்தங்கள் நிறைவடைவதே இல்லை. எனவே தெரிதாவுக்குப் பிரதி என்பது நிறைவுறாத அர்த்தங்களின் ஒரு கலவையான வலைப்பின்னலாகும்.

பெண்ணியம் (Feminism)

மனித நேயக் கருத்துருவத்தின் 'சுயம்' (self) என்பதுதான் வரலாற்றின் இலக்கியப் பிரதியின் ஒட்டுமொத்த ஆசிரியனாக இருக்கிறது. மனிதநேயப் படைப்பாளி ஆற்றல் மிக்கவன்; ஆண். உலகைப் பொறுத்து அவன் 'கடவுள்' படைப்பை பொறுத்து அமையும்.

மொழிவழியான ஒடுக்கு முறையே முதன்மையான ஒடுக்கு முறையாகப் பெண்ணிய விமர்சகர்களால் முன்வைக்கப்பட்டது. இவையே பெண்ணிய விமர்சகர்களால் புதிய பரிணாமங்களில் எடுத்தாளப்பட்டது. அர்த்தம் எதொன்றிலும் இருப்பதில்லை, மாறாக அது ஒரு கட்டமைவாகும்; ஒரு நாடகமாகும். அர்த்தம் ஒரு பிரதியில் உள்ளுறையாக இருப்பதில்லை. எனவே பெண்ணிய விமர்சனம் அர்த்தத்தை கண்டுபிடிப்பதில்லை; மாறாக அர்த்தத்தைக் கட்டமைக்கிறது.

முடிவுரை

பிரதி கோட்பாடுகளில் மூலபாட ஆய்வியல், மொழியியல், புதுத் திறனாய்வியல் பிரதி, அமைப்பியலில் பிரதி, பெண்ணியக் கோட்பாடு, சொற்பொருள் தொடர்ச்சி, பிரதி பகுப்பாய்வு, கதையாடல் பிரதி, குறியியலில் பிரதி போன்றவற்றை பொருண்மை நோக்கின் வாயிலாக அறியப்படுகிறது. இவை அனைத்தும் பிரதி கோட்பாடுகளை ஆராயவும், திறனாய்வு நோக்கில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை அறியவும் அடித்தளமாக அமைகிறது.

மொழியியலும் இலக்கியமும்

வெ. பால சரசுவதி

அவினாசிலிங்கம் மகளிர் நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்

மொழி என்பது கருத்துக்கள் பரிமாறுவதற்காக, ஒருவர் கருத்தை பிறர் அறிவதற்காக. இவ்வகையில் மொழி பயன்பட்டபோது நாம் அதைப் பற்றிய அறிவையோ ஆய்வையோ மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் இல்லை. கருத்து பரிமாற்றத்தைத் தாண்டி மொழி இலக்கியமாய் சிறப்படைந்த போதுதான் மொழியின் மீது நமக்கு மிகுந்த ஆர்வமும் அதனுடைய தோற்றத்தையும் அமைப்பையும் விரிவாக்கத்தையும் ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற ஈடுபாடும் ஏற்பட்டது எனலாம். அதுவே மொழியியல் ஆயிற்று எனலாம்.

மொழி தோன்றிய போது ஒலியாக மட்டுமே இருந்திருக்கலாம். அது மனிதனின் இயல்பான முயற்சியால் பேச்சாக மாறி பேச்சு மொழியாகி, இலக்கியமாக உயர்ந்து இருப்பதைக் காண்கிறோம். விலங்குகள், பறவைகள் ஒலி எழுப்பி ஒலியை மட்டுமே எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்ற மனிதன் ஒலியை மொழியாக மாற்றி இருக்கிறான். ஒலியை உடல் ஓறுப்புகளைக் கொண்டு மொழியாக மாற்றிக் கொண்டான்.

“மனிதன் பேசுவதற்கு தகுந்தவாறு அவனுடைய உறுப்புகளும் அமைந்து இருக்கின்றன. ஆனால் இவ்வுறுப்புகள் பேசுவதற்கென்றே அமைந்தவைகள் அல்ல. உதடு, நா, மூக்கு, தொண்டை இவைகளின் அடிப்படைத் தொழில்கள் வேறு. ஒலித்தசைகளுக்குக் கூட வேறு தொழில்கள் இருக்கின்றன”

“உண்ணவும் மூச்சுவிடவும் அமைந்த உறுப்புகளைப் பேசவும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம்”.

ஆம். பேசுவதற்கு என்று தனி உறுப்பு இருந்திருந்தால் உலக மக்கள் அனைவரும் ஒரே மாதிரிதான் பேசியிருக்க முடியும். ஆனால் மனிதன் தன் ஆற்றலினால்தான் பேசக் கற்று மொழியை உருவாக்கி வளர்த்தான் என அறிகிறோம்.

மொழியும் இலக்கியமும்

பேச்சுத் தமிழ் வளர்ந்த நிலையில் இலக்கியமாய் அது பரிணமித்தது. மனிதன் பேசக் கற்றுக் கொண்ட உடனேயே இலக்கியம் படைத்திருக்க

முடியாது. இலக்கியத்தில் இருந்துதான் இலக்கணம் என்றாலும் மொழியின் அடிப்படையை முழுவதும் கற்றுணர்ந்த பின்னர்தான் இலக்கியம் படைக்க இயலும்.

“குழந்தைப் பருவத்தில் ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் அவன் மொழியின் அடிப்படையைப் பெரும்பாலும் கற்றுக் கொள்கிறான்”.

இந்த வகையில் பார்க்கும் பொழுது மொழியை மனிதன் வளர்ந்த பிறகு உருவாக்கினானா? அல்லது குழந்தையாக இருக்கும் போதே மொழி உருவாக்கப்பட்டிருக்குமா? என்பது நாம் உறுதியிட்டு கூற முடியாத நிலை.

மொழி ஓரிடத்தில் தோன்றி பல்வேறு இடங்களில் பரவியதா? அல்லது பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு விதமாக தோன்றி வளர்ந்ததா? என்று சிந்தித்துப் பார்க்கும் பொழுது மொழி ஓரிடத்தில் தோன்றி பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு விதமாகப் பேசப்பட்டது என்றே சொல்லலாம். பல்வேறு விதமாய் பேசப்பட்டதற்கு காலமும் இயற்கைச் சூழலும் காரணமாக இருக்கலாம். மொழி தோன்றி பலராலும் பேசப்பட்டு, மக்கள் ஒன்றாக சேர்ந்து ஓரிடத்தில் வாழ்ந்த பிறகோ, ஓரளவு நாகரிகம் அடைந்த பிறகோ இலக்கியம் தோன்றி இருக்கலாம். அந்த இலக்கியங்கள் மொழி வளர்ச்சிக்கும் பெருமைக்கும் சான்றாதாரங்கள் என்றே சொல்லலாம். இந்த மொழியியல் துறை பேச்சுமொழியைக் கொண்டு ஆய்வு செய்வதா? இலக்கியத்தைக் கொண்டு ஆய்வு செய்வதா? என்ற வினா நம்மிடையே எழுவது உண்மைதான். பேச்சுமொழி பற்றி அறிய முடியாத நிலையில் இலக்கியங்களே ஆதாரங்கள் ஆகின்றன. பேச்சுத் தமிழை முதல் ஆதாரமாகவும், இலக்கியத்தை துணை ஆதாரமாகவும் கொள்ளலாம்.

தமிழ் இலக்கியமும் மொழியியலும்

சங்க இலக்கியங்களே தமிழ் மொழியின் சிறப்பை நமக்கு எடுத்தியம்புகின்றன. தமிழ் மொழியின் தொன்மைக்கு இலக்கியங்கள் மட்டுமே ஆதாரமாக உள்ள நிலையில் சங்ககாலப் பாடல்கள் நாம் படித்தவுடன் பொருள் புரிந்து கொள்கின்ற நிலையில் இருக்கின்றனவா என்பது ஐயமே. ஒவ்வொரு பாடல்களுக்கும் உரை தேவைப்படுகிறது. முதல் நூலாகக் கருதப்படுகின்ற தொல்காப்பிய நூற்பா செய்திகளை உரையாசிரியர் மூலமே தெரிந்து கொள்கிறோம்.

சங்க கால மக்கள் பேசிய பேச்சுத் தமிழ் நமக்குத் தெரியாது. இலக்கியங்களைக் கொண்டு அவர்கள் எவ்வாறு பேசியிருப்பார்கள் என்று மிகச் சிறிதளவே நாம் யூகிக்க முடியும். இந்நிலையில் இலக்கியங்களைக் கொண்டு நாம் மொழியின் பிறப்பை அறிந்து கொள்ள இயலாது என்பதை

நான் இவ்வாய்வுக் கட்டுரையில் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன். ஏன் எனில் மொழி தோன்றியவுடனேயே இலக்கியம் தோன்றியிருக்குமானால் மொழி என்றால் என்ன என்பதற்கான கருதுகோள் தவறாகப் போய்விடும். சங்க இலக்கியங்கள் புலவர்களின் அறிவு சார்ந்த தன்மை, அறிவியல் தன்மை, பண்பாடு, நாகரிகம், மரபு ஆகியவற்றை எடுத்தியம்புகின்றன. மேற்கூறியவை அனுபவித்து உணர்ந்த பின்னரே அதாவது மொழி நீண்ட காலம் பேசப்பட்ட பின்னரே இலக்கியம் தோன்றியிருக்கலாம் என்பதையே உணர்த்துகிறது. தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரை இலக்கியம் தோன்றிய காலமே நம்மால் உறுதி செய்ய முடியாத நிலையில் பேச்சு மொழியாக இருந்த காலத்தை நம்மால் கட்டாயம் வரையறை செய்ய முடியாது. அதனால் தான்

“கல்தோன்றி மண்தோன்றா காலத்தே வாலொடு முன்தோன்றிய மூத்த குடி” என்ற சிறப்பைப் பெற்றிருக்கிறது தமிழ் மொழி என அறிகிறோம்.

இலக்கியம் வேறு, பேச்சுமொழி வேறு என்று பார்க்கும் பொழுது தமிழ் மொழி பேச்சிலும் இலக்கியத்திலும் முற்றிலும் வேறுபட்ட நிலையில் இருந்திருக்கின்றது.

நற்றாய், விறலி, பாங்கன் போன்ற இப்பெயர்ச்சொற்கள் கூட இப்போது நாம் பேச்சு மொழியாக பயன்படுத்துவதில்லை. ஆண்டுகள் பல ஆயிரம் ஆகி மாற்றங்கள் பெற்றிருந்தாலும் இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் (தலைவன் தலைவியைத் தவிர) துணைப் பாத்திரங்களின் பெயர்கள் அன்று பயன்படுத்தப்பட்ட பெயர்களா? இலக்கியத்திற்காக எழுதப்பட்ட பெயர்களா? என்று ஐயப்பட தோன்றுகிறது. புறப்பாடல்களில் நாம் பெரும்பாலும் மன்னனின் பெயர்களையும் புலவர்களையும் மட்டுமே அறிகிறோம். அதில் பெரும்பாலும் ஊர்ப்பெயர், நாட்டின் பெயர், சிறப்புப்பெயர் ஆகியவற்றைச் சேர்த்தே நாம் காண்கிறோம். சங்ககாலத்தில் பேச்சுமொழி எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதை சிந்திக்கும் பொழுதே வியப்பானதே. எனவே, பேச்சுமொழிக்கும் இலக்கிய மொழிக்கும் மிகப்பெரிய வேறுபாடு இருந்திருப்பதற்கு வாய்ப்புண்டு.

“இன்று தமிழ் மொழி ஒரு இரட்டை வழக்கு மொழியாக உள்ளமை நாம்நன்கறிந்தது. சாதாரண முறையில் தமிழ் மக்கள் பேசும் மொழிக்கும்

மேடையிலும் வகுப்பறையிலும் எழுத்திலும் காணப்படுகின்ற மொழிக்கு இடையே வேற்றுமை உண்டு. இந்த நிலையில் முதல் வகையில் பேச்சு மொழி என்றும் பின்னதை எழுத்து மொழி என்றும் கூறலாம்” என்கிறது தமிழ் மொழி அமைப்பியல் நூல்.

பேச்சுமொழி வேறு, இலக்கியங்கள் வேறு என்று அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் பேச்சுத் தமிழை அறிவதில் நமக்கு ஆர்வம் ஏற்படுகிறது. பேச்சுத் தமிழே மொழியியல் ஆய்வுக்கும் உகந்ததாகும்.

இன்றைய இலக்கியமும் பேச்சுத் தமிழும்

தற்கால இலக்கியங்களைப் பார்க்கும் பொழுது சங்க இலக்கியங்களைவிட முற்றிலும் வேறுபட்ட தன்மையைக் காண்கிறோம். இன்று பேச்சுத் தமிழ், இலக்கியங்களில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காண்கிறோம். சங்க இலக்கியங்கள் முழுவதும் செய்யுள் வடிவங்கள். இன்று இலக்கிய வகைகள் பல. நாவல்கள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் (இசைப் பாடல்கள், திரையிசைப் பாடல்கள்) எனப் பலவகை உண்டு. அவற்றில் உரையாடல்கள் அமையும்போது பெரும்பாலும் பேச்சுத் தமிழ் இடம் பெறுவதைப் பார்க்கிறோம். இவ்வகையில் சங்ககாலப் பாடல்களில் ஏதாவது ஒரு நிலையில் பேச்சுத் தமிழ் இடம்பெற்றிருப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டு என்பதை நாம் ஆய்வு செய்து பார்க்கலாம்.

ஆனால் இன்று பேச்சுத் தமிழில் அதிக மொழிக்கலப்பு இருப்பதைக் காண்கிறோம். அந்த மொழிக்கலப்போடு இலக்கியமும் அமையும் பொழுது இலக்கியம் புரியும்படியாகவும் இன்பத்தைத் தருவதாகவும் அமைவதாக அறிகிறோம். இந்த மொழிக்கலப்பு, மொழி மாற்றம் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதா? பிற்கால மொழியியல் ஆய்வுக்கு இந்த இலக்கியமும் பேச்சுத் தமிழும் நமக்குப் பயன்படுமா? இந்த மொழிக்கலப்பு மொழியின் தன்மையை, இயல்பை மாற்றிவிடக் கூடியது எனில் மொழியியல் ஆய்வு பெரும் மாற்றத்தை பெற்றுவிடும் அல்லவா?

ஒரு மொழியைப் பேசுகின்ற அனைவராலும் இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது. உதாரணமாக தமிழ் மொழி பேசுகின்ற அனைவராலும் செய்யுள் இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ளாதல் என்பதோ, கவிதை நயத்தை உணர்ந்து கொள்ளாதல் என்பதோ இயலாது. அதே போல் இலக்கியம் படித்து புரிந்து கொள்கின்றவர் சரளமாக அந்த மொழியைப் பேச முடியுமா? என்பதும் கேள்வியே. உதாரணமாக ஆங்கில இலக்கியத்தைப் படித்துப் புரிந்து தேர்வு எழுதி வெற்றி பெறும் மாணவர்களால் ஆங்கிலத்தை சரளமாக பேச முடியும் என்று சொல்ல முடியாது. எனவே பேச்சுமொழியும் இலக்கியமும் தனித்தனியே செல்வதை நாம் காண்கிறோம்.

இன்றைய நிலையில் பேச்சுத் தமிழில் அதிக ஆங்கிலக் கலப்பு இருப்பதைக் காண்கிறோம். பிற மொழிக்கலப்பை எத்தனையோ தமிழ்

அறிஞர்கள் தனித் தமிழ் இயக்கம் அமைத்து மொழிக்கலப்பைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாத சூழலே இருக்கிறது. மொழிப் பயன்பாடு இன்று காலச்சூழலுக்கு தள்ளப்பட்டுவிட்டது. இடையில் வந்த ஆங்கிலேயர் ஆட்சி இதற்குக் காரணம் என்றால் எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய மொழியை ஒரு இரண்டு நூறு ஆண்டுகள் உடனிருந்த மொழி ஆக்கிரமிப்பு செய்வது என்பது வேதனையானதே. மேலும் ஆங்கில ஆட்சி முடிந்து அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் அம்மொழிக்கலப்பை நம்மால் தடுக்க இயலவில்லை என்பதும் ஆய்வுக்குட்பட்டதே.

மேலும் இன்று மொழியின் மீதுள்ள அக்கறை குறைந்துவிட்டது. பொருளாதாரத் தேவைக்கு மட்டுமே மொழிப் பயன்பாடு ஆகிவிட்டது. காலத்தை அதிகம் பயன்படுத்தாமல் (வீணாக்காமல்) செய்தித் தொடர்பு அமைவதையே மக்கள் விரும்புகின்றனர். அறிவியல் சாதனைகளில் இன்று பயன்படும் அலைபேசி, மின்னஞ்சல், குறுந்தகவல்கள் இவற்றில் மொழிப் பயன்பாடு மிகவும் மாற்றத்தைப் பெற்றுள்ளது. தமிழ் மொழிச் சொற்களுக்கு ஆங்கில எழுத்துரு அமைவதும் சில ஆங்கில சொற்களுக்கு எழுத்து உறபுகளுக்கு பதிலாக எண்கள் பயன்படுத்தப்படுவதும் இன்று இயல்பாகிவிட்டது. உதாரணமாக 'for' என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு பதிலாக '4' என்ற எண் உரு எழுதுவதும், 'to' என்பதற்கு '2' என்பதும் 'find' என்பதற்கு 'Sind' என்று எழுதுவதையும் நாம் காண்கிறோம்.

'Are' என்பதை 'R' என்றும் 'You' என்பதை 'U' என்றும் எழுதப்பட்டு ஒரு சொல்லுக்கு ஓர் எழுத்தே பயன்படுத்தப்படுவதை இன்று பரவலாகக் காண்கிறோம். குறுந்தகவல்களில் மொழியும் குறுகிப் போய்விடும் நிலை.

பேசப்படுகின்ற மொழி என்பது நாகரிகத்தின், பண்பாட்டின், கல்வியின் நிலையை எடுத்தியம்புகிறது. அந்த நிலையில் பார்க்கும் பொழுது கற்றவர்களால் தான் மொழிக்கலப்பும் மொழிச்சிதைவும் ஏற்படுகிறது எனலாம். இன்றைய நிலையில் பேச்சுமொழி, இலக்கியத்தையும் கட்டாயம் பாதிக்கக்கூடும். பேச்சுமொழிதான் மொழியியல் ஆய்வுகளுக்கு பெரும் துணை நிற்பது.

“இலக்கியங்கள் வழி மொழியை அறிகிறோம். இலக்கியச் சான்றுகளை

இருவகையாகப் பகுக்கலாம். இலக்கிய வகை அமைந்த செய்யுள் நூல்கள் ஒருவகை என்றும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மற்றொரு வகையாகும். வாய்மொழி இலக்கியங்களே உண்மையான மொழியின் இயல்பைக் காட்டுவனவாகும். மொழி பேசும் சமுதாயம் என்பது படித்தவர்களும் படியாத பாமர மக்களும் அடங்கியதாகும். ஆகவே வாய்

மொழி இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மை மக்கள் பேசும் மொழியின் இயல்பைக் காட்டுகின்றன” என்கிறார் டாக்டர். சக்திவேல் தன் தமிழ் வரலாறு நூலில்.

எனவே மொழியியலுக்கு இலக்கியத்தைவிட பேச்சுமொழியே பயன்படக்கூடியதாகும். மொழியியல் அறிஞர்கள் முதல் மொழி, மூல மொழி, திருந்திய மொழி, திருந்தா மொழி என்று ஆய்வு செய்து முடிவு செய்த நிலையில் பேச்சுமொழியில் கலப்பு இல்லாமல் இருப்பதே மொழியியலுக்கு உகந்ததாகும். பேச்சுத் தமிழ் இன்று இலக்கியங்களில் அமைகின்ற நிலையில் மொழிக்கலப்பு மொழியியல் ஆய்வின் போக்கை மாற்றிவிடும்.

பேச்சுத்தமிழில் ஏற்படும் மாற்றம், காலத்திற்கு ஏற்ப மொழிகளில் ஏற்படும் மாற்றம், இலக்கியத்தையும் தாக்கும் பொழுது முதன்மைச் சான்றாதாரமான பேச்சுத் தமிழும் துணைச் சான்றாதாரமான இலக்கியமும் மொழியியல் ஆய்வுகளை பாதிக்கும்.

பண்டைய இலக்கியங்களில் மொழிக் குடும்பங்களின் மொழிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆனால் இன்றோ அந்நிய மொழிக்கலப்பு அதிகளவில் உள்ளது. எனவே, பேச்சுத் தமிழில் கலப்பு ஏற்படும் பொழுது இன்றைய நிலையில் தற்கால இலக்கியங்களிலும் அதன் தாக்கம் இருக்கும் பொழுது மொழியியல் ஆய்வு சிக்கலாகும் என்பதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் முடிவான கருத்தாகும்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.
2. இக்கால மொழியியல், டாக்டர். முத்து சண்முகம்.
3. தமிழ் மொழி அமைப்பியல், முனைவர் அசுத்தியலிங்கம்.
4. தமிழ் மொழி வரலாறு - டாக்டர் ச. சக்திவேல்

நீலகிரி பழங்குடி மொழிகள் இழப்பா? மீட்பா?

இரா. ஜானகி

டாக்டர் ஜி.ஆர்.டி.கல்வியியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை

மொழி என்பது ஒரு இனத்தின் தனித்தன்மைக்கும், பண்பாட்டிற்கும் அடையாளமாக விளங்குவதாகும். ஒரு மொழி என்பது திடீரென்று தோன்றுவதல்ல; உலகில் அறிவை வெளிப்படுத்துவதற்காக மனிதன் மேற்கொண்ட முயற்சியின் நீண்டகால வரலாற்றின் விளைவே மொழி என்பதாகும். ஒவ்வொரு மொழியும் பல்வேறு வகையான உண்மைகளையும், உணர்வுகளையும், மதிப்பிட முடியாத கருத்துக் கருவூலங்களையும் எண்ணற்ற வழிகளில் எடுத்தியம்ப வல்லனவாகும். வேறுவகையில் கூறினால் ஒவ்வொரு மொழியும் இவ்வுலகோர் புரிந்து கொள்ளவேண்டிய உண்மைகளைத் தனத்யல்பில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது எனலாம்.

இன்றைய சூழல்

இன்றைய சூழலில் பல்வேறுபட்ட மக்களும் கலந்து வாழ வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். மக்கள், மொழி, மற்றும் கலாச்சாரத் தடைகளைக் கடந்து கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்வதற்கான தேவை காலத்தின் கட்டாமயமாக இருக்கின்றது. உலகமயமாக்கல் மற்றும் நவீன மயமாக்கலின் காரணமாக புதுமை உலகிற்குத் தேவையான கருத்தாக்கங்களை ஒரு மொழியிலிருந்து மற்றொரு மொழிக்கு மொழிபெயர்க்க வேண்டிய ஆற்றலைக் கொண்டதாக மொழிகள் இருக்க வேண்டும். இம்மாதிரியான ஆற்றல் அற்ற மொழி காலத்திற்கு ஒவ்வாததாகக் கருதி ஒதுக்குவதும், அழிவதுமாகின்றது என்பது கண்கூடு.

இந்த நிலையில் நீலகிரி பழங்குடி மொழிகள் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றதா? அல்லது தள்ளப்பட்டு விடுமோ என்ற ஐயப்பாட்டின் விளக்கமாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

நீலகிரி பழங்குடி மொழிகள்

மண்ணின் மைந்தர்களாய் உலக மனங்களை கவர்ந்தவர்கள் நீலகிரி பழங்குடியினர்கள். நீலகிரியின் ஆதிவாசிகளாய் இருப்பவர்கள் தோடர், கோத்தர், குறும்பர், பணியர், கசவர், இருளர் எனப்பட்டவர்களாவார்.

மொழிகளின் நிலைபேற்றில் நீலகிரி பழங்குடி மக்களின் நிலை எத்தகையது என ஆய்வது மொழியியல் ஆராய்ச்சியின் ஆரோக்கியமான நிலை எனலாம். ஏனெனில் பல்வேறு மொழியியல் ஆய்வுகளுக்கும், கள ஆய்வுகளுக்கும் அடித்தளமாக இருந்த நீலகிரி பழங்குடி மொழிகளைப் பற்றி சிந்திப்பது தேவையானதே.

நீலகிரி பழங்குடி மொழிகளின் நிலை

நீலகிரியில் இருந்தவர்களை விட வந்தவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகம். பிற இன மொழியினர் குடியேற்றத்தின் காரணமாக, குடியேறிகளின் பண்பாட்டுக் கலப்பு ஏற்பட்டு நீலகிரியின் பூர்வீகத் தன்மையில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. சமூக, பொருளாதார, கல்வி, மதம் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவர்களது மொழி நிலையும் விட்டு வைக்கவில்லை என்பதுதான் இக்கட்டுரையின் கருவாக அமைகின்றது.

வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் காரணியான கல்வி மேம்பாட்டில் கொண்ட ஆர்வமும், ஈடுபாடும் அவர்களது புற வாழ்வில் பல்வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பணிவாய்ப்புகள், இடப்பெயர்வுகள், சமூக அந்தஸ்து கருதி தங்களது பழங்குடி தனத்தை மறைத்தோ, மாற்றியோ வாழ முயற்சிசெய்து நிலையில் பழங்குடியினரது பண்பாடு, கலாச்சாரம், பழக்கவழக்கங்கள் மாறுவது போல அவர்களது மொழியும் மாற / மறக்கக்கூடிய நிலைக்குத் தள்ளப்படலாம். அந்நிலையில் அம்மொழிகளை எவ்வாறு பாதுகாப்பது? என்பது மொழியியல் உலகின் ஆதங்கமாக இருக்கிறது.

மொழிச் சாவுகள் பற்றிய செய்திகள்

சமீப கால செய்தி வெளியீடுகளில் மிக முக்கியமான செய்திகளில் ஒன்றாக இருப்பது மொழிச் சாவுகள் பற்றிய செய்தியாகும்.

‘தி கிரேட் அந்தமான்ஸ் டிரைபல்’ மொழிகளில் ஒன்றான ‘போ’ என்ற மொழியைப் பேசத் தெரிந்த ஒரே நபரான ‘போ சீனியர்’ பிப்ரவரி 5 2010-ல் இறந்ததோடு அம்மொழியும் இறந்ததாகக் கூறப்படும் செய்தி.

ஜனவரி 19, 2010ல் 90 சதவீதம் மொழிகள் அழிவைச் சந்திக்க இருக்கிறது என்ற செய்தி.

29-9-2007ல் ‘உலகில் இருந்த மொத்த மொழிகளில் பாதிக்கு மேல் கடந்த 500 ஆண்டுகளில் அழிந்து விட்டன. மீதமிருக்கும் பெரும்பாலான மொழிகளும் இந்த நூற்றாண்டில் அழிந்து விடும். மிகச் சொற்பமான

மொழிகள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியுள்ளதாக வந்த செய்தி.

அழியும் மொழிகள்

உலகில் 14 நாட்களுக்கு ஒரு மொழி அழிந்து வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. தற்போது 7 ஆயிரம் மொழிகள் இப்படி அழியும் நிலையில் இருக்கின்றனவாம். குறிப்பிட்ட மொழியைப் பேசுபவர்கள் இறந்து விடுவது, மற்ற மொழிகளின் ஆதிக்கம் என பல்வேறு காரணங்களால் மொழிகள் அழிந்து வருகின்றன. இதில் பெரும்பாலான மொழிகள் பூர்வ குடிகளான மலைவாழ் மக்களின் மொழிகள்தான்.

யு.என்.ஓ.வின் சமீப கால அறிவிப்புகளில் ஒன்று, 90 சதவீதமான 7000த்திற்கும் மேற்பட்ட உலக வாய்மொழிகள் இன்னும் 100 வருடங்களில் அழிந்து போகும் என்று கூறியுள்ளது. அப்படி அழிந்து போனதாகவும்/ போகும் என்றும் கூறுவதற்குக் குறிப்பிடும் காரணங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இல்லையென்று சர்ச்சை எழுந்து அதன் காரணமாக மைசூரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு செயல்படும் இந்திய மொழிகள் நிறுவனத்தின் முனைப்பால் மொழிகளின் அழிவுநிலை எந்நிலையினது என்று ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

இந்நிலையில் உலக அளவில் மொழிகளின் அழிவுக்கான காரணங்கள், அவைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகளாக குறிப்பிடப் படுபவைகள்.

மொழி அழிவிற்கான காரணங்கள்

கல்வி மொழியாக இல்லாமை

- ஒரு மொழி அழிந்து போவதற்குக் காரணம், மற்றொரு மொழியைக் கற்பதும், அதனால் கற்பிக்கச் செய்வதும்.
- பள்ளிகளில் கற்பிக்கப்படாத மொழிகள் வீட்டு மொழிகளாகவும், வாய்மொழிகளாகவும் முடங்கிப் போய் இறுதியில் அம்மொழி வழங்கப்பட்ட பண்பாட்டுச் சூழலிலிருந்தே அப்புறப்படுத்தப்பட்டு விடுகின்றன.

அந்தஸ்து மொழி கற்றல்

- சமூகத் தகுதி சின்னமாக (ஆங்கிலம் கற்றல்) விளங்கும் மொழி கற்றல்.
- கற்றுக் கொள்ளப்படும் மொழியின் கவர்ச்சிகரமான பண்பாட்டு அம்சங்கள் .

- வணிக, மற்றும் விரிவான அறிவியல் தொழில் நுட்பச் செய்தித் தொடர்பு.

ஆட்சி மொழித் தகுதியின்மை

- இந்திய அரசமைப்பின் எட்டாவது இணைப்புப் பட்டியலில் அனைத்துக் குடிகளும் தங்கள் மொழியைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான உரிமைக்கு அரசியலமைப்பு பொறுப்புறுதியளித்துள்ளது.
- ஆனால் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 22 பெரிய மொழிகளே ஆட்சி மொழித் தகுதிக்குரியனவாக உள்ளன.
- தாய்மொழிகளாகக் கருதப்படும் 1600 மொழிகளும், அவற்றின் கிளை மொழிகள் பலவற்றிற்கும் ஆட்சி மொழித் தகுதியில்லை. இதனால் பாதுகாப்பும் இல்லை.

பயன்படுத்துவோரால் கைவிடப்பட்ட நிலை

- ஒரு மொழி அழிந்து போவதில் தலையாய காரணியாக இருப்பது, குறிப்பிட்ட மொழி பேசும் மக்கள், தங்கள் மொழி பேசுவதைத் தவிர்த்தும், தங்கள் மக்களுக்கு கற்பிக்காமல் விட்டு விட்டால் அந்தமொழி மறைந்து விடும்.

ஐ.நாவின் அறிக்கை

- சர்வதேச மொழிகளுக்கான விதிகளின்படி 10 ஆயிரம் பேருக்குக் குறைவாக பேசும் மொழிகள் அழிந்து வரும் பட்டியலில் சேர்க்கப்படும் என்பது.

சிறுபான்மை மொழிகளின் பாதுகாப்பு

புத்துயிர் அளித்தல்

- சிறுபான்மை சமுதாயங்கள் தங்கள் தாய்மொழிகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.
- தங்கள் பாரம்பரியம் குறித்து குழந்தைகளைப் பெருமிதம் கொள்ளச் செய்வது.
- சொந்த மொழியில் பெயர் சூட்டல்.
- அழிவு நிலையிலுள்ள மொழிகளுக்கு புத்துயிருட்டவும், அவைகளை நவீன உலகிற்கு உகந்த மொழிகளாக மாற்றவும் திட்டங்கள் உருவாக்கி நிறைவேற்றுதல்.
- பேசப்படுவதற்கும், படிக்கப்படுவதற்கும் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கும் தீவிரமாக வழிவகைகள் காணவேண்டும்.

ஆவணப்படுத்துதல்

- தங்களின் சிறுபான்மைப் பண்பாடு, விரிவான உலகப் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது, இருக்க முடியும் என்பதை நிரூபிக்க அனுமதித்தல்.
- அவர்களது மரபுகள், கைவினைத் திறன்களை மக்களிடமும், மாணவர்களிடமும் கொண்டு செல்லுதல்.
- இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள், ஆவணத் தொகுப்புகள் திரட்டுதல்.

பதிவு செய்தல்

- அவர்களின் பாடல்கள், ஆடல்கள், சடங்குமுறைகள், திருமணங்கள், வாய்மொழிக் கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், நம்பிக்கைகள், வழிபாடுகள், வாழ்த்துதல்கள், வசைகள் அனைத்தையும் பதிவு செய்தல்.

மீட்டுருவாக்கம் செய்தல்

உலக நாடுகளில் பழங்குடி மொழிகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள்.

- அமெரிக்காவின் 'ஸ்டோனி புரூக் பல்கலைக்கழகம்' அமெரிக்க தீவுகளில் வாழும் மக்களின் 'ஷின்னெகாக' மற்றும் 'அன்கெசவுக்' என்ற பழங்குடி மொழிகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய, அப்பழங்குடியினருடன் இணைந்து வாழ்ந்து அவர்களது மொழியை அறிந்து பதிவு செய்கின்றனர்.
- ஆஸ்திரேலியாவில் 'பாப்புலா நியூசினி' என்ற தீவில் இரு மொழியறிவை பெற வேடிக்கைக்குரிய நிலை உள்ளது. தீராத பகைக்குரிய பழங்குடியினர் இரு சாராரும், தங்கள் குழந்தைகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். மற்ற பழங்குடியினரிடையே வாழச் செல்லும் குழந்தை தனது தாய்மொழியை அறிந்திருப்பதுடன், மற்ற பிரிவினரின் மொழியையும் கற்றுக் கொள்கின்றது. பின்னர் அக்குழந்தைகள் வளர்ந்ததும், தூதர்களாகவும், மொழி பெயர்ப்பாளர்களாகவும், செயல்படக் கூடியவர்களாகி இரு பிரிவினரிடையேயும் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கின்றது.
- பழங்குடியினத்தில் படித்தவர்கள், பழங்குடியின மொழிகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதில் ஈடுபடுதல்.
- மொழியியல் அறிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் பழங்குடியினர் மொழிகளின் சொற்களஞ்சியம் மற்றும் ஆவணங்களைப் பயன்படுத்துதல்.

மேல்காண்ட அளவுகோல்களில் நீலகிரி பழங்குடி மொழிகள்

மக்கள் தொகை - குறைந்த எண்ணிக்கையினரே கற்கின்ற குழலைத் தவிர அவர்களது பழங்குடி தாய்மொழியிலேயே பேசுதல்.

மொழிநிலை :

கல்வி மொழி - மாநில மொழி
ஆங்கிலம் கற்றல் - கல்வி மேன்மை மற்றும் சமூக அந்தஸ்து கருதி ஆங்கிலம் கற்கின்ற போக்குள்ளது.

கருத்துப் பரிமாற்றம் :

இனக்குழுவில் - பழங்குடி தாய்மொழி
பிற குழுவில் - இரு மொழியும்
பழங்குடி + வேறொரு பழங்குடி மொழி
பழங்குடி + தமிழ் மொழி
பழங்குடி + வாழ்விடப் பொதுமொழி

முந்தைய தலைமுறையினர் - பழங்குடி மொழிகளையே பேசுகின்றனர்.
இளைய தலைமுறையினர் - இப்போதைய நிலையில் அவரவர்கள் மொழியிலேயே பேசுகின்றனர். தங்களுக்கு அருகில் உள்ள பிற பழங்குடியின மொழிகளையும் கற்றுக் கொள்கின்றனர்.

இரண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாடு :

மொழிநிலையில் - இப்போது அதிகமில்லை
மன நிலையில் - காலப்போக்கில் கல்வி வாய்ப்பு, பணியமர்வுகள், இடமாற்றம் மற்றும் எதிர்படும் மாறுபட்ட சமூககுழல்களின் அடிப்படையில் தங்கள் மொழியைப் பேச வாய்ப்பில்லாமல் போகலாம்.

பிறமொழி கருத்துக்களை - வாய்ப்புகள் இல்லை
மொழியாக்கம் செய்து
கொள்ளும் தன்மை

மொழிகளின் அறிவு

நிலை அளவு - மாறாமலிருக்கும் சொற்கள் (Retention)
- மற்ற மொழிச் சொற்கள் (Loan)
- மருவிய மாறிய சொற்கள் (Innovation)
- மறைந்த சொற்கள் (Dead)

பண்பாட்டு கலாச்சார நிலைப்புகள்

- பழங்குடி தன்மைகள் நிலைத்திருத்தல்
- மொழிப்பற்றுடையவர்களாகவே உள்ளனர்
- தொதவர்கள் தங்களை உயர்வாகக் கருதிக் கொள்ளல்
- எருமையையும், கோவிலையும் புனிதமாகக் கருதுதல்
- அவர்கள் இல்லங்கள் பழமை சார்ந்த அமைப்பில் இருத்தல்
- பெரியோர்களை மதித்தல், அவர்களை வணங்கி ஆசி பெறுதல், அவர்களது காலடி மண்ணை அருளாசியாக நினைத்தல்.
- குறும்பர், முள்ளூக் குறும்பர் போன்றோர் மந்தீரிகம் தெரிந்தவர்களாகக் கருதப்படுதல்.
- கோத்தர்களின் வாத்திய இசைப்பு இன்றும் பிரசித்தமாக உள்ளது.
- திருமணச் சடங்குகள் - திருமண விருந்து - களியாட்டங்கள்
- தீட்டுகள் காத்தல் - இறப்பு காலச் சடங்குகள்
- விருந்தினர்களை உபசரித்தல் போன்றவைப் போற்றி காக்கப்பட்டு வருகின்றன.
- அவர்களது கைத்திறனில் உருவாகும் சால்வைகளின் கோர்வை அமைப்புகள் தனித்துவமானவை.
- குறிப்பிடத்தக்க அரசு விழாக்களில் இவர்களது நடனம், இசை முதலியன தவறாமல் இடம் பெறுகின்றன.

விதி விலக்கானவை

- ஆங்கிலேயர் மற்றும் பழங்குடியல்லாதோரை மணந்து புதிய தலைமுறை உருவாக்கல்
- பழமையான பெயர்களுக்குப் பதிலாக புதுப்பெயர்கள் வைத்துக் கொள்ளல்.
- நகர்ப்புற குடியமர்வுகள்
- அரசு வேலை வாய்ப்புகள்

முடிவுரை

இப்போதைக்கு மேற்கண்ட தரவுகளின் அடிப்படையில் பழங்குடி மொழிகள் வாழும் மொழியாகவே உள்ளன. ஆனால் அந்தந்த இனத்தின் மூத்த தலைமுறையினர் மறைவுக்குப் பிறகு அந்த இன மக்களின் இளைய தலைமுறையானது மனப்பான்மை இப்போது இருக்கின்றது போல இருக்குமோ என்று கூற முடியாது. அந்நிலையில் இம்மொழிகள் நிலை என்ன என்பது கேள்விக்குறியே.

மிகச் சிறுபான்மையினரான பழங்குடிகள் வாழ்வியல் அடிப்படையிலும், இடப்பெயர்வு நிலையிலும் சுருங்கிய நிலைக்கு

மொழியியல் துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்

ஆளாகும் போது, இவர்களது மொழிகளும் அருகிய வழக்காகி மறைந்து போவதற்கான வாய்ப்புகள் உண்டு. அந்நிலையைத் தடுப்பதும் அம்மொழிகளைப் பாதுகாப்பதும் முன்னெச்சரிக்கை ஆனதே.

துணை நூல்கள்

1. யுனெஸ்கோ கூரியர் - ஜூன் 2000
2. யுனெஸ்கோ கூரியர் - ஏப்ரல் 1994
3. 'தினமலர்' நாளிதழ் - 26-4-2010
4. 'தினத்தந்தி' நாளிதழ் - 29-9-2010
5. 'தினமலர்' நாளிதழ் - 08-9-2010